

C:\Users\Plazma\Desktop\310\Ed_McBain-87_revír_se_představu.PDB

PDB Name: Ed McBain-87 revír se představu
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 1.8.2002
Modification Date: 22.8.2002
Last Backup Date: 22.8.2002
Modification Number: 167

87. revír se představuje

Ed McBain

1. Noční služba

Pomalou se blíží půlnoc. Oprýskaný ciferník hodin ukazuje téměř dvanáct. Minutová ručička zakolísá a přejde do nového dne. Vystřídal se den, ale sotva si toho někdo všiml. Káva v promočených papírových kelímcích zůstala stejně bez chuti jako před třiceti vteřinami, rachot psacích strojů neslábne, na druhém konci místnosti řve opilec, že svět je plný krutosti. Cigaretový kouř se vznáší kolem hodinového ciferníku, kde nikým nepovšimnutý a neoplakaná před dvěma minutami skončil sterilní den. Zvoní telefon.

Lidé v místnosti jsou součástí celého toho unaveného motání, stejně umolousání, stejně pobledlí a chmurní jako sama místnost se stoly spálenými od cigaret a zdmi zašlými stářím. Člověk by si mohl myslet, že je v kanceláři krachující pojišťovny, kdyby na opěradlech židli, natřených stejnou barvou jako zdi, náhodou nevisela pouzdra s pistolemi. Starý nábytek, staré psací stroje, sama budova je stará, asi to tak má být. Lidé se tu zabývají prastarou činností, která byla kdysi pokládána za ušlechtilou. Jsou to služebníci zákona. Řečeno slovy ožraly, blábolícího kletby skrze mříže klece pro zadržené na konci místnosti, "to jsou zkurvený, zasraný fízlové". Stále zvoní telefon.

Drobounká dívka, ležící v průchodu za divadlem, na sobě měla bílý volný plášť s páskem nasáklý krví. Rudá krev na zemi, na plechových dveřích nouzového východu, krev na obličejí, stříkance krve ve světlých vlasech, na minisukni i na punčocháčkách. Světlo neonové reklamy, visící na protější straně ulice, barvilo obličej dívky do zelena a do oranžova, z otevřené bodné rány na prsou se jako ďábelský noční květ řinuly krvavé bubliny, tmavé a husté, rudé, oranžové, zelené, pulzující do taktu neonových záblesků fantastická, hypnotizující světelná show.

Proud postupně ztratil rytmus a chrlil krev se stále se zmenšující silou a energií. Dívka otevřela ústa, pokusila se něco říci, ale místo slov jako by s jejích úst slétla siréna záchranky, blížící se k divadlu. Krev se zastavila, život vyprchal. Když se do průchodu vřítily sanitáři s nosítky, inspektor Steve Carella se odvrátil.

"Je mrtvá," řekl.

"Není to ani sedm minut od hlášení," omlouval se jeden ze sanitářů.

"Nikdo vám nic nevyčítá, odtušil Carella.

"Sobota večer," řekl s pocitem viny sanitář. "Provoz je hustý, ani houkačka nepomáhá."

Carella vykročil k sedanu s civilní značkou, zaparkovanou u obrubníku. Inspektor Cotton Hawes za volantem spustil zamrzlé okenní sklo.

"Co je?"

"Vražda," odpověděl Carella.

Tomu klukovi bylo nanejvýš osmnáct, zadrželi ho před deseti minutami. Trhal z aut antény a zahazoval je. Hlídka si ho všimla, když se pokoušel ukrotit anténu na cadillacu model 66. Byl opilý nebo zfetovaný - možná obojí, a když ho seržant Murchison vyzval, aby přečetl poučení Miranda-Escobedo vyvěšené na zdi v angličtině a španělštině, nedokázal ani jedno.

Hlídka ho odvedla nahoru do služební místnosti, kde inspektor Bert Kling telefonoval s Hawesem. Kling dal službě rukou znamení, aby počkali na lavici za dřevěnou přepážkou a sám se spojil s Murchisonem, který měl službu u pultu dole.

"Dave," řekl, "máme vraždu v průchodu u divadla na Jedenácté ulici. Bereš si to?"

"Dobrá," odpověděl Murchison a zavěsil.

Vražda - to je v tomhle městě obvyklý jev a jako k takovému se k ní policie staví. Navyklá, dobře zaběhnutá mašinérie se dala do pohybu.

Zatímco Kling odváděl hlídku a zadrženého do služební místnosti, seržant Murchison dole z centrály nejprve nahlásil vraždu náčelníkovi 87. okrsku, kapitánu Frickovi, pak poručíku Byrnesovi, který velel odboru vyšetřování. Pak zavolał na město do oddělení vražd, které uvedlo do chodu soukolí narůstajícího šíření informací, zapojilo policejní laboratoř, telegrafní, telefonní a dálkopisnou ústřednu ve Správě, odborníky pro soudní lékařství, informovalo obvodního

prokurátora, náčelníka obvodní vyšetřovací služby, náčelníka ústřední vyšetřovací služby a konečně i samotného policejního komisaře. Někomu vlezlo do palice, že zbaví života mladou ženu a jako důsledek byla řada ospalých lidí vytažena z postelí do studené říjnové noci.

Hodiny nahoře ve služební místnosti ukazovaly 00.30. Kluk, co urval dvanáct autoantén, seděl u stolu Berta Klinga. Při pohledu na něj Kling zavolal do Micolovy kanceláře.

"Hoď mi sem jedno pořádný kafe!"

Na druhém konci místnosti v prostoru pro zadržené zajímalo ožralu, kde to vlastně u všech čertů je. Za nějakou chvíli bude propuštěn s tím, aby se pokud možno, do rána znovu nezřídil. Noc teprve začínala.

Přijížděli po jednom po dvou, dýchali si na zmrzlé ruce, hrbili se v bodavém mrazu a vydechovali bílé obláčky páry.

Vyfotografovali dívku, zakreslili místo činu a když nenalezli vražedný nástroj, obstoupili tělo v myšlenkách na neočekávanou smrt. V tom průchodu u divadla byli policisté hvězdami a významnými osobnostmi a zvědaví čumilové na chodníku, kde už byly instalovány zábrany, se pokoušeli rozpoznat lidi s policejními odznaky na pláštích - s odznaky, bez nichž nikdo nerozezná obyčejného člověka od policisty.

Dorazili Monogan a Monroe z oddělení vražd. Nezúčastněně pozorovali soudního lékaře, který pobíhal kolem zavražděné. Oba na sobě měli černé pláště, černé šály a černé klobouky. Vypadali statněji než Carella, který mezi nimi stál jako sklíčený přetřénovaný sportovec se strádajícím výrazem v obličeji.

"Ten tomu dal," zavrčel Monroe.

"Hajzl," dodal Monogan.

"Už jste ji identifikovali?"

"Čekám až skončí lékař," odpověděl Carella.

"Chtělo by to zjistit, co tady dělala. Co je to za dveře?" zeptal se Monroe.

"Vstup na jeviště."

"Myslíš že je to herečka?"

"Nevím."

"Dobrá, nech toho," mávl rukou Monogan. "Jsou už hotovi s jejím zápisníkem? Pojď si to prolistovat. Hej, už ten zápisník nepotřebujete?" zavolal na jednoho z laborantů.

"Ne, můžete si ho vzít."

"Jdeme, Carello, podíváme se na to."

Laborant setřel krev z kabelky zavražděné a předal ji Carellovi.

"Půjdeme na světlo," navrhl Monroe.

Svitilna s kovovým stínidlem visela nade dveřmi. Dívka byla probodnuta s takovou silou, že krvavé stříkance dosáhly až na bílou vnitřní stěnu stínidla.

Kromě zápisníku byl v kabelce řidičský průkaz, ze kterého vyčetli, že zavražděná se jmenovala Murphy Howellová, bytem Rutheford Avenue, 24 let, 5 stop 3 palce výšky, barva očí modrá. Dál byla v kabelce legitimace odborového svazu herců na její jméno a úvěrové karty dvou největších místních obchodních domů. Balíček cigaret značky Virginia Slims, krabička zápalek s reklamní nálepkou umělecké školy, hřeben s dlouhým držadlem, sedmáct dolarů a čtyřicet tři centy v hotovosti, balíček hygienických tamponů, poznámkový blok, kuličkové pero se zbytky tabáku, kleštičky na řasy, dva žetony do metra a reklamní inzerát na módní blůzu, vystřižený z místních novin.

Když policejní lékař ukončil prohlídku, konstatoval, že smrt nastala v důsledku mnohočetných bodných úderů nožem do prsou a krku. Policisté si vzali plášť oběti a v jedné kapse našli opakovací browning ráže 0.25. Přivázali k revolveru a ke kabelce visáčky, přenesli dívčí tělo do záchranky a ta odjela do márnice. Z Murphy Howellové zůstal na dlažbě křídový obrys těla a kaluž krve.

"Tak co, vystřízlivěls?" oslovil Kling kluka.

"A kdo řek', že sem byl opilý?"

"No dobře, tak tedy začneme. V souladu s usnesením Nejvyššího soudu v případě stát Arizona proti Miranda nesmíš být vyslýchán, dokud nebudeš seznámen s tím, že máš nárok na obhájce a také že tě zákon chrání před přinucením k výrokům ve tvůj neprospěch."

"Co to máte s těma výrokama?"

"Hned ti to vysvětlím," odpověděl klidně Kling.

"To není kafe, ale pomeje," nechal se slyšet kluk.

Kling vyrovnaně pokračoval.

"Za prvé, když budeš chtít, můžeš mlčet. Tomu aspoň rozumíš?"

"Tomu rozumím."

"Za druhé, pokud nechceš, nemusíš odpovídat na žádné otázky. To jsi pochopil?"

"Jo, jasný... Copak vypadám na blbce?"

"Podle zákona, se tě pokaždé musím zeptat, jestli rozumíš tomu, co ti říkám. Takže jsi pochopil, že nemusíš odpovídat na

"Pochopil, pochopil."

"Dobře. Za třetí, pokud se rozhodneš odpovídat na otázky, pak všechno, co řekneš, může být použito proti tobě.

Pochop...?"

"A co jsem udělal? No bože, utrh jsem pár antén!"

"Pochopil jsi mě?"

"Pochopil."

"Můžeš si rovněž vyžádat právníka před výslechem na policii nebo během něho. Pokud nemáš na obhájce peníze, nějakého ti seženeme."

To poslední řekl Kling s kamennou tváří. Dobře věděl, že obhájce teď nikdo klukovi neposkytne. Policie na to neměla peníze. A kdyby se tento výrostek během příštích tří vteřin rozhodl, že se chce poradit s obhájcem ex offio, Kling by prostě nevěděl, co má dělat - leda odložit výslech.

"Rozumím," kývnul mladík.

"Potvrdil jsi, že jsi byl seznámen se svými právy," pokračoval Kling "budeš odpovídat na mé otázky bez přítomnosti obhájce?"

"Jděte všichni do prdele. Nic vám neřeknu!"

"Tak to bychom měli."

Případ zapsali do svazku výtržnictví, trestný čin kategorie "A", způsobení škody na majetku jiné osoby. Pak poslali kluka dolů do sběrné místnosti, aby byl potom převeden do budovy trestního soudu k soudnímu řízení.

Zvoní telefon.. Na lavici u vchodu do služební místnosti se objevila žena.

Hlídačova budka byla hned za plechovými dveřmi, vedoucími na jeviště. Elektrické hodiny v jeho komůrce ukazovaly 1.10 nočního času.

Hlídači bylo k osmdesátce a se stařeckou upovídaností ochotně odpovídal na otázky policistů. Děda chodil hlídat každý večer v sedm třicet. Nástup herců byl v osm a právě u těchto dveří kolem něj všichni procházeli do šaten a na ličení. Opona padala v jedenáct třicet a obvykle všichni opouštěli divadlo ve tři čtvrti, maximálně ve dvanáct. Hlídač zůstával do deseti do rána, kdy se otvírala pokladna.

"V noci toho na práci moc nemám. Projdu si divadlo a zkontroluju, aby nikdo nešloh dekorace," řekl a zahihňal se.

"Nevšíml jste si, kdy odcházela z divadla slečna Howellová?" zeptal se Carella.

"To je ta zavražděná?" zajímal se stařík.

"Ano," potvrdil Hawes, "Murphy Howellová, asi takhle vysoká, blond, modré oči."

"Takový jsou všechny, asi takhle vysoké, blond a modré oči," odpověděl stařík. "Jménem neznám skoro žádnou z nich.

Představení se pořád obměňují. Copak si člověk zapamatuje všechny herečky?"

"Sedíte celou noc u dveří?" zeptal se Carella.

"Ale ne, celou ne. Musím zamknout dveře, když všichni odejdou, zkontrolovat osvětlení, podívat se, aby bylo zapnuto nouzové. Na rozvodnou desku nesahám, to není moje věc, ale mohu třeba vypnout světlo v hale, když to někdo zapomene udělat. Nebo dole na toaletách. Pak se vracím sem do budky. Čtu si nebo poslouchám rozhlas. Kolem druhé mám zase obchůzku, kdyby nějaký požár nebo něco... Pak jsem zase tady. Další obchůzky dělám ve čtyři, v šest a kolem osmé. To je moje práce."

"Řekl jste, že tyhle dveře zamykáte..."

"Přesně tak."

"Nevzpomenete si, kdy jste je zamykal dnes?"

"Tak nějak za deset minut dvanáct. Když jsem se přesvědčil, že všichni odešli."

"A jak jste se přesvědčil?"

"Jako vždycky. Vidíte tamty schody? Ty vedou do maskéren. Maskérny máme nahoře. Tak vždycky jdu ke dveřím a volám „Zamykám! Je tam někdo?“ Když se mi někdo ozve, tak řeknu „Pospěš si milánku!“ - to když jde o děvče, a když je to mužský, tak „Pohyb, synku.“"

Děda se znovu zahihňal.

"U tohohle kusu se to vždycky nepozná, kdo je mužskej a kdo ženská. Ale já už to mám v merku."

"Takže jste zamkl dveře zhruba za deset minut dvanáct?"

"Ano."

"A v divadle už v té době nikdo nebyl?"

"Kromě mne samozřejmě."

"Díval jste se do průchodu před tím, než jste zamkl dveře?"

"Ani ne. Proč taky?"

"A neslyšel jste nic?"

"Ne."

"A před tím, než jste dveře zamkl?"

"No, když odcházejí, tak je rámus vždycky. Buď na ně čekají přátelé, nebo jdou domů spolu. Zkrátka pořád se brebentí, dokud se všichni nerozejdou."

"Ale když jste zamykal dveře, to už bylo ticho?"

"Jako v hrobě," kývl děda.

Ženě, co si přisedla ke stolu inspektora Meyera, mohlo být tak dvaatřicet. Dlouhé rovné černé vlasy jí volně padaly na ramena. Ve velkých hnědých očích se tetelil strach. Na sobě měla oranžový kabát od dobrého krejčího.

"Je mi to velmi trapné," začala, "ale manžel na tom trval, a tak jsem tady."

"Chápu," kývl Meyer.

"U nás straší duchové," řekla žena.

Na druhém konci místnosti Kling odemkl dveře prostoru pro zadržené a řekl.

"Okay chlape, můžeš jít. Snaž se do rána už nenalemtat."

"Dyk ještě není ani půl druhé," odpověděl muž, "noc teprv začala."

Meyer pohlédl na ženu, která seděla proti němu, a studoval ji s jakýmsi novým zájmem, protože vůbec nevypadala jako blázen. Pracoval už u policie mnoho let, tolik, že se mu na to ani nechtělo vzpomínat, a setkal se s těmi nejrůznějšími blázný. Ještě nikdy ale nepotkal tak přitažlivého cvoka, jako byla Adéla Gormanová - s hlubokým hlasem a pečlivě upraveným makepem.

"U nás v domě. Máme tam strašidla," opakovala.

"Kde bydlíte?"

Zapsal si její jméno do bloku a pokračoval v prohlížení návštěvnice, aniž pustil z ruky tužku. Vzpomněl si na jinou ženu, která sem přišla minulý měsíc a ohlásila, že jí z požárního schodiště do ložnice nakukuje gorila. Poslali tam hlídku sepsat protokol, dokonce volali do cirkusu a do ZOO (které tenkrát náhodou byly ve městě a aspoň do jisté míry dodávaly jejímu prohlášení pravděpodobnost), ale opice na schodišti nebyla. Žena přišla příštího dne a prohlásila, že gorila ji nenechává v klidu, jen jinak vypadá - teď má na hlavě cylindr a v prackách drží černou hůlku. Meyer návštěvníci ujistil, že u jejího domu bude po celou noc hlídat četa policistů. Uklidnila se, osobně ji doprovodil ze služebny po schodech, okovaných železem, ke vchodu s visícími svítilnami a vyvedl ji na chodník u budovy. Seržant Murchison, který stál u pultu, pokýval hlavou a zavřel. "Na ulicích je jich víc než v blázcích."

Meyer si teď prohlížel Adélu Gormanovou, vzpomínal na Murchisonova slova a hlavou mu táhlo. "V září gorily, v říjnu duchové."

"Bydlíme ve Smoke Rise," pokračovala Adéla. "Vlastně je to dům mého otce, ale bydlíme tam všichni společně."

"Adresa?"

"MacArthur Line, 374. Dá se tam jet libovolnou cestou na Smoke Rise, je to asi půldruhé míle na východ od Silvermine Oval. Na poštovní schránce je jméno - Van Houten. To je můj otec, Willem Van Houten," zmlkla a pohlédla na policistu, zřejmě v očekávání jeho reakce.

"Okay" kývl Meyer, hladil si rukou lysé temeno a zvedl zrak.

"Tak vy tedy paní Gormanová říkáte..."

"Že máme v domě duchy."

"M-m-m. Jaké konkrétně?"

"Duchy. Domácí strašidla. Stíny. Já nevím," pokrčila rameny, "jaci vlastně duchové bývají?"

"Jsou to přece vaši duchové, tak mi je popište."

Na Klingově stole se ozval telefon. Kling zvedl sluchátko, "87. oddělení. Inspektor Kling."

"Jsou dva," řekla Adéla.

"Muži, ženy?"

"Jeden je muž, druhý žena."

"Jo," řekl do telefonu Kling, "dej se do toho."

"Kolik jim je podle vás let?"

"Asi několik století."

"O, bože..."

"Ach tak, vy chcete vědět, na kolik vypadají? Tak teda muž..."

"Viděla jste je?"

"Ano, a ne jednou."

"M-m-m," zase zamumlal Meyer.

"Hned jsem tam," řekl Kling do sluchátka. "Počkejte na mě."

Povstal, vytáhl zásuvku, vyndal revolver v pouzdře a rychle ho připnul k řemenu.

"Někdo hodil pumu do kostela u obchodu. Culver-avenue, 1773. Letím tam a ..."

"Sypej a vrať se," řekl Meyer.

"Budeme potřebovat pár vozů. Farář a ještě dva jsou mrtví, k tomu několik raněných."

"Řekneš to Davemu?"

"Cestou," kývl Kling a zmizel.

"Paní Gormanová," oslovil dámu Meyer, "víte, teď máme hrozně práce. Co kdyby ti vaši duchové počkali do rána?"

"To by nešlo," odpověděla Adéla.

"Pročpak?"

"Objevují se přesně ve dvě čtyřicet pět v noci a já chci, aby je někdo viděl."

"A proč byste se na ně nepodívala vy s vaším mužem?"

"Myslíte si, že jsem psychopatka, že?"

"Ale ne, paní Gormanová. To vás nesmí ani napadnout!"

"Ale myslíte," opáčila Adéla. "Také jsem na duchy nevěřila, dokud jsem nepoznala tyhle dva."

"Dobře, ujišťuji vás, paní Gormanová, že je to všechno velmi zajímavé, ale věřte mi, máme teď spoustu práce. A pak - ani nevím, co bychom si s těmi vašimi duchy počali, i kdybychom tam nakrásně šli a podívali se na ně."

"Kradou nám věci," řekla Adéla a Meyer si povzdychl. "Tak, a máme tu náměsíčnou."

"Jaké věci?"

"Diamantovou brož, která patřila mé matce. Ukradli ji z otcova trezoru"

"Co ještě?"

"Pár náušnic se smaragdy. Ty byly také v trezoru."

"Kdy jste to zjistila?"

"Minulý měsíc."

"Jste si jistí, že jste ty šperky neuložili na nějaké jiné místo?"

"Jak by se daly přemístit perky, které jsou už 20 let uschovány v nástěnném trezoru?"

"Hlásili jste ty krádeže?"

"Ne."

"Proč?"

"Protože byste mne považoval za blázna. Stejně tak, jako si to myslíte teďka."

"Ale, paní Gormanová. Bohužel jsem přesvědčen, chápete, my jaksi nejsme schopni zatknout ducha." Meyer se přitom pokusil o úsměv.

Adéla Gormanová na něj nereagovala.

"Zapomeňte na duchy," řekla, "bylo to ode mne hloupé začínat o tom, omluvte mne."

Hluboce povzddechla, podívala se mu rozhodně do očí a pokračovala.

"Přišla jsem ohlásit krádež diamantové brože v hodnotě šest tisíc dolarů a páru náušnic v hodnotě třicet pět tisíc dolarů. Pošlete k nám dnes někoho, nebo mám požádat otce, aby se obrátil na vašeho náčelníka?"

"Váš otec? On má něco společného s..."

"Můj otec je soudce v důchodu," vysvětlila Adéla.

"Chápu."

"Tedy mohu očekávat, že někoho pošlete?"

"Kdy říkáte, že se ti duchové zjevují?" těžce si povzdchl Meyer.

Mezi dvanáctou a druhou v noci dýchá město svým životem. Divadla skončila a řádní občané z Bettownu nebo z Cams-Pointu, Riverheadu nebo Majesty zaplní ulice Isoly a touží po večeri nebo jiné zábavě. Výběr je obrovský - počínaje přepychovými francouzskými restauranty až po pizzerie, automaty, kavárny, cukrárny i stánky s hot-dog. A všude je plno, protože sobotní večer je nejen nejsmutnější v týdnu, ale také jediný vyhrazený pro zábavu. A oni se baví, tito řádní měšťané, kteří v potu tváře dřeli pět dní, baví se, dokud nenastane neděle, neodvratně přinášející nudu z dlouhého nicnedělání, tohoto prokletí moderních Američanů. Lidé se tlačí a strkají do sebe po celé čtvrti Stem, jdou z kuželen, střelnic, laciných obchůdků, striptýzových show, nočních klubů, hudebních obchodů, okounějí u výkladů, kde se ve vábivém tanci svíjejí děvčata, nebo okouzleně zírají na pomalu se otáčející pečinky na rožnících. Sobotní večer - to je doba. A i kdyby někdo přišel sám, nemusí zoufat, rychle se ho zmocní ženy, loudající se u dveří umolousaných hotýlků v zapadlých uličkách Stemu, nebo homosexuálové číhající na zákazníky v luxusním klubu Mercury na vyhlášené Severní Straně. Dál, ve Čtvrti, si člověk může zalistovat v lechtivých časopisech, nebo proklouznout do zatemněných místností a podívat se na video s nahotinkami. Tak se chovají obyčejní lidé, snažící se zahnat nudu, když chtějí využít krátkou mezeru mezi pátou odpoledne v pátek a devátou ráno v pondělí.

Ale jak se blíží druhá hodina noční, mnohé se mění. Většina lidí spěchá se svými auty z parkovišť (těch zatracených parkovišť je už víc než holičství), nebo se ospale loudá do metra, kde je čeká dlouhá cesta na periferii. Zní chabý smích, ochraptělý hlas, studentské kuplety. Sobotní večer skončil, ale vlastně to už není večer, ale nedělní ráno...

Teď se už nestydaté šlapky chytají každého chodce. To tam je jejich. "Pojď se se mnou pobavit, miláčku", eufemizmy jsou k ničemu, jde se rovnou na věc. "Chceš si zašukat? Jo nebo ne?" a pak následuje rychlá dohoda i přes to, že člověk může být zbit a okraden a třeba i zabit v hotelovém pokoji, plném lyzového smradu, vedle vlastních kalhot, pohozených na dřevěné židli.

Fetáci se vydávají na lov, hledají nezamčená auta, lehkomyšlně opuštěná na ulici. A když je auto zamčené, při určité šikovnosti se dá šroubovákem otevřít větrací okénko, drátěným háčkem zachytit pojistka zámku, a tak se dostat dovnitř. Vynořují se překupníci drog, nabízející v malém své omamné zboží, počínaje trávou až po sníh a LSD, za dolar odsypat, za dva celá porce, různí vejlučkové nabízejí kradené zboží - je to největší trh ve městě, dá se tady koupit všechno - počínaje tranzistorákem až po chladničku, začíná doba bytářů, je to nejvhodnější doba ke vniknutí do bytů jejich majitelé spí a zvuky z ulice ještě nejsou ztlumené. Ale nebezpečnější než ti všichni dohromady (vždyť jsou to vlastně pouze občané, kteří si vydělávají na živobytí, byt velice svérázně) jsou dravci, vyhledávající noční dobrodružství. Loudají se ve třech - ve čtyřech a hledají své oběti - taxikáře, vycházejícího z kavárny, babku, která se přehrabuje v popelnici, mladý párek, cukrující se v zaparkovaném autě, - to je fuk. Ve městě můžete být zavražděn kdykoli, ve dne nebo v noci, ale největší pravděpodobnost vydechnout naposledy máte po druhé hodině ranní, protože noční dravci, jakkoli je to paradoxní, se vydávají na lov k ránu. Existují místa, kterým se vyhýbají dokonce policisté. Jsou podniky, kam dravci nevtrhnou, dokud se nepřesvědčí, že dům má dvoje dveře - jedny ke vstupu a druhé, aby se dalo rychle zdrhnout, kdyby někdo najednou zablokoval první vchod.

"Slunečník" byl právě takový podnik. V zápisníku Murphy Howellové policisté našli poznámku. "Harry, 2 hod. noč.

"Slunečník." Samozřejmě je zajímavé, co má zavražděná dívka společného s lidským odpadem, flákajícím se v té špeluňce od rána do noci, a rozhodli se na to vlítnout. Vstupní dveře vedly na dlouhé schodiště, klesající dolů do hospody, která vypadala jako restaurace i klub současně. Majitel neměl licenci na prodej alkoholu, proto se podávaly jen obložené chlebičky a káva. Rockový zpěvák čas od času zapnul zesilovač a kytaru a obdaroval návštěvníky několika moderními variacemi vriskotu a rachotu. Zadní východ vedl do vedlejší ulice.

Carella sestoupil po dlouhých schodech jako první. Hawes ho následoval. Prošli korálovým závěsem a ocitli se ve velké místnosti. Na stropu byl zavěšen starý vojenský padák, pomalovaný nemyslitelnými výtvary. Přimo proti vchodu byl barový pult s elektrickým kávovarem. Tácy se zabalenými chlebičky byly přímo proti závěsu. Vlevo a vpravo od pultu stálo asi dvacet stolků, všechny byly obsazené. Číšnice na sobě měla černé punčocháče a černé lodičky, pobíhala mezi stolky a sbírala objednávky. Hluk lidských hlasů plul nad místností do záhybů křiklavě pomalovaného

padáku. Muž v bílé zástěře za pultem plnil z obrovského stříbřitého kávovaru šálky. Policisté k němu přistoupili. Carella měřil téměř šest stop a vážil stoosmdesát liber. Měl široká ramena a byl útlý v pase, ruce, měl jako pouliční rváč. Hawes byl vysoký šest stop a dva palce a vážil svellečný stodevadesátpět liber. Ohnivě červené vlasy dělil bílý proužek jizvy nad levým spánkem - památka na ránu nožem. Vzezření obou přesně odpovídalo jejich povolání.

"O co jde?" zeptal se jich hned muž za pultem.

"Ale o nic. Vy jste majitel?" zeptal se Carella.

"Jo. Jorge Bright, vaši už tu byli dvakrát."

"Tak? A kdo?"

"Poprvé to byl nějaký O'Bryan, potom Parker. Dole už se nic neděje, všechno jsem zařídil."

"A copak se dole dělo?"

"Na pánským záchodě. Někdo tam prodával trávu. Rovnou si tam zřídili kšeft. Udělal jsem, co mi radil O'Bryan - postavil jsem tam před dveře chlapa a ten má příkaz pouštět je dovnitř jen po jednom. Parker tu byl, kontroloval to. Já slovo držím. S drogama nechci nic mít. Jestli chcete, jděte se tam podívat. Uvidíte chlapa, který hlídá záchod."

"A kdo hlídá toho muže, který hlídá záchod?" zajímal se Carella.

"To je špatnej vtíp," urazil se barman.

"Znáš někoho jménem Harry?" zeptal se Hawes.

"Jakýho Harryho? Těch znám spoustu."

"Je tu teď některý z nich?"

"Možná."

"Kde?"

"Támhle vedle podia. Ten velkej blondák."

"Příjmení?"

"Donatello."

"Znáš ho?" otočil se Carella k Hawesovi.

"Ne," odpověděl Hawes.

"Já taky ne."

"Pojď si s ním popovídat."

"Kávu, něco k tomu?" nabídl Bright.

"Jo. Pošli to k tamtomu stolku," odpověděl Hawes a vykročil s Carellou přes místnost k Harrymu Donatellovi.

Měl na sobě široké kalhoty, černé boty i ponožky, bílou rozhalenku a bleděmodrou bundu s našitými kapsami. Dlouhé blond vlasy si česal dozadu a odhaloval tak hluboké kouty. Co do vzrůstu nebyl Donatello o nic menší než Hawes.

Debatoval se společníkem u stolku a ani nezvedl hlavu, když k nim policisté přistoupili.

"Jmenujete se Harry Donatello?" oslovil ho Carella.

"Co jste zač?"

"Policie," Carella ukázal služební odznak.

"Jsem Harry Donatello. Co se stalo?"

"Smíme přisednout?"

Aniž vyčkali odpovědi, oba policisté se posadili zády k prázdnému podiu a východu.

"Znáte dívku jménem Murphy Howellová?" položil Carella otázku.

"No a co?"

"Znáte ji?"

"Znám. O co jde? Není snad plnoletá?"

"Kdy jste ji viděl naposled?"

Muž, který seděl vedle Donatella, najednou vypísl.

"Harry, oni nemají právo tě vyslýchat bez obhájce."

Policisté se k němu otočili. Byl drobný a hubený a vlasy si česal tak, aby zamaskoval prostupující pleš. Na sobě měl bleděmodré kalhoty a proužkovanou košili. Tvář volala po žiletce.

"Vyšetřujeme," odsekl Hawes, "můžeme se ptát na cokoli."

"No ne, jak se nám ti právníci množí!" zvolal Carella. "Jápak se jmenuješ, poradče?"

"Jerry Riggs. Mě do ničeho nezatahujte."

"Jenom několik přátelských otázek u večerní kávy," řekl Hawes. "Nějaké námitky?"

"Tady se nedá nikam jít. Hned tě mají a tahají člověka k výsledku," zavrčel Riggs.

"Jo, máš to těžké," poznamenal Hawes.

Číšnice v punčocháčích jim přinesla kávu a spěchala k dalšímu stolku. Donatello očima pozorně vyprovodil její tancující zadek.

"Takže, kdy jsi tu Howellovou viděl naposledy?" zeptal se znovu Carella.

"Ve středu večír."

"A dnes?"

"Ne."

"Ale měli jste se dnes setkat."

"Jak jste na to přišel?"

"Odpověz na otázku!"

"Jo, měli jsme se setkat tady před deseti minutama. Ta potvora zase přijde pozdě."

"Co vlastně děláš, Donatello?"

"Jsem obchodník. Chcete navštívenku?"
"Copak prodáváš?"
"Reklamní popelníky."
"Odkud znáš Murphy Howellovou?"
"Potkali jsme se na mejdanu ve Čtvrti. Trochu se tam lízla a předvedla všechno."
"Co předvedla?"
"No to, co dělá v tom show."
"Co přesně?"
"Tančí tam a celá se svléká."
"Jak dlouho spolu chodíte?"
"Seznámili jsme se před pár měsíci. Občas si dáme rande, tak jednou týdně. Ženskéjch je ve městě dost nemusím to koulet jenom s jednou."
"Jak jsi to s ní koulel?"
"Párkrát jsme se pobavili, to je celý. Jako ženská, mimochodem, docela ujde," ušklíbl se Donatello na Riggse.
"Tak. Kde jsi byl dnes mezi jedenáctou a dvanáctou večer?"
"Pořád ještě vyšetřujete?" zajímal se sžíravě Riggs.
"Ještě jsme ho nezatkli," opáčil Hawes. "Takže buď zticha, zákonodárče. Tak kde jsi byl, Donatello?"
"No tady. Od desíti do teď."
"Kdo ti to může potvrdit?"
"Můžete mít sto svědků."

Nervozní, hluční, rozčilení, zmateně pobíhající, nevšimli si štíplavého mrazu, protože řešili problém, a sice, že někdo hodil do vysokého kostelního okna bombu.

Utahaný pochůzkář, který se v této čtvrti necítil dobře ani ve dne, pozdravil vzrušeně Klinga. Jeho bledý obličej obepínaly náušníky jako závorčky. Ruce v rukavicích odhodlaně svíraly obušek. Dav se neochotně rozestoupil, aby uvolnil Klingovi cestu. Ačkoli vešel do kostela se sebejistým výrazem supermana, lidé viděli, že je to jen mladý policista a že je běloch. Věděli také, že kdyby někdo hodil bombu na Hallavenue ve středu města, dostavil by se tam sám policejní komisař. Tohle ale byla Culver-avenue, bortící se ghetto, obývané výbušnou směsí černochů a Portorikánců. A právě proto auto, které zastavilo u obrubníku, nemělo žlutomodrý znak komisařství, ale byl to jen chevrolet kabrio patřící osobně Klingovi.

Hasiči už byli téměř hotovi. Džunglí hadic a nábytku se probíjeli zdravotníci a vynášeli raněné - mrtví mohou počkat.

"Volal jsi na oddělení boje s terorizmem?" zeptal se Kling pochůzkáře.

"Ne," odpověděl muž, překvapený tím, že nesplnil svou povinnost.

"Tak běž rychle zavolat," poradil mu Kling.

"Rozkaz, pane!" vydechl pochůzkář a letěl ven.

Zdravotníci nesli nosítka se sténající ženou. Stále ještě na sobě měla brýle ale jedna čočka praskla a podél nosu jí stékal pramének krve. Kostel byl plný smradu z ohořelé výbušniny, dýmu a tlejícího dřeva. Nejvíce byla poškozena zadní část místnosti, ležící proti vchodu. Ten, kdo bombu hodil, musel mít přesné oko i ruku - bomba vlétla přesně do okna, letěla ještě asi patnáct stop a zasáhla improvizovaný oltář. Na oltáři ležel mrtvý farář. Výbuch mu utrhl ruku. Dvě ženy, které seděly vedle sebe u oltáře na rozkládacích židlích, teď ležely jedna na druhé na podlaze. Smrt je spojila. Oděv zavražděných ještě doutnal. Místností se rozléhalo sténání raněných, přehlušené kvílením sirény blížící se záchranky. Kling vyšel ven.

"Kdo se hlásí jako svědek?" oslovil dav

Mladý černoch s plnovousem a čepicí kudrnatých vlasů vystoupil ze skupiny mládeže a popošel ke Klingovi.

"Farář je mrtvý?" zeptal se.

"Ano, bohužel."

"Kdo ještě?"

"Dvě ženy."

"Víte, kdo to je?"

"Ještě ne. Až se to tu uklidní, provedeme identifikaci."

Kling znovu oslovil dav:

"Viděl někdo, jak se to stalo?"

"No právě já," řekl mladík.

"Jak se jmenuješ, chlapče?"

"Andrew Jordan."

Kling vyndal zápisník.

"Dobře, tak povídej."

"Co to tam chcete zapisovat?" zneklidněl Jordan.

"Vždyť jsi řekl, žeš viděl, jak..."

"No, viděl. Šel jsem kolem, támhle, na kulečnick a ženský vevnitř zpívaly. Pak zastavilo auto, vystoupil chlap, hodil tam bombu a běžel zpátky k autu."

"Jaké to bylo auto?"

"Červený volkswagen."

"Jaký typ?"

"Kdo by se v těch volkswágnech vyznal!"
"Kolik v něm bylo lidí?"
"Dva. Řidič a chlap s bombou."
"Číslo jsi si zapamatoval?"
"Ne. Odjeli rychle."
"Mohl bys popást člověka, který hodil bombu?"
"Můžu. Byl to běloch."
"A dál?" zeptal se Kling.
"To je všechno," kývl hlavou Jordan. "Byl to zasranej běloch."

Na celý Smoke Rise připadalo kolem tří desítek luxusních vil, obývaných v nádheře a samotě nejvýše stovkou lidí. Kolem usedlostí se vinuly a leckde splývaly soukromé cesty. Meyer projel mezi širokými zděnými ohradami, vyznačujícími západní vjezd do Smoke Rise a dostal se do města, ohraničeného ze severu řekou Garb a z jihu směrem od dálnice River Highway - topolovým stromořadím a živým plotem. Přepychovou čtvrť Smoke Rise ostatní obyvatelé města familiárně a ironicky nazývali "Klub".

Meyer vystoupil z auta a uslyšel zvuky říčního života pachtění remorkérů, houkání, krátké štěknutí palubní sirény torpédoborce v plavební dráze. Na houpavé hladině se mihotal odraz světél - svítlny na lanech závěsného mostu, oslnivé záblesky červených a zelených světél na protilehlém břehu, průřezy osvětlených oken v domech. Odraz letadla, letícího vysoko nad řekou s blikajícími světly na křídlech, připomínal ponorku. Byla zima, před několika minutami začalo jemně a protivně mrholit. Meyer škubnul rameny, zvedl límec pláště, aby si chránil krk a vykročil ke staré šedé budově. Jeho boty skřípaly ve šterku cestičky. Ten zvuk se šířil daleko a skomíral až v okolních vysokých křovinách.

MacArthur Line 374 byl na samém konci cesty, která se stáčela za Fiamiltonovým mostem. Byla to obrovská budova ze šedého kamene s taškovou krytinou a množstvím hřebenů a komínů, směřujících k nebi. Jako chmurný stín se tyčila nad řekou Garb. Po kamenných zdech domu stékala vlhkost a tlusté šlahouny břečtanu po nich šplhaly až ke střeše s hřebeny a věžičkami. Inspektor našel tlačítko zvonku pod důmyslným erbem na silné dubové desce a stiskl jej. Kdesi zpozďálí, v hloubi domu, se ozvala melodická hudba. Čekal.

Náhle se otevřely dveře.

Muž, který hleděl na inspektora, vypadal na sedmdesát. Na hlavě skoro žádné vlasy, jen za ušima nepořádně trčelo pár šedých štětin. Na sobě měl červený smoking a černé kalhoty, červené manšestrové pantofle. Kolem krku omotaný černý šátek.

"Co si přejete?" zeptal se rovnou.

"Jsem inspektor Meyer z osmdesátého sedmého."

"Kdo vás volal?"

"Žena jménem Adéla Gormanová byla dnes..."

"Moje dcera je pitomá," odsekl stařec. "Nepotřebujeme policii," a zabouchl dveře před inspektorovým nosem.

Meyer přešlapoval u vchodu a cítil se jako úplný kretén.

Na řece zahoukal remorkér. Nahoře se rozsvítilo světlo a uloupilo tmě fosforeskující ciferník jeho hodinek. Bylo 2.35 v noci. Zima a mrholení pronikaly až na kost. Policista vyndal kapesník, vysmrkal se a přemýšlel, co má podniknout.

Neměl v lásce ani duchy, ani náměsíčné. Neměl rád hašteřivé neučesané dědky, kteří člověku zabouchnou dveře před nosem. Inspektor se už chtěl obrátit k odchodu, když se dveře znovu otevřely.

"Inspektor Meyer?" byla to Adéla Gormanová.

"Jo."

"Pojďte dál."

"Děkuji," řekl a vkročil do haly.

"Přišel jste právě včas."

"Vlastně je poněkud brzy," řekl Meyer.

Nemohl se zbavit trapného pocitu. Co je to za blbost - toulat se v noci po Smoke Rise a pít se po strašidlech.

"Tudy."

Adéla ho doprovodila halou s pochmurným dřevěným obložením na zdech do prostorného, tlumeně osvětleného salonu. Těžké dubové trámy pod stropem, okna zakrytá sametovými závěsy. Místnost byla zaplněna starobylým těžkopádným nábytkem. Meyer náhle uvěřil, že by se tu mohla objevit strašidla. Z pohovky se jako přízrak zvedl mladý muž s tmavými brýlemi. V chabém světle osamělé stojací lampy vypadal jeho obličej šedě a unaveně. Na sobě měl černou pletenou vestu, bílou košili a volné černé kalhoty. Přistoupil k Meyerovi s napřaženou rukou, ale z nějakého důvodu policistovu ruku nestiskl.

Meyer pochopil, že muž je slepý.

"Jsem Ralph Gorman," představil se muž. se stále ještě napřaženou rukou. "Adélin manžel."

"Dobrý den, pane Gormane," Meyer mu stiskl vlhkou a studenou dlaň.

"Dobře že jste přišel," pokračoval Gorman. "Ta strašidla nás přivedou k šílenství."

"Kolik je hodin?" zeptala se nečekaně Adéla a pohlédla na své hodinky.

"Ještě pět minut."

Její hlas se zachvěl a najednou vypadala velmi vystrašeně.

"Váš otec tu nebude?" zeptal se Meyer.

"Ne, šel spát. Myslím, že toho má po krk a že se na nás zlobí, protože jsme to hlásili na policii."

Meyer se odmlčel. Věděl, že kdyby Willem Van Houten, soudce na odpočinku, nechtěl aby se tím policie zabývala,

Meyer by tu teď nestál. Napadlo ho, že by měl odejít dokud je čas, ale Adéla Gormanová zase začala mluvit. Nebylo by slušné přerušovat dámu v půli slova.

"Myslím, že ona je něco přes třicetku. Ten muž je asi tak ve vašem věku - čtyřicet, pětáctýřicet."

"Mně je osmatřicet," suše poznamenal Meyer.

"Ó, promiňte!"

"To ta pleš, hodně to lidi splete."

"Ano."

"Přišel jsem o vlasy už v mládí."

"Takže, jmenují se Elisabeth a Johan a..."

"Cože, oni mají jména?"

"Ano. Víte, jsou to naši předkové. Můj otec je Holanďan. Před mnoha lety v naší rodině skutečně žili Elisabeth a Johan Van Houten. Tehdy ještě bylo Smoke Rise holandským sídlištěm."

"Holanďané, říkáte? Tak-tak," pravil Meyer.

"Ano. Vždy se objevují v tradičním holandském oděvu. A mluví holandsky."

"Pane Gormane, vy jste je také slyšel?"

"Ano," ozval se Gorman, "já přece nevidím..," dodal a udělal pauzu, jako by očekával, co na to Meyer.

Ten nezareagoval a tak pokračoval.

"Ale slyšel jsem je."

"Mluvíte holandsky?"

"Ne, ale můj tchán mluví holandsky plyně. Právě on nám řekl, že je to holandština a přeložil nám to."

"O čem mluvili?"

"Tedy především říkali, že chtějí ukrást Aděliny šperky. Což také, aby je čert vzal, udělali..."

"Šperky vaší manželky? Ale já myslel..."

"Zdědila je po matce. Tchán je uchovával v trezoru."

"Chcete říci, uchovával."

"Nikoli, uchovával. Kromě těch ukradených je tam ještě několik dalších věcí. Dva prsteny, náhrdelník..."

"Jaká je jejich cena?"

"Dohromady? Asi tak čtyřicet tisíc dolarů."

"Vaši duchové se zřejmě vyznají."

Lampa v pokoji pojednou zablikala. Meyer se na ni podíval a ucítil, jak se mu ježí vlasy.

"Ralphe, světlo hasne," zašeptala Adéla. "Už je dvě čtyřicet pět?"

"Je."

"Už jsou tady," vydechl Gorman.

Když policisté zaklepali na její dveře, sousedka Murphy Howellové už asi čtyři hodiny spala. Byla to chytrá mladá dáma, která se dobře vyznala ve zvyklostech velkoměsta. Okamžitě se probrala a přes zavřené dveře zorganizovala podrobný výslech. Nejprve požádala policisty, aby jí pomalu a zřetelně řekli svá jména a nadiktovali čísla průkazů. Pak požádala, aby do kukátka ve dveřích ukázali samotné průkazy a policejní odznaky. Stále ještě na pochybách jim přes zavřené dveře přikázala.

"Počkejte chvíli."

Čekali skoro pět minut, než se ke dveřím vrátila. Hlučně odsunula těžkou závoru, cinkl uvolněný řetěz, ozvalo se cvaknutí jednoho zámku, pak druhého a konečně se dveře otevřely.

"Pojďte dál. Promiňte, že jsem vás nechala čekat. Volala jsem k vám a tam mi řekli, že vy jste opravdu vy"

"Jste velmi opatrná," řekl Hawes.

"V tuhle hodinu není nikdo dost opatrný," odpověděla.

Bylo jí kolem pětadvaceti. Rusé vlasy měla navinuté na natáčkách, nenalíčená tvář se leskla nočním krémem. Přes flanelové pyžamo si přehodila růžový prošívaný župan. V devět ráno asi bude velmi přitažlivá, ale teď připomínala ošoupaný padesátník.

"Vaše jméno, slečno?" zeptal se Carella.

"Louisa Kaplanová, Stalo se něco? Zase někoho v domě přepadli?"

"Ne, slečno Kaplanová. Rádi bychom vám položili několik otázek ohledně Murphy Howellové. Žila tu s vámi?"

"Ano." Louisa se na ně nejednou podívala s obavami. "Proč jste řekli žila? Přece žije."

V malé předsíni se najednou rozhostilo takové ticho, že bylo slyšet všechny noční zvuky v domě, které jakoby rázem vznikly, aby zaplnily to trapné ticho. Odněkud bylo slyšet splachování, cvakla roura od topení, zaplakalo dítě, štěkl pes, kdesi upadl pantofel. V předsíni naplněné těmi zvuky, se policisté a žena dívali jeden na druhého.

Konečně si Carella povzdychl a řekl.

"Vaše přítelkyně je mrtvá. Zavraždili ji dnes večer hned vedle východu z divadla."

"Ne," řekla prostě a klidně Louisa. "Samozřejmě, že ne."

"Slečno Kaplanová..."

"Co mi to povídáte? Murphy nemůže zemřít!"

"Je mrtvá, slečno Kaplanová."

"Bože!" zasténala nejednou Louisa v slzách. "Bože můj! O můj ty Bože!"

Oba muži tam bezmocně přešlapovali, tak velcí a neohrabaní, neschopní něco změnit. Louisa Kaplanová štkala, tváře v dlaních, a znovu a znovu opakovala.

"Promiňte prosím! O, Bože! Promiňte! Chudák Murphy. O, Bože!"

Detektivové se rozpačitě snažili nedívat na ni. Konečně se Louisa uklidnila. V očích měla výraz, jakoby právě ona byla bodnuta nožem. Zdrčeně řekla. "Pojďte dál" a vedla je do obývacího pokoje. Při hovoru s policisty stále upírala zrak na podlahu, jakoby se nemohla podívat do očí lidem, kteří jí přinesli tak hroznou zprávu.

"Už víte, kdo to udělal?" zeptala se Louisa.

"Ne. Ještě ne."

"Nebudili bychom vás uprostřed noci..."

"Ale to nic..."

"Pochopte, nesmíme ztrácet čas. Rychlé vyšetřování..."

"Ano, chápu."

"Často se stane, že..."

"Ano, rychlé vyšetřování," přikývla Louisa. "ano."

V bytě se opět rozhostilo rozpačité ticho.

"Nevíte, jestli měla slečna Howellová nějaké nepřátele?" zeptal se Carella.

"Byla to ta nejlepší dívka na světě," odmítavě zavrtěla hlavou Louisa.

"Nepohádala se s někým v poslední době? Třeba..."

"Ne."

"...nějaké telefonáty nebo výhrůžné dopisy?"

Louisa Kaplanová pozvedla zrak.

"Ano," řekla, "ten dopis."

"Výhrůžný dopis?"

"Nepochopily jsme to. Ale Louisa se velmi polekala. A potom si koupila pistoli."

"Jakou pistoli?"

"Nevím. Malinkou."

"Třeba browning ráže 0.25?"

"Nerozumím zbraním."

"Ten dopis přišel poštou, nebo ho sem někdo přinesl?"

"Poštou. Do divadla."

"Kdy?"

"Asi tak před týdnem."

"Hlásila to na policii?"

"Ne."

"Proč?"

"Viděl jste Chřestýše?" zeptala se najednou Louisa.

"Cože?"

"Chřestýše. To je muzikál. Show. Murphy v tom hrála."

"Ne, to jsem bohužel neviděl."

"Ani jste o tom neslyšel?"

"Ne."

"To žijete na Měsíci?"

"Promiňte, ale mám..."

"Proboha promiňte," přerušila ho. "Já jsem to.. Prostě jsem... Promiňte prosím."

"To nic."

"No zkrátka... Teď je to trháč sezóny, ale... zpočátku byly trochu nepříjemnosti, protože... Určitě jste o tom nic neslyšel? Bylo to ve všech novinách."

"Patrně jsem si nevšiml," vysvětloval Carella. "Co to bylo za nepříjemnosti?"

"Vy o tom také nic nevíte?" obrátila se na Hawese.

"Bohužel ne."

"O Murphyiných tancích?"

"Ne."

"V jedné scéně Murphy tančila bez oblečení. Myšlenka spočívala... ale čert vem myšlenku! Ten tanec vůbec nebyl vilný, dokonce ani smyslný! Ale policie to nepochopila a zakázala show dva dny po premiéře. Ředitelství muselo soudní cestou usilovat o znovuuvedení hry."

"Ano, chápu," kývl Carella.

"Říkám to proto, že by nikdo z herců na policii nešel. Ani kvůli výhrůžnému dopisu."

"Koupila si pistoli," vložil se do toho Hawes, "to znamená, že stejně musela na policii kvůli povolení."

"Neměla povolení."

"Jak si tedy pistoli opatřila? Při koupi zbraně musíte nejprve..."

"Od jednoho známého."

"Jak se ten známý jmenuje?"

"Harry Donatello."

"Obchodník," suše poznamenal Carella.

"Reklamní popelníky," dodal Hawes.

"Nevím, čím se živí," pokrčila rameny Louisa. "Ale sehnal jí pistoli."

"Kdy to bylo?"

"Několik dní po tom dopisu."

"Co tam stálo?" zeptal se Carella. "Přinesu vám ho ukázat"

Louisa odešla do ložnice. Slyšeli, jak vytáhla zásuvku, zašustila prádlem, pak jakoby otevřela kovovou krabici od bonbonů a vrátila se do obývacího s obálkou v ruce.

"Tady."

Nemělo smysl hledat otisky prstů. Dopis prošel rukama Murphy Howellové, Louisy Kaplanové a kdovíkoho ještě. Ale přesto Carella dopis uchopil do kapesníku, rozloženého na dlaně, pak se podíval na obálku.

"Měla ho přinést rovnou k nám," řekl. "Je napsán na hotelovém papíru, během pár minut bychom autora měli."

Odesílatel skutečně použil dopisní papír hotelu Edison, takové nenápadné špeluňky dva bloky na sever od toho divadla v Jedenácté ulici, kde pracovala Murphy Howellová. V obálce byl jen jeden list. Carella ho rozevřel. Tužkou tam stálo:

Kde máš hadry, děvko?

Anděl Msty

Lampa zhasla, místnost se pohroužila do tmy.

Nejprve byl slyšet jen přerývaný dech Adély Gormanové. Potom nejasně, tlumeně, jakoby přinesené váleající se mlhou od vlhkého opuštěného břehu, zadaly být slyšet zkreslené hlasy, místností zavanul chlad. Hlasy vynikaly na pozadí hlučícího davu, tu více, tu méně, v jakémsi kakofonickém rytmu. K uším dolehla směsice neznámých jazyků. Zavyl vítr jakoby někdo prudce a neočekávaně otevřel dveře do světa přízraků (jaká zima v místnosti!!!) a odhalil zástupy zmatených lidí, pohroužených do nesmyslného hovoru. Zvuky sílily, unášené tím ledovým mrazivým větrem, byly jasnější, bližší, až zaplnily místnost, jakoby žádaly o osvobození z pekelného, nepozemského vězení. A pak se dva, jen dva z těch nehmotných hlasů odtrhly od masy neviditelných stínů a přinášely poryv záhrobního chladu z posmrtného světa. Bylo slyšet šepot. Nejprve mužský, hrdelní, se silným cizím přízvukem, který opakoval jen jedno jméno, "Ralphe!". Pak se stejně divně, přerývaně přidal ženský. "Adélo, Adélo!" a pak zas. "Ralphe!". Hlasy se překrývaly ale byly zjevně nepozemské, úporné, narůstající, dokud se šepot nezměnil v agonizující sténání. Jména roztála a stala se ozvěnou v poryvech větru.

Ve tmě se s Meyerovým zrakem dělo cosi divného. Spolu s narůstáním zvuků se vynořovaly vidiny plnicí místnost, které ve skutečnosti neexistovaly. Na pozadí úporného mužského hlasu a zoufalých ženských sténů sotva viditelný nábytek nabýval nezřetelných, beztvarych obrysů. Pak do místnosti vniklo brumlání jiných hlasů, volajících ty dva zpátky, do pochmurného zoufalého sklepení, z něhož se tito na okamžik vyrvali. Vítr zavyl ještě pronikavěji a hlasy nesčetných stínů slábly, opakující se ozvěnou a - zmizely.

Lampa se znovu rozsvítila a poskytla chabé světlo. V místnosti se znatelně oteplilo, ale Meyer byl zalit lepkavým, studeným potem.

"Tak co, už mi věříte?" zeptala se Adéla Gormanová.

Inspektor Bob O'Bryan právě vycházel ze záchodu, když spatřil ženu, sedící na lavici před místností dozorcího. Málem se mu podařilo utéct zpátky, ale o vteřinku to nestihl - žena ho už uviděla.

"Dobrý den, pane O'Bryane," oslovila ho a pokusila se nemotorně vstát, jakoby nevěděla, zda má mluvit s policistou vestoje, nebo může zůstat sedět. Hodiny v místnosti ukazovaly tři hodiny v noci, ale ona byla oblečena jako na krátkou odpolední procházku v parku - hnědé kalhoty, střevíce s nízkým podpatkem, krátký béžový kabát, šál kolem hlavy.

Vypadala na padesát - padesát pět. Její rysy kdysi bývaly přitažlivé, zelené oči, výrazné líce a ušlechtilá ústa. Celkový dojem kazil pouze příliš dlouhý nos. Přece jen povstala a doprovázela O'Bryana do kanceláře.

"Je trochu pozdě, paní Blairová," řekl O'Bryan. "Co to, že nejste doma?"

Nerad se choval jako drsňák, ale jeho vystupování bylo úmyslně ostré a odrazující. Při všech setkáních s paní Blairovou, a už jich tehle měsíc bylo sedmáct, se inspektor snažil nemyslet na její hoře, protože jí, upřímně řečeno, nijak nemohl pomoci, a to ho štvalo.

"Viděl jste ji?" zeptala se paní Blairová.

"Ne. Zatím ne."

"Přinesla jsem jinou fotografii, třeba to pomůže?"

"Možná ano."

Zadrnčel telefon. Zvedl sluchátko.

"87. oddělení, O'Bryan. Slyším."

"Bobe, Bert Kling, výbuch v kostele na Culver-avenue."

"Ano Berte."

"Myslím, že ten červený volkswagen je v pátračce ze včerejška. Podívej se na to a řekni mi."

"Hned to bude, vteřinku." O'Bryan se pohroužil do papírů, které měl na stole.

"Tady je ta fotka," pokračovala paní Blairová, "vím, že mi ji najdete. Děti vám věří a všechno vám povědí. Kdybyste Penelopu potkal, jenom jí řekněte, že ji mám ráda a že mě mrzí to, co se stalo."

"Ano, určitě," slíbil O'Bryan. Do sluchátka řekl:

"Mám tu dva volkswageny, Berte, ročník 64 a 66. Chceš oba?"

"Ano."

"Ten ze 64. roku byl odcizen nějakému Artu Haweserovi. Přihlášen byl na West Meridi, 861."

"A ten z 68.?"

"Majitelkou je žena, Elis Clearyová. Auto ukradli z parkoviště ve Čtrnácté ulici."

"V Jižní Čtrnácté, nebo v Severní Čtrnácté?"

"V Jižní. Jižní, 303."

"Rozumím. Díky, Bobe." Kling zavěsil.

"A poproste ji, ať se vrátí domů," dodala paní Blairová.

"Určitě," kývl O'Bryan. "Jestli ji uvidím, jistě jí to řeknu."

"Penny tady vypadá pěkně, že?" zeptala se paní Blairová. "Bylo to o minulých Velikonocích. Je to její poslední fotografie. Myslela jsem, že by se vám mohla hodit."

O'Bryan se podíval na dívku na snímku, pak pohlédl do zelených očí paní Blairové, zakalených slzami. Pojednou se mu zachtělo nahnout se přes stůl a uklidňujícím pohybem tu ženu pohladit, což ale nijak nemohl udělat bez přetvářky. Byl skutečně jedním z nejlepších v oddělení pohřešovaných a vždycky chodil s tlustým notesem, kde měl nejméně padesát fotografií výrostků, chlapců a dívek. Ale nehledě na to, že měl na svém kontě více nalezených uprchlíků, než kterýkoli policista ve městě, O'Bryan nijak nemohl pomoci matce Penelopy Blairové, která utekla z domova v červnu loňského roku.

"Jak bych vám to..." pokusil se vysvětlit.

"Já to nechci slyšet," přerušila ho paní Blairová, spěchající k východu z místnosti. "Řekněte jí, ať jde domů. Řekněte, že ji mám ráda," a prchala okovaným schodištěm.

O'Bryan si povzdychl a zastrčil novou podobenku Penelopy do notesu. Paní Blairová ho nechtěla poslouchat, ale její dceři už bylo 21 let a na širém světě neexistoval detektiv, policista nebo kdokoli jiný, kdo by ji mohl přinutit vrátit se domů, pokud by si to sama nepřála.

Danny byl informátor, práskáč a zároveň fanatický vyznavač tepla. Toho člověka, živoucí ztělesnění Buddhy, jste mohli v kterékoliv denní i noční době najít v některé městské sauně obaleného prostěradlem a vychutnávajícího pekelný žár. Bert Kling ho našel v Steam-Fit. Poslal pro Dannyho do potírny maséra. Tlust'och vzkázal, že přijde za chvíli, nehodlá-li se Kling k němu připojit. Kling nehodlal, a tak čekal v šatně. Danny se zjevil po sedmi minutách, zabalený do prostěradla od hlavy až k patám. Šokující zjev kdykoli, tím spíš v půl čtvrté ráno.

"Hej," zvolal, "jak se vede?"

"Normálka," odpověděl Kling. "A tobě?"

"Ujde to," Danny mávl do vzduchu tlustou rukou.

"Hedám odcizené trakaře," šel Kling hned na věc.

"Jaké?"

"Volkswageny, ročník 64. a 68."

"Barva?"

"Červená."

"Oba?"

"Oba."

"Kde parkovaly?"

"Jeden proti West Meridia 861. Druhý na parkovišti v Jižní čtrnácté."

"Kdy se to stalo?"

"Oba minulý týden. Přesné datum nemáme."

"Co potřebuješ vědět?"

"Kdo je ukradl."

"Myslíš, že to byla jedna parta?"

"Sotva."

"Hele, a co se tak najednou staráte o auta?"

"V jednom z těch aut někdo dnes v noci přijel ke kostelu a..."

"Myslíš kostel na Culver-avenue?"

"Právě ten."

"S tím nechci mít nic společného."

"Proč?"

"Podívej, v tomto městě se ten výbuch hodil spoustě lidí... Nechce se mi do těch sraček. Běloši - černoši..."

"Kdo se co doví?"

"Oni taky sbírají informace, stejně jako vy"

"Danny, potřebujeme tvoji pomoc."

"Kdepak, promiň kámo, ale v tomhle případě ne," a odmítavě zavrtěl hlavou.

"Okay, jedu na High-street."

"Proč? Máš tam zdroj?"

"Ne, je tam prokuratura."

Dívali se jeden na druhého. Danny stál - prostěradlo kolem břicha, a potil se, i když potírnu už dávno opustil. Kling se zase podobal spíš podomnímu prodáváči než policistovi. Dívali se na sebe s plným pochopením, v divné symbioze

ochránce práva a delikventa. Ani jeden, ani druhý nepocítili vůči společníkovi žádné sympatie, ale jeden na druhém byli závislí. Mlčení přerušil Donner.

"Nerad dělám, když na mě tlačíš," zamračil se.

"Já zas nemám rád, když se mi odmítá."

"Do kdy to chceš vědět?"

"Stačí do rána."

"Máš mě za kouzelníka?"

"A nejsi?"

"Kouzla dneska přijdou draho."

"Kolik?"

"Pětadvacet, když najdu jednoho, padesát, když oba."

"Nejdřív je najdi, pak se dohodneme."

"A když mi potom někdo zakroutí krkem?"

"To sis měl rozmyslet, než sis vybral povolání," řekl Kling. "Neboj, Danny, jenom tam nějaký sviňák hodil bombu, tobě nic neudělá."

"Jo?" řekl Donner, načež velmi profesionálním hlasem učinil patrně nejdůležitější politické prohlášení v posledním desetiletí. "Rasové rozepře v našem městě se blíží ke kritické hranici."

"Máš na mě telefon do práce?"

"Mám," zavrčel Danny.

"Čekám tam. Volej."

"Můžu se nejdřív oblíknout?" zajímal se práskač...

Když Carella s Hawesem vstoupili do foyer hotelu Edison, seděl tam jen osamocený recepční, který byl tak pohroužen do čtení knihy, že při jejich příchodu nezvedl hlavu. Hala sama byla kdysi zařízena v rádobygotickém stylu. Ošoupaný koberec s orientálními vzory, těžké zdobené mahagonové stoly, masivní čalouněná křesla s ošoupanými opěrkami, pár plivátek u každého sloupu. Nad stolem recepčního visela lampa se stínítkem z přírodního hedvábí, jedna tabule z olověného skla na stole chyběla, druhá byla popraskaná. Býval to luxusní hotel, teď ale vypadal jako štetka, která si u vetešníka koupila norkový šál prožraný moly.

Recepční byl na rozdíl od svého starobylého okolí mladý, asi tak pětadvacetiletý muž, v hnědém tvídovém pečlivě vyžehleném obleku. Hedvábná vázanka a žlutohnědými proužky dobře ladila s košili tělové barvy, na nose měl brýle s kostěnými obroučkami. Konečně zvedl oči od knihy a povstal.

"Ano, gentlemani, čím mohu posloužit?"

"Policie," řekl Carella. Vyndal z kapsy náprsní tašku a otevřel ji tam, kde měl připevněný policejní odznak.

"Poslouchám vás, pane."

"Jsem inspektor Carella. Tohle je můj kolega, inspektor Hawes."

"Dobrý večer, pánové. Jsem recepční Ronnie Sanford."

"Hledáme jednoho člověka. Mohl tu bydlet asi tak před dvěma týdny," začal Hawes.

"Tak. Pokud tu bydlél před dvěma týdny," promluvil Sanford, "to bychom ho měli najít snadno. Téměř všichni naši zákazníci jsou tu ubytováni dlouhodobě."

"Máte tu stánek s kancelářskými potřebami?"

"Pane?"

"Kancelářské zboží. Máte tady místo, kam bych si zašel z ulice a něco si koupil?"

"Ne, pane. Tamhle v rohu u schodiště máme psací stůl, ale neprodáváme kancelářské potřeby, pane."

"Jsou na pokojích dopisní papíry?"

"Ano, pane."

"A na vašem stole?"

"Přirozeně také, pane."

"V recepci je služba čtyřadvacet hodin denně?"

"Neustále, pane. Máme třísměnný provoz. Od osmi ráno do čtyř odpoledne, od čtyř do půlnoci a od půlnoci do osmi do rána."

"Takže vy jste nastoupil o půlnoci, že?"

"Ano pane."

"Měl jste v dnešní směně nějaké zákazníky?"

"Ano pane, několik."

"Nevšiml jste si někoho v zakrváceném oblečení?"

"Zakrváceném? O, to nikoli, pane."

"A všiml byste si toho vůbec?"

"Co tím chcete říct?"

"Všímáte si toho, co se děje v hale?"

"Snažím se, pane. Každopádně po většinu noci. Někdy si mohu zdřímnout, když není co dělat, ale obvykle..."

"Co to studujete?"

"Účetnictví."

"Kde?"

"Na Ramseyově univerzitě."

"Dobrá. Rádi bychom se podívali do knihy hostů."

"Samozřejmě, pane."

Přešel k regálu, vyndal z něj knihu hostů, vrátil se ke stolu a otevřel ji.

"Všichni nynější zákazníci jsou našimi stálými hosty s výjimkou pana Lamberta a pokoje číslo dvě stě čtyři a paní Grantové ze sedmsetjedinčky."

"Kdy se nastěhovali?"

"Pan Lambert se nastěhoval... včera v noci, myslím, a paní Gramová tu bydlí už čtyři dny. Odjíždí v úterý."

"To jsou vlastnoruční podpisy zákazníků?"

"Ano, pane. Všechny ubytované žádáme o jejich vlastnoruční podpis, jak to vyžaduje zákon státu."

"Chápeš, Cottone?" usmál se Carella a znovu se obrátil na Sanforda: "Nebudete mít nic proti tomu, když si tu knihu vezmeme támhle na kanape?"

"Víte, pane..."

"Dáme vám na ni potvrzení, jestli chcete."

"Ale to je, v pořádku. Myslím, že to není nic protizákonného."

Policisté se usadili na kanapi, potaženém ošoupaným rudým plyšem. Carella si dal knihu na kolena a vedle ní rozložil dopis, který našli v bytě u Murphy Howellové. V hotelu bylo ubytováno dvaapadesát lidí. Carella a Hawes prošli celou knihu a pak ji začali prolistovávat podruhé.

"Tady!" zarazil se Hawes.

"Co je?"

"Podívej."

Vzal dopis a rozprostřel ho přímo nad jedním podpisem.

Kde máš hadry, děvko?

Anděl Msty

Timothy Allen Mims.

"Tak co, vidíš?" zeptal se.

"Rukopis je jiný," namítl Carella.

"Počáteční písmena se shodují," ukázal Hawes.

Inspektor Meyer byl v šoku. Neměl v lásce strašidla. Ani ten dům se mu nelíbil. Chtěl domů, do postele k manželce Sáře. Chtěl, aby ho pohladila po ruce a řekla, že takové věci nejsou možné a on, dospělý člověk, se nemá čeho bát. Jak jen mohl uvěřit v duchy, stíny, holandská strašidla? To je k smíchu!

Ale on je slyšel, cítil jejich mrazivou přítomnost, na okamžik je skoro viděl. Když zaslechl zvuk sestupujících kroků, otočil se v šoku ke schodům, široce rozevřel oči a strnul. Cítil nutkání vyndat revolver, ale uvědomoval si, že by v očích Gormanů vypadal trapně. Meyer sem přišel jako dokonalý skeptik, a teď...

Detektiv s hrůzou očekával toho, kdo sestupoval těžkými kroky po schodech - bude to upír ve vlajícím rouchu a se zvoníci řetězy, nebo přízrak s bělavou lebku místo hlavy a s kostnatými prsty, ze kterých kane krev?

Do přijímacího salonu vstoupil Willem Van Houten, na sobě měl červené manšestrové trepy a červený smoking, štetinky vlasů, třící zpoza uši a s pronikavým pohledem modrých očí šel přímo k dceři a zeti.

"Tak co?" zeptal se, "byli tu znova?"

"Ano, tati," zašeptala Adéla.

"Co chtěli tentokrát?"

"Nevím, zase mluvili holandsky."

"Mizerové," zavrčel Van Houten a obrátil se na Meyera. "Viděl jste je?"

"Ne, pane, neviděl," odmítavě zavrtil hlavou policista.

"Ale vždyť tu byli, namítl Gorman." Já je slyšel."

"Ano, miláčku," uklidnila ho Adéla. "Všichni jsme je slyšeli. Ale tak už to jednou bylo, pamatuješ? Slyšeli jsme je, ale oni se sem nedokázali dostat."

"Ano-ano, správně," kývl Gorman, "to už tu bylo, pane inspektore."

Stál teď tvář v tvář Mayerovi a hlavou komicky skloněnou, nevidomé oči zakryté tmavými brýlemi. Když promluvil, podobal se dítěti hledajícímu útěchu.

"Přece jste je slyšel, inspektore?"

"Ano, slyšel, pane Gormane."

"A vítr?"

"Ano, vítr taky."

"A cítil jste je? Když se objevují, nastává..., nastává taková zima. Cítil jste, že tu jsou?"

"Něco jsem cítil," hlásil Meyer.

Nečekaně promluvil Van Houten.

"Jste spokojen?"

"S čím?" nechápal Meyer.

"S tím, že v našem domě jsou strašidla. Přece jste tady kvůli nim, ne? Abyste se přesvědčil..."

"Přišel proto, že jsem požádal Adélu, aby se obrátila na policii," ozval se Gorman.

"Proč jsi to udělal?"

"Kvůli těm ukradeným šperkům," řekl Gorman. "A také proto, že... přišel jsem sice o zrak, ano, ale chtěl jsem se přesvědčit, zda jsem nepřišel také o rozum."

"Jsi zcela zdrav, Ralph," ujistil ho Van Houten.

"Ty šperky..." začal Meyer.

"Ukradli je," odtušil Van Houten.

"Kdo?"

"Johan a Elisabeth. Naši milí sousedé, přízraky."

"To není možné, pane Van Houtene."

"Pročpak by to nebylo možné?"

"Protože přízraky..." začal Meyer, ale zarazil se.

"Nuže?"

"Víte, přízraky nekradou šperky. Chci říct, k čemu by jim byly?" řekl nejistě a pohlédl na Gormanovi s tichou žádostí o pomoc. Ale nikdo ho nepodpořil. Seděli na pohovce u krbu smutně a zničeně.

"Chtějí nás dostat z domu," řekl Van Houten, "to je přece jasné."

"Proč myslíte?"

"Sami to řekli."

"Kdy?"

"Před tím, než ukradli náhrdelník a náušnice."

"Oni vám to řekli?"

"Mně i dětem. Byli jsme tu všichni tři."

"Rozuměl jsem tomu tak, že ti duchové mluví pouze holandsky."

"Ano, já jsem to Ralphovi a Adéle přeložil."

"Co se stalo pak?"

"Co máte na mysli?"

"Kdy jste zjistili krádež šperků?"

"Jakmile odešli."

"Tedy přistoupil jste k trezoru..."

"Ano, otevřel jsem ho, a šperky byly pryč."

"Uložili jsme je tam jen deset minut před tím," vstoupila do rozhovoru Adéla. "Byli jsme na návštěvě, Ralph a já, a přijeli jsme domů velmi pozdě. Tatínek ještě nespál. Četl si tady v křesle, ve kterém teď sedíte. Požádala jsem ho, aby otevřel trezor a uschovala jsem šperky tam. Pak trezor zamkl a pak... pak přišli oni... vyhrožovali."

"Kolik bylo hodin?"

"Jako obvykle. Vždycky přijdou ve stejnou dobu. Ve dvě čtyřicetpět v noci."

"Kdy jste řikala, že jste šperky uzamkli do trezoru?"

"Kolem půl třetí," odpověděl Gorman.

"A kdy jste trezor znovu otevřeli?"

"Hned, jak odešli. Byli tu sotva několik vteřin. Jenom řekli tchánovi, že si berou náhrdelník a náušnice. Když se znovu rozsvítilo světlo, Wiliam ihned spěchal k trezoru."

"Světlo zhasne vždycky?"

"Vždycky," potvrdila Adéla. "Pokaždé je to všechno stejné. Zhasne světlo, nastane zima, zaznějí ty divné... hlasy," odmlčela se. "A pak přijdou Johan a Elisabeth."

"Ale dnes nepřišli," poznamenal Meyer.

"To už tu jednou bylo," spěšně odpověděla Adéla.

"Chtějí nás dostat z domu," promluvil Van Houten. "Všechno tomu nasvědčuje. Třeba bychom se měli opravdu přestěhovat, dokud nám nesebrali všechno."

"Všechno? Jak to myslíte?"

"Ostatní šperky mé dcery, nějaké akcie. Všechno, co máme."

"Kde je trezor?" zeptal se Meyer.

"Tady, za obrazem."

Van Houten přistoupil ke zdi proti krbu. Visel na ní obraz v pozlaceném rámu, s jakýmsi pastorálním výjevem. Rám visel na skobách. Van Houten otevřel obraz jako dveře a ukázal malý černý oblé trezor.

"Tady."

"Kolik lidí zná kód?" zeptal se Meyer.

"Jenom já," odpověděl Van Houten.

"Máte ho někde zapsaný?"

"Ano."

"Kde?"

"Na spolehlivém místě."

"Kde?"

"Nemyslím, že by se vás to týkalo, inspektore Meyere."

"Chci zjistit, zda se ke kódu nemohl dostat někdo cizí."

"Ano, samozřejmě nelze vyloučit," souhlasil Van Houten. "Ale je to velmi nepravděpodobné."

"Teda," řekl Meyer. "Otevřeně řečeno nevím, co si o tom mám myslet. Rád bych si přeměřil tady tu místnost, pokud vám to nebude vadit, rozměry, poloha dveří, oken a podobně. Pro protokol," pokrčil rameny.

"Je už dost pozdě," bránil se Van Houten.

"Však jsem také pozdě přijel," usmál se Meyer.

"Pojď, tatínku, udělám v kuchyni čaj," vmísila se do toho Adéla. "Nebude to trvat dlouho, inspektore?"

"Kdo ví, možná se zdržím."

"Dáte si čaj?"

"Děkuji, byl bych vám velmi vděčen."

Zvedla se s pohovky, zavěsila se do manžela, pomalu ho vedla kolem otce a vyšla z místnosti. Van Houten ještě jednou pohlédl na Meyera, krátce kývl a také odešel. Inspektor za nimi zavřel dveře a okamžitě šel k lampě.

Ženě bylo šedesát let. Na první pohled vypadala jako hodná babička. Ale tahle babička právě zavraždila manžela a tři děti. Vysvětlili jí její práva a ona řekla, že nemá co skrývat a že je připravena odpovídat na otázky. Na sobě měla černý soukenný kabát, pod kterým bylo vidět zakrvácené pyžamo a župan, seděla na tvrdé židli v místnosti detektivů. Ruce v poutech nehybně spočívaly na černé kožené kabelce na kolenou. O' Bryan a Kling kývlí na soudního zapisovatele, ten se podíval na hodiny, poznamenal čas zahájení výslechu - 3.55 - a oznámil, že je připraven.

"Jméno a příjmení?"

"Isabel Martinová."

"Kolik je vám let, paní Martinová?"

"Šedesát."

"Bydliště?"

"Ainsley-avenue."

"Kde přesně?"

"Ainsley-avenue číslo 657."

"S kým tam bydlíte?"

"S manželem Rogerem, synem Petrem a dcerami Annie a Abigale."

"Řekněte nám, co se stalo dnes v noci, paní Martinová," požádal Kling.

"Všechny jsem je zabila," řekla.

Měla šedivé vlasy, tenký orlí nos, hnědé oči a brýle s tenkými obroučkami. Dívala se přímo před sebe, neotáčela hlavu ani nalevo, ani napravo, jakoby ani nevnímala vyšetřovatele, zřejmě ještě stále pod vlivem toho, co spáchala před pouhou půlhodinou.

"Mohla byste nám to vylíčit podrobněji, paní Martinová?"

"Nejdřív jsem zabila jeho, mizeru."

"Koho?"

"Manžela."

"Kdy se to stalo?"

"Když přišel domů."

"Kolik bylo hodin, vzpomeňte si."

"Nedávno."

"Teď jsou skoro čtyři," řekl Kling. "Takže to bylo zhruba o půl čtvrté?"

"Nedívala jsem se na hodiny. Slyšela jsem cvaknout zámek, vešla jsem do kuchyně, už tam byl."

"Ano."

"Nad dřezem mám pověšený nůž. Právě tím nožem jsem ho podřízla."

"Proč jste to udělala, paní Martinová?"

"Protože jsem chtěla."

"Pohádali jste se?"

"Ne. Zavíral dveře, šla jsem ke dřezu, vzala jsem nůž a bodla."

"Kam jste ho bodla, paní Martinová?"

"Do hlavy, do krku a myslím do ramene."

"Bodla jste ho třikrát?"

"Mockrát, nevím přesně kolikrát."

"Uvědomovala jste si, že ho vraždíte?"

"Ano."

"Úmyslně jste ho zavraždila nožem?"

"Úmyslně jsem ho zavraždila nožem."

"A po tom všem jste si uvědomovala, že jste ho zavraždila?"

"Věděla jsem, že chcípnul, mizera."

"Co jste dělala dál?"

"Do kuchyně přijel můj starší syn Petr. Můj chlapec. Začal na mě křičet, pořád se ptal, co jsem to udělala. Křičel na mě. Tak jsem ho bodla, aby držel hubu. Byl to pěkný vejlupek, ten Petr."

"Věděla jste, i tentokrát, co děláte?"

"Jasně, že jo, bodla jsem ho jednou, do krku."

"Co se stalo potom, paní Martinová?"

"Šla jsem do ložnice, kde spaly dcerky. Nejprve jsem zabila Annie, pak Abigale."

"Kam jste je bodla, paní Martinová?"

"Do obličejů, obě do obličejů."

"Kolikrát?"

"Annie asi dvakrát a Abigale jenom jednou."

"Proč jste to udělala, paní Martinová?"

"Kdo by se o ně postaral, až tu nebudu?" odpověděla do prázdna.

"Chcete ještě něco dodat?" zeptal se Kling.

"Nemám co dodat. Patří jim to".

Policisté odstoupili od stolu. Oba byli bledí.

"Bože!" zašeptal O'Bryan.

"Jo-jo," odpověděl Kling. "Pojď, zavoláme službu na prokuraturu, ať dají dohromady úplné doznání."

"Bez mrknutí oka odpraví čtyři lidi," pokýval hlavou O'Bryan a vykročil k zapisovateli, který psal na stroji doznání paní Martinové.

Zadrnčel telefon. Kling šel ke stolu a zvedl sluchátko.

"Osmdesáté sedmé oddělení, inspektor Kling."

"Tady Danny."

"Jo. Tlust'och?"

"Vypadá to, že něco mám."

"Povídej."

"Jedno ukradli na čtrnáctý ulici. Pokud já vím, bylo to včera ráno. Sedí?"

"Ověřím si to ve složce. Dál?"

"Už je ve škarpě," pokračovat Danny. "Ale je to mezi náma. Nerad bych měl kvůli tomu nějaké nepříjemnosti. Ukrad to obyčejnej frajer, vlastní matku by prodal za dolar. Nesnáší negry, před čtyřma rokama dva zabil v pouliční rvačce, ale dostal se z toho. Třeba podplatil vyšetřovatele, co, Klingu?"

"V tomhle městě se oddělení vražd nedá podplatit a ty to dobře víš, Danny."

"Vážně? To je divný. Já myslel, že se tady dá za pár dolarů koupit každý."

"Jak se jmenuje?"

"Danny Rider, Grover-avenue, 3541, vedle parku. Ale už tam není."

"Kde ho najdeme?"

"Před deseti minutama byl v nočním baru na Masonu, jmenuje se to Felicia. Půjdeš po něm?"

"Jo!"

"Vem si zbraň," poradil Danny.

Kling dorazil k Felicii o tři čerti na pět. Sedělo tam tak sedm lidí. Nejdříve si prohlédl bar oknem. Rozepnul třetí knoflík na plášti a uvolnil pouzdro, zkontroloval, jestli se dá pistole volně vyndat, zastrčil ji zpátky a vstoupil do baru. Ucítil zápach starého cigaretového kouře, piva, potu a laciných voňavek. V boxu potaženém kůží si o něčem šeptala Portorikánka s námořníkem. Další námořník se skláněl nad hudební skříní, po tváři mu skákaly oranžové, červené a zelené záblesky světelné hudby. Na vzdáleném konci baru seděla utahaná tlustá blondýna, která pozorovala námořníka tak, jakoby stisknutím dalšího tlačítka mohl zastavit celý svět. Barman leštil sklenice, podíval se na Klinga a okamžitě poznal policajta. U protějšího konce baru seděli dva muži.

Jeden z nich měl na sobě bleděmodrý rolák, šedé kalhoty a vojenské boty. Kaštanové vlasy měl ostříhané na krátko jako voják. Druhý muž byl oblečen do světlehnědé bundy s nápisem "ORIOLES SAC" na zádech. Krátce ostříhaný něco řekl a druhý vyprskl smíchy. Za pultem cinkaly sklenice, které barman stavěl na polici. Hudební skříň ze sebe konečně vyloudila nějaké zvuky. Jimmy Hendrix zpíval "Všichni na pozorovatelně". Kling přistoupil k oběma mužům.

"Kdo z vás je Danny Rider?" zeptal se.

Ostříhaný se ohlédl.

"Co jsi zač?"

"Policie," odpověděl Kling.

Muž v hnědé bundě vyskočil s pistolí v ruce. Klingovy se udiveně rozevřely oči. Zazněl výstřel.

Nezbyl čas ani na přemýšlení, ani na nadechnutí. Výstřel zazněl ohlušivě, do nosu pronikl kyselý zápach spáleného prachu. Klingovo bleskové šťastné uvědomění si, že je ještě naživu, že kulka ho nějak záhadně minula, na pomezí chápání to Klingovi jen tak problesklo hlavou, všechno ostatní se událo reflexivně, nezávisle na jeho vůli, sotva vytrhl revolver z pouzdra, stiskl spoušť. Mířil na hnědou bundu a zároveň ranou ramenem do prsou shodil krátkovlasého ze židle. Muž v hnědé bundě s tváří staženou bolestí podruhé zvedal pistoli. Kling vystřelil znovu, spoušť stiskl uvolněně a s úsměvem, bez veškeré zloby. Pak se prudce otočil k tomu krátkovlasému, který se krčil na podlaze vedle barového pultu.

"Vstávej!" zařval Kling.

"Nestřílej."

"Vstávej, hajzle!"

Škubnutím postavil muže na nohy, hodil ho na pult, zabořil ústí revolveru do bleděmodrého svetru a levou rukou mu projel pod pažemi a mezi nohama. Mladík šokovaně opakoval.

"Nestřílej prosím. Nestřílej prosím."

Kling ho nechal být a přistoupil ke hnědé bundě.

"To je Rider?"

"Ano."

"Ty jsi kterej?"

"Frank... Frank Paskville. Poslyš, já..."

"Drž hubu, Franku," zavrčel Kling. "Ruce za záda, dělej!"

Kling sundal z opasku pouta, zacvakl je na Paskvillových zápěstích a teprve potom si uvědomil, že Jimmy Hendrix stále zpívá, námořníci tu sedí celí zezelenalí, Portorikánka vřeští a tlusté blondýně spadla čelist. Barman strnul se sklenicí v jedné ruce a s utěrkou ve druhé.

"Okay," chraplavě vydechl Kling. "Okay," a setřel si pot s čela.

Timothy Allen Mima byl čtyřicátník s kulatým bříškem, hustým černým knírem, čupřinou černých dlouhých vlasů a hnědýma očima, v nichž nebylo ani památky po spánku, i když ručičky na hodinkách ukazovaly pět minut po páté ráno. Rychle otevřel dveře, jako by ani nespál, požádal policisty, aby prokázali svou totožnost a pak o chvíli strpení. Přivřel dveře, ale rychle se vrátil v županu oblečeném přes pyžamo.

"Jmenujete se Timothy Allen Mims?" zeptal se Carella.

"To jsem já," zavrčel Mims, "drobátko pozdě na návštěvy, nemyslíte?"

"Nebo brzo, jak se to vezme," dodal Hawes.

"Přesně to mi chybělo v pět hodin ráno. Pár vtipnejch policajtů. A jak jste se sem vlastně dostali? To zas ten blbec dole chrápe?"

"Koho máte na mysli?"

"Lonnie Stanforda, nebo jak si říká."

"Ronnie Sanford."

"Jo, to je on. Ten idiot mi pěkně leze na nervy."

"A copak, copak?"

"Kvůli ženskéjm. Celej se třese, když tady uvidí chlapa se ženskou..."

"Nechme Stanforda na pokoji, promluvmě si raději o vás," navrhl Carella.

"Dobrá, co potřebujete?"

"Kde jste byl dnes v noci mezi jedenáctou dvacet a půlnocí?"

"Tady."

"Můžete to dokázat?"

"Samozřejmě. Vrátil jsem se sem kolem dvanácté a už jsem nikam nešel. Zeptejte se dole Sanforda... Ale ne, ten tam ještě nebyl, střídá o půlnoci."

"Koho bychom se mohli zeptat ještě, pane Mimsi?"

"Poslyšte, nedostanete mě do maléru?"

"Jestli už v něm nejste."

"Mám tady kočku. Je jí už přes osmnáct, žádný strachy Ale...píchá si. Neobchoduje, nic takovýho. Ale kdybyste chtěli, samozřejmě to můžete nafouknout... Jak vás znám..."

"Kde je?"

"Na hajzlu."

"Zavolejte ji."

"Poslyšte, prosím vás, nechte tu holku být. Ona toho chce nechat, opravdu. Snažím se jí pomoci."

"Jak?"

"Snažím se, aby na to neměla čas," řekl Mims a lišácky mrknul.

"Zavolejte nám ji."

"Bee, pojd' sem!" zavolal Mims.

Po chvíli se otevřely dveře do koupelny. Dívka byla vysoká bruneta v krátkém nachovém županu. Pokorně vklouzla do pokoje, jako by každou chvíli očekávala facku. Doširoka otevřené oči vyčkávavě zíraly na přítomné. Už měla co dělat s policií, věděla, že jí můžou sbalit a obvinít z obchodování s drogami. Dvěmi do koupelny slyšela celý rozhovor a teď byla smířena s osudem v očekávání toho nejhoršího.

"Jak se jmenujete, slečno," zeptal se Carella.

"Beatrice Nordenová."

"V kolik hodin jste sem přišla, Beatrice?"

"Kolem jedenácté."

"Tehle muž byl s vámi?"

"Ano."

"Vycházel někam?"

"Ne."

"Víte to určitě?"

"Naprosto. Odvedl si mě kolem deváté..."

"Kde bydlíte, Beatrice?"

"Víte, jde o to, že," dívka zrozpačitěla, "...vyhnali mě z domova."

"Tak kde vás našel?"

"Doma u mě známé. Můžete se jí zeptat, byla doma, když přišel. Jmenuje se Rozalie Dewsová. Timmy mne vyzvedl kolem deváté, šli jsme na večeri do Snacku a k jedenácté jsme byli tady."

"Doufám, že mluvíte pravdu, slečno Nordenová?" jistil se Carella.

"Přisahám, celou noc jsme byli tady," odpověděla Beatrice.

"Dobrá, Mimsi. Potřebujeme váš rukopis."
"Cože?"
"Vzorek vašeho písma."
"Na co?"
"Sbíráme podpisy," ušklíbl se Carella.
"Vidíš, teď mě mají," obrátil se Mims na dívku. "Hotovej cirkus po ránu."
Carella mu podal pero a list, vytržený z bloku.
"Nadiktuji vám to. První část hůlkovým písmem."
"Co je to hůlkové písmo?"
"Napište to tiskacíma písmenkama, to bude stačit," vysvětlil Hawes.
"Jo, tak ať to řekne rovnou."
"Kde máš své hadry, děvko?" diktoval Carella.
"Co si to dovolujete!" ohradila se Beatrice. "Vždyť jsem spala, když jste přišli."
"Chci jenom, aby to napsal," uklidnil ji Carella.
"O-o!"
"Kde máš své hadry, děvko?" opakoval Mime a psal to tiskacími písmeny na lístek. "Co ještě?"
"Teď napište vlastní rukou jako podpis: Anděl Msty."
"Co mi to sakra chcete přišít?"
"Napište to v klidu, prosím."

Kde máš hadry, děvko?
Anděl Msty

Mims podal lístek Carellovi. Ten ho s Hawesem porovnal s dopisem, který dostala Murphy Howellová.
"Tak co?" zeptal se Mima.
"Jste čistej," odpověděl Hawes.
"Copak jsem byl špinavej?" zavtipkoval Mims.

Ronnie Sanford seděl za pultem v recepci a stále byl pohroužen do studia. Když policisté vystoupili z výtahu, povstal, upravil si brýle na nose a zeptal se.
"Zjistili jste něco?"
"Vypadá to, že ne." Carella vypadal našťavaně, "budeme potřebovat půjčit knihu hostů až do rána."
"E-e..."
"Dej mu potvrzení, Cottone," zavrčel Carella.
Bylo už pozdě a nechtělo se mu pouštět se do sporu v zašlé hotelové hale. Hawes rychle napsal přes kopírák potvrzení, podepsal oba exempláře a jeden podal Sanfordovi.
"Co uděláme s těma potrhánýma deskama?" zeptal se opožděně Hawes.
„To," souhlasil Carella. Na kožené vazbě knihy byly menší škrábance. Přejel po nich prstem a ukázal to Hawesovi.
"Radši to připiš do potvrzení, Cottone."
Hawes si vzal zpět potvrzení a na oba exempláře dopsal: "Menší poškození desek".
"Podepište se, pane Sanforde," požádal. "Tady, prosím."
"Proč?" zajímal se recepční.
"Potvrdíte nám, že jsme převzali knihu v tomto stavu."
"Jistě, samozřejmě," zavrčel Sanford.
Vzal z psací soupravy kuličkové pero.
"Co mám napsat?"
"Vaše jméno a funkci."
"Mou funkci?"
"Recepční hotelu Edison."
"Jo tak!" Sanford se podepsal na obou lístcích. "Stačí?"
Policisté se podívali na podpis a mrkli na sebe.
"Máte rád děvčata?" zeptal se najednou Carella.
"Cože?"
"Děvčata," opakoval Hawes.
"Samozřejmě, samozřejmě, mám rád děvčata."
"Oblečená, nebo nahá?"
"Cože?"
"Oblečená, nebo bez?"
"Já... já vám nerozumím, pane."
"Kde jste byl dnes v noci mezi jedenáctou dvacet a půlnocí?" zeptal se Hawes.
"Chys-stal jsem se dop-práce," zakoktal Sanford.
"Jste si jist, že jste nebyl v průchodu u divadla na Jedenácté ulici, kde jste zavraždil dívku jménem Murphy

Howellová?"

"Cože? Ne.. samozřejmě že ne, né samozřejmě... Já... já... byl jsem doma, chystal jsem se do... do..."

Sanford hluboce vydechl a rozhodl se urazit:

"Poslyšte, co si to dovolujete? To si zodpovíte!"

"Všechno je tady," řekl Carella a otočil jedno z potvrzení tak, aby Sanford mohl přečíst svůj podpis.

Ronald Sanford

recepční

Edison

"Oblékněte se," přikázal Hawes, "čítárna se zavírá."

Pět minut před půl šestou vstoupila Adéla Gormanová do místnosti s čajem pro Meyera. Ten se shýbal nad klimatizací, vestavěnou do zdi zleva od závěsu. Inspektor uslyšel její kroky, ohlédl se přes rameno a narovnal se.

"Nevěděla jsem, jak to máte rád, proto jsem přinesla všechno sem," vysvětlovala.

"Děkuji," odpověděl, "trochu mléka a cukru."

"Změřil jste místnost?" zeptala se Adéla a postavila podnos na stůl vedle pohovky.

"Ano, už jsem asi zkontroloval všechno"

Meyer nasypal do čaje lžici cukru, přidal kapku mléka a zvedl šálek ke rtům.

"Horké," pokýval hlavou.

Adéla Gormanová ho mlčky pozorovala. Detektiv srkal čaj. Nad krbem tiše tikaly důmyslné hodiny.

"Máte v této místnosti vždycky tak šero?" zajímal se Meyer.

"Víte, manžel nevidí, takže ani moc světlo nepotřebujeme."

"M-m-m. Ale váš otec tu přece čte, že?"

"Promiňte, co máte na mysli?"

"Ten večer, když jste se vrátili z návštěvy. Seděl v tamtom křesle vedle lampy. Četl. Vzpomínáte si?"

"O, ano, ano, samozřejmě."

"Trochu málo světla na čtení."

"Nevím, možná."

"Myslel jsem si, že něco není v pořádku se žárovkami."

"Opravdu?"

"M-m-m. Podíval jsem se na tu lampu. Jsou tam tři žárovky a všechny svítí. Měly by svítit mnohem víc."

"Víte, já se moc nevyznám v..."

"Pokud ovšem k lampě není připojen reostat."

"Promiňte, nerozumím vám, co je to reostat?"

"Střídavý odpor. Můžete svítit víc nebo méně. Myslel jsem si, že třeba možná je k lampě připojen reostat, ale nikde jsem nenašel regulátor.." Meyer se odmlčel. "Neviděla jste ho někde v domě?"

"Ne, neviděla." Adéla vypadala bezradně.

"Tak to asi budou vadné žárovky," řekl Meyer a usmál se. "Mimořádně, klimatizace je myslím také poškozená."

"Ne, ta funguje."

"Právě jsem to prohlížel. Všechny vypínače jsou zapnuté, ale nefunguje to. Je to samozřejmě ostuda, taková drahá věc. Šestnáct tisíc jednotek. Příliš mnoho pro takovou místnost. My se ženou bydlíme v podnájmu, s velkou ložnicí, na ulici Concord a úplně nám stačí půltisícovka. Je to škoda, že taková dobrá věc nefunguje."

"Promiňte, inspektore Meyere, nerada bych vypadala hrubě, ale už je pozdě..."

"Samozřejmě, pokud také není někde schován reostat," pokračoval Meyer. "Někde v jiné místnosti se otočí vypínačem, a - prosím!"

Znovu se odmlčel.

"Máte tady někde takový vypínač, paní Gormanová?"

"Nemám ponětí."

"Hned to bude. Dopiju čaj a půjdu," uklidňoval ji. Zvedl šálek, usrkl a dodal s pohledem upřeným na Adélu.

"Ale vrátím se."

"Sotva to bude třeba," namítla Adéla.

"Někdo vám přece ukradl šperky."

"Strašidla..."

"Nechte toho, paní Gormanová"

V místnosti se rozhostilo ticho.

"Kde jsou zesilovače, paní Gormanová? Ve falešných překladech tamhle nahoře? Jsou duté, díval jsem se."

"Teď už byste měl raději jít," řekla pomalu Adéla.

"Určitě."

Meyer postavil šálek na stůl, vzdychl a povstal.

"Doprovodím vás," nabídla Adéla.

Vyšli ven, noc byla tichá. Mrholení ustalo, tenká vrstva sněhu pokrývala trávu a spadala dolů, k řece. Pomalu kráčeli k autu a štěrk skřípal pod jejich nohama.

"Můj manžel oslepl před čtyřmi lety," začala Adéla. "Byl chemikem, vybuchla rafinerie, mohl přijít o život, ale přišel o zrak."

Chvilku mlčela, ale pak zopakovala.

"Přišel pouze o zrak."

V těch pár slovech zněla tak zoufalá bezvýchodnost, že se Meyerovi náhle zachtělo vzít ji kolem ramen jako vlastní dceru, říct jí, že se všechno ráno urovná, noc už končí, brzy začne svítat. Opřel se loktem o blatník. Adéla stála vedle něj a hleděla do šterku pod nohama. Stáli tam v noci jako vyzvědači, vyměňující si informace, ačkoliv to byli jen obyčejní lidé. Osud je spojil stejně nesmyslně, jako byla nesmyslná strašidla, obývací dům.

"Dostává od firmy invalidní důchod," pokračovala Adéla. "Musím uznat, že se k nám zachovali velice hezky. A já samozřejmě pracuji. Vyučuji. Ve škole a ve školce, inspektore Meyere. Mám ráda děti," žena se odmlčela, stále ještě k policistovi nevzhledla. "Ale... někdy je to velmi těžké. Můj otec, ten..."

Meyer čekal. Najednou chtěl, aby to všechno skončilo, ale pokračoval v trpělivém vyčkávání. Bylo slyšet, jak Adéla krátce vzdychla, jako by se odhodlala pokračovat, jakkoli její upřímnost bude bolestná, připravená vzdát se na milost noci, dokud nevzejde ranní slunce.

"Můj otec šel do důchodu před patnácti lety," hluboce vzdychla. "Sází, inspektore Meyere. Na koně. Prohrává vysoké částky."

"Proto ukradl ty šperky?"

"Pochopil jste?" řekla prostě Adéla a zvedla k němu oči. "Samozřejmě jste to pochopil, vždyť je to tak jasné. Ta kouzla, to divadlo nemůže nikoho obalamutit. Leda... slepého člověka." Utřela si dlaní tvář. "Já... opravdu mi není líto šperků, které mi odkázala matka. Konec konců sám ji je koupil, takže je to něco jako vrácení půjčky. Mně to nedojímá, sama bych mu dala šperky, kdyby o to požádal, ale on je hrdý. On je tak hrdý! Nadutec, který mi ukradl šperky a svaluje to na strašidla. A manžel ve svém temném světě naslouchá zvukům, které otec sestíhal na pásce a představuje si věci, kterým nemůže věřit. To on mne požádal, abych se obrátila na policii. Ralph chtěl, aby mu někdo cizí pomohl zbavit se pocitu, že se z žebrákovy klobouku kradou desetníky. Proto jsem k vám přišla, inspektore Meyere. Abyste dnes v noci přišel k nám, abyste se dal nacytat, tak jako zpočátku já, a abyste mému muži řekl: "Ano, pane Gormane, ve vašem domě straší."

Náhle se opřela o policistovu ruku. Po její tváři kanuly slzy, dýchala přerývaně.

"Protože, inspektore Meyere, víte, my opravdu máme v domě přízraky, skutečné přízraky. Přízrak nadutce, který kdysi býval vynikajícím soudcem a advokátem, dnešního hazardního hráče a zloděje, a přízrak člověka, kdysi vidoucího a dnes klopýtajícího na cestě a padajícího...do tmy."

Na řece zahoukal remorkér, Adéla Gormanová zmlkla. Meyer otevřel dveře auta a usedl za volant.

"Zítřka zavolám vašemu manželovi," odušil ostře, "řeknu mu, že jsem přesvědčen, že se ve vašem domě děje cosi nadpřirozeného."

"Vrátíte se inspektore Meyere?"

"Ne, nevrátím se, paní Gormanová."

Osazenstvo místnosti detektivů bilancovalo noční události. Jejich pracovní den začal v 7.45 večer a úředně končil v 6.45 ráno, ale všichni tu byli zabráni do práce, protože zůstávaly nepoložené otázky a nenapsané zprávy. Teprve až všechno dodělají, mohou jít domů. Střídající policisté se připravovali na nový pracovní den. V šest ráno služebna připomínala rozbouraný úl, v tu dobu se tu potkávaly dvě směny nejednou jako dvě mořské vlny.

Ve vyšetřovně vyslyšeli Carella a Hawes v přítomnosti zástupce obvodního prokurátora Ronalda Sanforda. Zástupce prokurátora přijel, aby uzavřel doznání paní Martinové a hned musel vyslechnout ještě jeden případ. Ve skutečnosti jedině, co chtěl, bylo dostat se co nejrychleji domů a lehnout si do postele. Sanford byl otřesen tím, že si policisté všimli shody rukopisu v "Recepční" a "Anděl Msty". Byl přesvědčen, že jednal chytře a promyšleně, když použil vulgární výrazy v naději, že i kdyby policie vypátrala původ dopisu, nebude předpokládat, že ho psal člověk studující účetnictví. Sanford nemohl vysvětlit, proč zavraždil Murphy Howellovou. Nesouvisle blábolil cosi a morálním klimatu Ameriky, o ženštinách, předvádějících se před chlípým obecnstvem, o tom, že by neměly svádět ty ostatní, infikovat je svou zkažeností a míchat se do života těch lidí, kteří se pokoušejí nalézt své místo na světě, dřou na pokraji sil... Ve dne studuje účetnictví a v noci pracuje v hotelu...

Názory Franko Paskvilla, vyšetřovaného v poručíkově kanceláři O'Bryanem a Klingem, sice nebyly tak hysterické, ale přesto Frankova výpověď značně připomínala Sanfordovo blábolení. Přišli s Dannym Riderem na to, že negři už jsou v Americe příliš drzí, cpou se tam, kde nemají co dělat, berou práci poctivým pracovitým lidem, kteří si jen přejí, aby měli pokoj. Jaké právo mají ty černé opice šlapat na paty jiným? A tak se rozhodli hodit pumu do kostela, aby těm černým drzkám ukázali, kdo je v Americe pánem. Nevzrušovalo ho, že jeho přítel leží mrtvý jako kámen na stole v pitevně a že jejich malá výprava za pravdou na Culver-avenue si vyžádala životy tří lidí a zmrazila pultuctu dalších. Nejvíce ho zajímalo, jestli bude jeho fotografie v novinách.

Detektiv 2. třídy Meyer začal u svého stolu psát zprávu o gormanovských strašidlech, ale pak se rozhodl vykašlat se na to. Jestli se ho poručík zeptá kde strávil polovinu noci, řekne mu, že se flákal po ulicích a hledal nějaké to povražení. Bůh je svědek, že jich je kolem víc než dost. Meyer vyndal zprávu s kopíráky ze starého psacího stroje a všiml si, že místností nervózně rázuje inspektor Willis a hledá volný stůl.

"Okay, Halle," Meyer se zvedl od stolu. "Končím"

"Einalmente (konečně)!" zvolal Willis, který mimochodem nebyl Ital.

Zazvonil telefon.

Slunce už vyšlo, když policisté opustili budovu a kolem kulatých svítilen s nápisem "87" po nízkých plochých schodech šli na chodník.

Park přes ulici se blýskal barvami podzimního jitra. Nebe nad ním bylo čisté a bleděmodré. Začínal nádherný den. Detektivové se vydali do hospůdky v sousedním bloku, Meyer a O'Bryan vpředu, Carella, Hawes a Kling průvod uzavírali. Vypadali utahaně, únava jim čísla z očí. Hovořili o práci a do studeného ranního vzduchu vydechovali pérové bílé obláčky. V hospůdce shodili pláště a objednali si horkou kávu, dánský sýr a anglické omelety. Meyer si postěžoval, že asi dostane chřipku. Carella odpověděl něco o léku proti kašli, který jeho žena dávala některému z jeho dětí. O'Bryan, žvýkající omeletu, přehlédl sál a v jednom boxu uviděl usměvavé mladé děvče. Mělo na sobě bleděmodré džiny a pestré mexické pončo. Dívka besedovala s mláďencem v uniformě vojenského námořnictva.

"Koho pak to tu máme," řekl O'Bryan a vyšel z boxu, kde Kling s Hawesem, debatovali o nové idiotské instrukci o způsobu pronásledování a zadržení pachatele.

Děvče zvedlo oči.

"Slečna Blairová?" oslovil ji. "Penelopa Blairová?"

"Ano," odpovědělo děvče. "A vy jste kdo?"

"Inspektor O'Bryan. Osmdesáté sedmé oddělení. Dnes v noci mne navštívila vaše matka, Pennie. Prosila mne, abych vám vzkázal, že..."

"Odpadni, nádhro," usadila ho. "Jdi mlátit chuligány."

O'Bryan se chvilku odmlčel. Pak přikývl, otočil se a vrátil se ke svému stolku.

"Copak?" zajímal se Kling.

"Víš, občas mě ta naše práce pěkně sere," pokýval hlavou O'Bryan.

2. Denní služba

Mladík, který ležel nahý na betonu vnitřního dvorku činžáku, vypadal tak na osmnáct. Měl dlouhé vlasy a řídký dlouhý plnovous. Vlasy a plnovous černé, tělo bílé a krev, vytékající zpod něj na beton, byla jasně rudá.

Objevil ho dvě minuty před šestou domovník, který šel na dvůr vyhodit smetí. Mrtvola ležela v tratolišti krve obličejem dolů. Domovník byl v šoku, člověk nenarazí na nahé mrtvé mladíky na vlastním dvoře každý den. Ale i přes svůj vysoký věk - skoro osmdesát - v sobě našel dost duchapřítomnosti a ihned zavolal policii. Málokterý obyvatel tohoto města by udělal to samé tak rychle.

Hall Willie se na místo dostavil v sedm patnáct. Doprovázel ho nováček Richard Genaro, který byl před pár týdny povýšen na detektiva 3. třídy. Kupodivu už tam byli i Forbs a Phelps, vyšetřovatelé z oddělení vražd. Willis měl svou soukromou teorii o tom, že libovolní dva vyšetřovatelé z oddělení vražd se ničím neliší od jakýchkoliv jiných dvou vyšetřovatelů z téhož oddělení. Tak například nikdy neviděl Forbse a Phelpse na jednom místě s Monoganem a Monroem. Cožpak to není nezvratný důkaz, že to jsou jedni a titíž lidé? Ba co víc, Willis tušil, že všichni vyšetřovatelé v oddělení vražd si pravidelně vyměňují oblečení a že Forbs a Phelps se mohou kdykoli objevit v oblecích a pláštích, patřících Monoganovi a Monroemu.

"Dobré jitro," zkusil to Willis.

"Dobré-dobré," na to Phelps.

Forbs cosi zavrčel.

"Hezky nám začíná neděle, sakra," zabručel Phelps.

"Rychle jste se přitíli, mládenci," usmál se poněkud slabomyslně Genero.

Forbs na něj zaostřil. "Co seš zač?"

"Dick Genero."

"Slyším poprvé," odpověděl Forbs.

"Já taky," kontroval Genero a pohlédl na Willise v očekávání podpory.

"Kdo je ten mrtvý?" zajímal se Willis. "Zjišťoval to někdo?"

"Řekni si mu o občanku," poradil Phelps a chraptivě se rozkdákal.

"Třeba ji nosí v prdeli," dodal Forbs a připojil se k řehtajícímu se kolegovi.

"Kdo ho našel?" zeptal se Willis.

"Zdejší domovník."

"Skoč pro něj, Dicku."

"Hned to bude," Genero zmizel v průjezdu.

"Nesnáším takováhle rána," nepřestával vrčel Phelps.

"Není to sranda," přikývl Forbs.

"Jen jsem si vypil první hrnek kávy po ránu a teď tohle. Brr," škubnul rameny Phelps.

"Svinstvo," podpořil ho Forbs.

"Aspoň kdyby si přikryl moudí, když skákal se střechy," pokýval hlavou Phelps.

"Jak víš, že skočil se střechy?" zeptal se Willis.

"Nevím, jen tak přemýšlím."

"A ty si myslíš, že se jen tak procházel nahatej po dvoře?" zeptal se jízlivě Forbs.

"Nevím," pokrčil rameny Willis.

"Teda já si myslím, že je to skokan," Phelps se podíval na domovní zeď. "Támhle je jako rozbité okno."

"Kde?"

"V šestém poschodí. Hele, zdá se, že je rozbité."

"Vypadá to tak," utrousil Forbs.

"Hele, tady je domovník," Genero představil staříka. "Jmenuje se Dennison, pracuje tu přes třicet let."

"Buďte zdrav, pane Dennisone. Jsem inspektor Willis."

Dennison mlčky pokýval hlavou.

"Řekli mi, že vy jste ho našel."

"Jo našel."

"Kdy to bylo?"

"Těsně před tím, než jsem zavolał na policii."

"Kolik bylo hodin?"

"Tak asi chvíli po sedmé."

"Znáte ho?"

"Není mu vidět do obličeje," pokrčil Dennison rameny.

"Až přijede lékař, tak vám ho obrátíme," slíbil Genero.

"Klidně bych to oželel," nevraživě zavrčel Dennison.

Na rozdíl od pochůzkářů si detektivové sami určují rozvrh služeb, který schvaluje jejich přímý nadřízený, poručík Petr Byrnes. Ve skutečnosti to znamená, že se směny podle potřeb pracovníků neustále mění, takže nakonec nikdo neví, kdy má službu. Před třemi měsíci, vedeni pochybnou myšlenkou, že noční služba je těžší než denní, si detektivové 87. oddělení své pracovní hodiny rozdělili na dvě směny. První začíná v šest ráno a končí v osm večer. Pak začíná druhá, která trvá do šesti do rána příštího dne. Denní služba trvá čtrnáct hodin, noční jen deset. Jenomže ve dne pracuje víc lidí a to poněkud vyrovnává zátěž. Detektivům je celkem jedno, že někteří z nich tráví většinu dne u soudu nebo na zvláštních úkolech. Pokládají, alespoň zatím, takový rozvrh za spravedlivý. Za pár měsíců uspořádají na služebně novou schůzi a rozhodnou se zkusit zase něco nového. Změny jsou chápány jako oddechový čas, pokud je, samozřejmě, schválí šéf.

Existuje spousta způsobů, jak obejít jakýkoliv rozvrh. Chce se to jen trochu snažit. Odchod z práce patnáct minut před koncem pracovní doby se vždy pokládal za nepsaný zákon. A aby se nemuselo přicházet na okrsek v 5.45, stačí se zapsat na hlídku v koloniálu, který otvíral až v šest třicet. Detektiv 2. třídy Andrew Parker si toho jasněho říjnového rána vyhlédl právě takový obchod. Skutečnost, že za poslední měsíc byl třikrát vyloupen, s tím neměla nic společného. Důležité bylo, že někdo z policistů v civilu tam musel mít dohled a šťastnou shodou okolností tím policistou byl právě Andrew Parker.

Aby si získal sympatie majitele, šlohnul z výkladu jablko. Majitel Silvio Corradini, muž, který se ve svých dvaasedmdesáti letech holedbal orlím zrakem, krádež ihned zpozoroval. Už téměř vyskočil na ulici, aby vlastnoručně loupežníka ztrestal, ale Parker se vydal rovnou do obchodu a jablko cestou spokojeně chroupal. Silvio se i přes svých dvaasedmdesát let dovtipil, že to není nikdo jiný, než policajt.

"Dobrý jítro," přívětivě pozdravil Parker.

"Dobré jítro," odpověděl Silvio, "je jablíčko šťavnaté?"

"Bez starosti" usmál se přátelsky Parker. "Tisícere díky, Andrew Parker, detektiv," představil se. "Byl jsem vyslán na vaši ochranu."

"Co se stalo s tím druhým inspektorem?"

"Dee Meo? Ten má dovolenou."

"V říjnu?"

"Nemůžeme v létě odjet všichni najednou." Parker se znova usmál.

Prakticky neustále vypadal jako uválený tulák. Dnes se oblékl do kalhot z bavlněného sametu, bílé košile a flekaté hnědé větrovky. Před snídaní se sice oholil, ale už zase vypadal, jako by se nejméně týden neholil. Zuřivě se zakousl do jablka, na bradu mu skanula kapka šťávy. Silvio ho pozoroval a uvědomil si, že vypadá jako vrah najatý mafií.

"Lei e italiano?" zkusil to.

"Cože?"

"Nejste Ital?"

"Ne, a vy?" zajímal se s úsměvem Parker

"Jistě," Silvio vypjal prsa, "já jsem Ital."

"Tak, tak," pokýval hlavou policista. "Mimochodem to vždycky pracujete o nedělích?"

"Cože?"

"Ptám se..."

"Prodávám jen do dvanácti," Silvio pohodil ramenem, "Lidé sem chodí rovnou z kostela."

"Je to proti zákonům tohoto státu, víte o tom?"

"O tom jsem v životě neslyšel."

"Slyšel, neslyšel, je to porušení zákona." Parker se přísně podíval na Silvia.

"No dobře, vrátíme se k tomu později. Zatím mi povězte o těch přepadeních, okay?"

Corradini zaváhal. Věděl, že "k tomu se vrátíme později", ho přijde pěkně draho a začínal litovat, že se obrátil na policii. Povzdchl si a začal vysvětlovat.

"Za poslední měsíc byly tři."

"Jeden lupič, nebo několik?" Parker se poškrábal na zadku.

"Byli dva. Měli ty... Come si dice? Maschere."

"Masky?"

"Si, masky."

"Pokaždé stejné?"

"Ne. Nejdřív to byly punčochy, pak černé jako vojáci a potom kapesníky."

Parker pokračoval v chroupání jablka. "Byli ozbrojeni?"
"Kdyby nebyli, urval bych jim kebulu a vyházel je na cestu."
"Krátké zbraně?"
"Cože?"
"Pistole?"
"Jo, jo. Pistole."
"Oba?"
"Oba."
"V kolik hodin obvykle přicházejí?"
"Pokaždé jinak. Poprvé to bylo brzy ráno, sotva jsem stačil otevřít. Pak večer, asi tak v šest, v půl sedmé. Naposledy v poledne, v obchodě nikdo nebyl."
"Vzali něco kromě peněz?"
"Jenom peníze."
"Tak," Parker si soustředěně čistil zuby párátkem, "třeba ještě přijdou, kdoví? Já se tady budu poflakovat, jestli proti tomu nic nemáte. Máte tu nějakou komůrku?"
"Za tím závěsem," ukázal nalevo. "Ale jestli pajdou znovu, uvítám je."
"To znamená?"
"Už mám pistoli."
Přešel k pokladně a ze zásuvky vyndal Smith a Wesson ráže 32.
"Měl byste na ni mít povolení," poznamenal Parker.
"Už mám. Neodmítáte lidi, kteří byli třikrát za měsíc oloupeni."
"Nosit, nebo přechovávat?"
"Přechovávat"
"Umíte a ní zacházet?"
"Umím."
"Raději vám poradím," řekl Parker. "Jestli se tu ti gangsteři objeví, nechte pistoli na pokoji. Kdyby něco, střilet bude moje věc!"
Do obchodu přišla žena. Silvio Parkerovi neodpověděl, usmál se na ni.
"Buon girno, signora."
Parker si povzdechl, odsunul závěs a zalezl do komůrky.

"Tak co?" zeptal se Willis policejního lékaře.
"Spadnul, nebo byl vyhozen, skoro jistě odněkud z vrchu," zněla odpověď "Prasklá lebka. Rychlá smrt."
"Ještě něco?"
"Bože, měli jste kliku, že jste tu našli něco víc, než omeletu."
Zacvakl svůj kufrík, narovnal se a řekl policistům:
"Já jsem skončil. Můžete si s ním dělat, co je libo."
"Díky, Ale," kývl Willis.
"Není zač," pokrčil lékař rameny a odešel.
Tělo teď leželo na zádech. Genero pohlédl na rozbitou lebku a odvrátil se. S rukama v kapsách zástěry přistoupil domovník Dennison. Pohlédl na zkrvavělý obličej a řekl:
"Ten je z 5 C."
"Jak se jmenuje?"
"Scott."
"To je jméno, nebo příjmení?"
"Příjmení. Někde mám zapsáno i jeho jméno. Zapisujeme jména všech nájemníků. Mám to najít?"
"Samozřejmě."
"Hned to bude."
"To rozbité okno je tam? V bytě 5 C?"
"Ano, tam," odpověděl Dennison.

Na stole Artura Browna zadrnčel telefon. Brown zvedl sluchátko, stiskl jej mezi bradou a ramenem.
"Osmdesáté sedmé oddělení. Inspektor Brown," a pohlédl přes ušmudlané ohrazení tam, kde hlídka krotila zadrženého v poutech.
"Vy jste inspektor?" zeptal se ženský hlas ve sluchátku.
"Ano, madam. Inspektor Brown, detektiv I. třídy."
"Ráda bych oznámila zmizení svého manžela."
"Ano, madam, vteřinku."
Brown vysunul stolní zásuvku, vyndal z ní klíč od prostoru pro zadržené s černou dřevěnou koulí a řetězem místo přívěsku a hodil ho hlídce. Muž klíč nezachytil. Zadržený se zasmál. Policista rychle klíč zvedl, strčil zadrženého k zamřížovaným dveřím, otevřel je a hodil ho dovnitř.
"Vopatrně!" vyštěkl zadržený.
Policista mlčky zamkl dveře, přešel k Brownovu stolu a přisedl si na kraj. Mlčky si posunul brigádýrku do čela a zapálil si cigaretu. Brown mluvil do telefonu.

"Tak. Představte se, madam, prosím."
"Mary Allingamová. Manželka Donalda Allingama."
"Hláskujte, prosím."
"A-L-L..." Pokračujte." "I-N-G-A-M-O-V Á."
"Vaše adresa, paní Allingamová?"
"Severní Trinity-street, 742."
"Rozumím. Kdo zmizel, paní Allingamová?"
"Můj manžel."
"To je jeho plné jméno? Donald Allingam?"
"Ano. Ačkoliv ne. Donald E. Allingam. Edvarda"
"Rozumím. Kdy zmizel?"
"Minulý pátek to byl týden."
"Už se někdy něco takového stalo, paní Allingamová?"
"Ne, nikdy."
"Nikdy před tím nebyl delší dobu mimo domov?"
"Z jakýchkoliv důvodů?"
"Nikdy."
"A vy říkáte, že ho pohřešujete od... vteřinku... od pátku devátého?"
"Ano."
"Byl v práci v pondělí dvanáctého?"
"Ne."
"Volala jste mu do práce?"
"Ano, volala."
"Ani se jim neozval?"
"Celý týden o něm neměli žádné zprávy."
"Proč to hlásíte až dnes, paní Allingamová?"
"Chtěla jsem mu dát šanci, aby se vrátil. Pořád jsem to odkládala, chápete? Nejprve jsem vám chtěla volat po několika dnech, pak z toho byl týden, pak jsem mu dala možnost ještě jeden den, pak byla pryč sobota a... to už jsem se rozhodla vám to hlásit."
"Pije váš manžel, paní Allingamová?"
"Ne. Ačkoliv samozřejmě dá si, ale nepřehání to. Není alkoholik, jestli jste to myslel takhle."
"Nevšimla jste si u něj zájmu...jaksi... o jiné ženy?"
"Ne."
"Chci říci, paní Allingamová..."
"Rozumím vám. Nemyslím, že by odešel k jiné ženě. Ne."
"Máte nějaká podezření, paní Allingamová?"
"Mám strach, jestli ho třeba nepřejelo auto."
"Ptala jste se v nemocnicích?"
"Ano. Nikde není."
"Ale stejně se obáváte, že ho srazilo auto?"
"Třeba leží někde mrtvý," ve sluchátku se ozvaly vzlyky.
Brown se mlčky podíval na strážníka.
"Paní Allingamová?"
"Ano."
"Rád bych se u vás dnes odpoledne zastavil. Budu potřebovat nějaké informace pro službu pátrání po pohřešovaných. Budete doma?"
"Ano."
"Mám vám předem zatelefonovat?"
"Není třeba, budu celý den doma."
"Výborně. Tak tedy zatím nashledanou, kdybyste se něco dozvěděla..."
"Samozřejmě, dám vám vědět."
"Nashledanou, paní Allingamová."
Brown zavěsil.
"Zmizel jí manžel," vysvětlil hlídce.
"Jako vždycky, šel před rokem pro chleba?" pokýval hlavou strážník.
"Jo. A zapomněl se vrátit."
Brown kývl hlavou k prostoru pro zadržené.
"Co je to za prezent?"
"Čapnul jsem ho při činu na rohu Páté a Fridlanderovy. Na požárním schodišti ve 3. patře. Vypáčil okno a zrovna se tam soukal."
"Nádobíčko má s sebou?"
"Hm. Tam na lavici."
"Přines to sem."
Hlídka vyšla na chodbu.

Brown přešel k prostoru pro zadržené.

Chlap se na něj drze podíval.

"Jak se jmenuješ?"

"A ty?"

"Detektiv Artur Brown."

"Moc mě těší," uklonil se posměšně vězeň.

"Mě taky," chladně odpověděl Brown, "takže jak se jmenuješ "

"Frederik Spaet."

Hlídká přinesla koženou černou kabelu. Obsah nemohl nikoho nechat na pochybách, ruční vrtačka a vrtáky různých velikostí, sada šperháků, několik průbojníků a polotovarů na klíče, pár štípacích kleští, ocaska, pár látkových hnědých rukavic, třídičné rozebírací páčidlo.

Brown si prohlédl nástroje a nic neřekl.

"Jsem jenom tesař," začal vysvětlovat Spaet.

Brown se obrátil na hlídku.

"Byl někdo v tom bytě, Simmesi?"

"Nikdo."

"Spaete," oslovil zloděje Brown, "Obviňujeme vás z krádeže vloupáním třetího stupně, tedy z trestného činu. Dále vás obviňujeme z přechovávání zlodějského náradí, tedy z trestného přestupku třídy A. Odved' ho, Simmesi."

"Žádám obhájce," prohlásil Spaet.

"Bude ti jmenován," odušil Brown.

"Chci ho hned teď, před zatčením."

Protože policisté se stejně jako zločinci nevyznají v procesních pravidlech, Artur Brown to mohl zkusit jako jeho kolega Kling, který dnes v noci vysvětloval zadrženému jeho práva. Ale Brown řekl.

"A proč, Spaste? Byl jsi zadržen při nezákonném vniknutí do bytu. Nikdo ti neklade žádné otázky, byl jsi dopaden při činu. Máš právo na tři telefonáty po zatčení - tvému obhájci, tvé matce, tvému ručiteli, nejlepšímu příteli, komukoliv, třeba ďáblu. Odved' ho, Simmesi."

Hlídká odemkla prostor a postrčila Spaeta ven obuškem.

"To je nezákonné!" zařval Spaet.

"Vloupání taky není zrovna zákonná činnost," opáčil inspektor.

Žena z bytu naproti 5 C byla vyšší než detektiv Willis, dokonce i vyšší než Genero, což však nebylo nijak divné. Willis měl pověst nejmenšího detektiva ve městě a byl jen o vlas vyšší než minimum požadované pro přijetí k policii pět stop a osm palců. Vypadal jako baleták s hnědými očima a kaštanovými vlasy, když tak stál vedle Genera, který se nad ním tyčil v celé své výšce pět stop a devět palců. Richard Genero se pokládal za velmi vysokého. Po otci zdědil nádhernou černou kadeřavou kšticí, mohutný neapolský nos, smyslná ústa a vlídné hnědé oči po matce vysokou milánskou postavu, která vyznačovala všechny jeho bratrance a strýce s výjimkou strýce Dominica, který to dotáhl jen na pouhých pět stop a šest palců. Ale dáma, která jim otevřela dveře do bytu 5 B, to bylo něco. Willis i Genero současně zvedli hlavy a pak se na sebe podívali s údivem.

Měla na sobě růžové kombiné a jinak nic. Bosá, s velkými prsy a rudými vlasy, zelenooká, podepírala si ruce o boky potažené nylonem.

"No?"

"Policie." Willis jí ukázal odznak.

Dáma ho pečlivě prozkoumala a opakovala.

"No?"

"Rádi bychom vám položili pár otázek," promluvil i Genero.

"O čem?"

"O mladém člověku z protějščího bytu, Louisi Scottovi."

"A co je s ním?"

"Znáte ho?"

"Drobet."

"Jenom drobet?" podivil se Genero. "Vždyť bydlíte přímo proti jeho bytu."

"No a? Dyť je to město."

"Ale přece..."

"Mně je čtyřicetšest. A kolik je tomu klukovi? Osmnáct? Devatenáct? Proč si myslíte, že bych se s ním měla znát?"

"Jistě, madam, ale..."

"Dobrá, drobet ho znám. Co je s ním?"

"Viděla jste ho dnes v noci?" zeptal se Willis.

"Ne, a co? Stalo se něco?"

"Nic nezvyklého jste v noci v jeho bytě neslyšela?"

"Co myslíte tím - nezvyklého?"

"Řinkot skla."

"Nebyla jsem v noci doma. Byla jsem na návštěvě u kolegy."

"V kolik jste odešla?"

"V osm."

"A kdy jste se vrátila?"
"Nevracela jsem se. Přenocovala jsem tam."
"U kolegyně?"
"Ano."
"Jak se jmenuje?"
"K o l e g a se jmenuje Morris Straus."
"Ó," na víc se Genero nezmohl. Podíval se s trapným výrazem na Willise.
"Kdy jste se vrátila domů, madam?"
"Kolem páté ráno. Morris pracuje v mlékárně. Vstává moc brzy. Posnídali jsme spolu a já jsem šla domů. A co? Co se stalo? Lu něco vyvedl?"
"Viděla jste ho vůbec včera?"
"Ano, když jsem šla na nákup. Zrovna vcházel do domu."
"Kolik bylo hodin, můžete si vzpomenout?"
"Kolem půl páté. Šla jsem si pro kafe. Už mi došlo. Denně vypiju snad šest set šálků. Tak jsem šla do lahůdek pro kafe a potkala jsem ho."
"Byl sám?"
"Ne."
"Kdo s ním byl?"
"Někdo z jeho přátel."
"Mládenec, nebo dívka?"
"Mládenec."
"Znáte ho?"
"Nestýkám se s výrostky."
"Třeba jste ho někde viděla?"
"Ne."
"Jak byl vysoký?"
"Bylo mu asi jako Lu. Osmnáct-devatenáct, nevím. Vysoký."
"Můžete ho popsat?"
"Dlouhé světlé vlasy, mroží knír. Měl na sobě takovou divokou bundu."
"Co to znamená - divokou?"
"No, jako zvířecí kůže a kožišinou dovnitř, jak se to řekne, ovčina snad. Ovčina?"
"Pokračujte."
"Kůži měla ven a kožišinu dovnitř. Bílou kožišinu. Na zádech měl namalované velké oranžové slunce."
"Co ještě?"
"To vám nestačí?"
"Asi ano," souhlasil Willis. "Moc vám děkujeme, madam."
"Není zač," odpověděla žena. "Nechcete kafe? Mám ho na plotýnce."
"Ne, díky. Musíme se ještě podívat na ten byt," vysvětloval Genero. "Ale stejně děkujeme, moc jste nám pomohla."
Žena se usmála tak nečekaně a tak oslňujícím úsměvem, že se Genero málem poroučel k zemi.
"Prosím," pravila něžně a potichu zavřela dveře.
Genero zvedl obočí, jak se snažil přesně si vzpomenout svá slova a jejich tón. "Co jsem řekl?"
"Nepamatuju se."
"Vzpomeň si sakra, co jsem řekl? Co že se tak začala usmívat a najednou roztála?"
"Asi jsi jí navrhnul šlofika," zasmál se Willis.
"Ne," odpověděl vážně Genero, "ne, nic takového jsem jí určitě nenavrhl."
Pomocí univerzálního klíče, vypůjčeného od domovníka, Willis odemkl dveře bytu číslo 5 C. Genero pokračoval v přemýšlení o výslechových fintách.
Do dvora ústila dvě okna. Spodní výplň levého byla skoro úplně vyražená. Z rámu trčely ostré střepiny. Z ulice sem dopadalo sluneční světlo, ve kterém se lehounce vznášel prach. Byt byl vybaven víc než střídmě. U jedné zdi se na podlaze válela matrace, u druhé stála knihovna a vedle ní stereopřehrávač a několik desek. V kuchyňském výklenku stál sklopný stůl a dvě židle. Bylo tu ještě jedno okno, vedoucí na požární schodiště. Uprostřed místnosti stál černý cestovní kufr s měděnými nýty. Zřejmě byl používán jako kávový stůl. Stěny byly vyzdobené dvěma černobílými protiválečnými plakáty. Záclony na oknech nebyly. Nad plotýnkou v kuchyňském výklenku visela police, na které stály dva balíčky krup a cukřenka. V chladničce policisté našli láhev mléka a tři kelímky jogurtu, v přihrádce na zeleninu Willis našel umělohmotný sáček s čímsi, co připomínalo marihuanu. Ukázal ho Generovi.
"Tráva?" zeptal se Genero.
Willis pokrčil rameny, otevřel sáček a přivoněl k hnědozeleným rozetřeným listům.
"Možná."
Z náprsní tašky vyndal visačku na věcné důkazy, vyplnil ji a přivázal k sáčku.
Inspektoři prohledali byt velmi metodicky. Na cestovním kufru stály tři kávové šálky, každý byl cítit vínem, na hraně jednoho šálku byla stopa červené rtěnky. Otevřeli kufr a našli turistické kalhoty, flanelové košile, prádlo, několik svetrů, foukací harmoniku, armádní deku a malou kovovou krabičku. Nebyla zamčená a obsahovala tři dolary v hotovosti a průkaz žáka starší třídy, zaletovaný do umělohmotného obalu. V odpadkovém koši v kuchyni Willis s Generem našli dvě prázdné lahve od vína. Pod dřezem se válela prázdná pastička na myši. V koupelně na záchodové

míse se sklopeným víkem ležely kalhoty z hrubé látky s černým páskem, oranžová košile s rukávy, uříznutými po loket, pár bílých ponožek, pár lehkých střevíků a dámská černá hedvábná blůza. Na blůze se zachovalo označení výrobce.

Dvacet minut po sedmé do obchodu vešli dva muži. Na tvářích měli karnevalové masky, ačkoliv do Dne všech svatých zbývalo dva týdny. Oba svírali pistole, oba měli na sobě černé pláště a černé kalhoty. Se samozřejmostí štamgastů rychle přistoupili k pultu. Jeden měl na sobě masku vlka, druhý Sněhurky. Masky jim zcela zakrývaly obličej.

Když bandité vstoupili do krámu, Silvio k nim byl obrácen zády. Uslyšel cinknutí zvonku na dveřích a rychle se otočil, ale to už byli u pultu. Silvio jen stačil zvolat jediné slovo. "Ancora!" (Zase!), současně stiskl pokladniční tlačítko a pokusil se dosáhnout na pistoli v zásuvce. Muž v masce Sněhurky jako první pochopil, že Silvio teď vyndá zbraň. Aniž by něco řekl partnerovi, z velmi blízké vzdálenosti střelil Italovi přímo do obličeje. Kulka utrhla Silviovu hlavu a odmrštila tělo na regály. Konzervy se rozsypaly po podlaze. Prudce se rozhrnul závěs, zakrývající vchod do komůrky, ze které se zjevil Parker s Police Specialem ráže 38 v ruce. Muž v masce vlka vyndával z pokladny balíček bankovek. "Stát!" zvolal Parker.

Člověk v masce Sněhurky vypálil znovu. Kulka zasáhla Parkerovo pravé rameno. Ten se sehnul a stiskl spoušť ve chvíli, kdy muž u pokladny zahájil palbu. Mířil na policistovo břicho, ale zasáhl nohy. Parker se zachytil závěsu a se sténáním upadl.

Muži v karnevalových maskách vypadli z krámu a prchali do slunečného nedělního rána.

V 89. oddělení pracovalo 186 hlídek a v jejich rozvrhu služeb by se mohl vyznat leda profesor arabské literatury. Šest hlídek pracovalo od 8.00 do 16.00 hodin od pondělí do pátku, dva z nich byli k dispozici kapitánovi jako kancelářské síly, dva konali službu na dálnici a zbylí dva odpovídali za styk s veřejností a posly.

Zbylých 180 hlídek je rozděleno na dvanáct skupin po devíti osobách v každé. Pracovní rozvrh vypadal následovně.

- 1 - Pracovní rozvrh hlídek
- 2 - leden
- 3 - únor
- 4 - březen
- 5 - duben
- 6 - květen
- 7 - červen
- 8 - srpen
- 8 - září
- 10 - říjen
- 11 - listop.
- 12 - prosin.
- 13 - ZSVO
- 14 - SMĚNY
- 15 - ODDĚLENÍ
- 18 - Den na tab.

17 - * u čísla znamená náhradní volno, pokud se nekryje s * u čísla, znamená soboty a neděle..

ZSVO - pouze pro pracovníky úseku záchranné služby vyšetřovacího oddělení.

18 - Náčelník úseku GARBOR

Znamenalo to, že hlídky pracovaly na pět směn ve čtyřicetihodinovém týdnu, pak měly 56 hodin volno, pokud nebyly ve směně, která hlídkovala od půlnoci do rána, - v takovém případě pracovaly pouze ve čtyřech směnách a měly volno osmdesát hodin. Pokud, ovšem, pátá noční služba nepřípadala na pátek nebo sobotu. V takovém případě.. ale zdá se, že je to všechno jasné?

Podle pravidel se hlídky mají střídát až po skončení pracovní doby a jen poté, kdy nastoupí jejich střídající směna.

Většina policistů se pro jistotu soustřeďovala u budovy oddělení už několik minut před skončením pracovního dne.

Vteřinu poté, kdy nová směna opouštěla po schodech budovu, stará směna mířila do šatny, kde se převlékala do civilu.

Budova oddělení se denně při střídání směn plnila policisty až po okraj. Ani nedělní ráno netvořilo výjimku, o nedělích oddělení hučelo ještě více, protože o sobotách vylézali zloději jako švábi a v neděli se zjišťovaly výsledky jejich činnosti.

Tuto neděli na okrsku vládl ještě větší chaos, než obvykle. Nic nemohlo tak postavit na nohy Policejní správu, jako zpráva o tom, že někdo z jejich pracovníků dostal kulku. Poručík Peter Byrnes, který měl pod sebou šestnáct detektivů z 87. oddělení, usoudil, že je třeba odvolat z dovolené další tři muže, veden patrně myšlenkou, že jeden raněný policista vydá za tři chodící. Ještě ne zcela uspokojený se rozhodl zavolat Stevovi Carellovi domů na Riverhead.

Byrnes seděl u stolu v rohové místnosti na patře a sledoval hlídky, které v párech sestupovaly po schodech okrsku a odcházely, míjejíce pouliční svítlny. Svítlny zářily jako by měly v sobě zamontované slunce. Poručík přemýšlel o tom, že Carellovi právě skončila noční směna. Ale přece jen vytočil číslo a trpělivě poslouchal dlouhé vyzvánění ve sluchátku. Konečně se Carella ozval. Byrnes se zeptal.

"Spíš, Steve?"

"Ne, jen jsem si oblékl pyžamo."

"Promiň, že tě ruším."

"To nic. Stalo se něco, Pete?"

"Parker to dostal v lahůdkářství na Ansley."

"Nepovídej?"

"Ano."

"Bože!" vydechl Carella.

"Dva bandité zabili majitele a zranili Parkera do ramene a do nohy. Je v nemocnici Buenovista. Je to s ním zlé."

"Sakra!"

"Už jsem volal Dee Meovi, Levinovi a Maryuetherovi. Mají dovolenou, Steve, ale musel jsem je odvolat. Nemám rád, když se střílí po našincích."

"Já taky."

"Myslel jsem si, že by se ti to mělo říci."

"Ano, dobře, že jsi zavolał, Pete."

Ve sluchátku bylo ticho.

"Pete?"

"No, Steve?"

"Tak co, chceš, abych přijel?"

"Vždyť jsi po noční, Steve."

Sluchátko se znovu odmlčelo.

"Dobře... Co je třeba udělat, Pete?"

"Podle toho, jak na tom jsi," odpověděl Byrnes, "vyspi se, odpočiň si a pak sem třeba dorazíš? Mám pro tebe práci, takže se rozhodni sám, Steve."

"Kolik je vlastně hodin," zeptal se Carella.

Byrnes pohlédl na hodiny.

"Devět pryč. Odpočiň si, okay?"

"Okay," povzdychl si Carella.

"Ještě ti zavolám." Byrnes zavěsil.

Vstal od stolu, zastrčil palce za opasek a přešel k oknu do parku. Poručíkovy vlasy začínaly prokvétat šedí a modré oči vypadaly přísně. Mlčky zíral na list na cestě ozářené sluncem. Jeho tvář neprozrazovala žádné city, pak se prudce otočil, přešel k zaskleným dveřím své pracovny, otevřel je a vstoupil do služebny.

U stolu před inspektorem Carlem Copekem seděl námořní kaprál. Nad levým námořnickovým okem se nalévala obrovská boule velikosti basseballového míče. Uniformu měl pomačkanou a zašpiněnou, vypadal zdrceně. Ruce měl položené na kolenou jako školák. Námořník něco velmi tiše vysvětloval Copekovi, skoro šeptal. Poručík prošel kolem nich k Brownovi, který cosi říkal do telefonu na svém stole.

"Dobie, já mu to řeknu," Brown zavěsil.

"Něco o Parkerovi?" zajímal se Byrnes.

"Ne, to je Delgado z Jižní Šesté. Někoho tam zmlátí do bezvědomí cestou z kostela. Čtyři neznámí. Delgado si to teď vzal."

"Dobře. Volali z nemocnice o Parkerovi?"

"Ještě ne."

"Kdo je dole v cele?"

"Vloupačka. Simmes ho čapnul na rohu Páté a Friedlanderovy."

"Hele, Artie, zapoj se taky do toho lahůdkářství."

"Počkej, Pete, Copek tu zůstane sám."

"Já sem někoho pošlu. Mají přijít posily."

"Pak je to okay."

"Rád bych do toho zapojil všechny, Artie. Nemám rád, když se střílí po mých lidech."

Brown kývl, vysunul zásuvku a vyndal z ní Detektiv Special ráže 38 v pouzdře. Navlékl si pouzdro a šel do šatny pro plášť a klobouk. Cestou se zastavil u Copekova stolu.

"Kdyby něco, jsem v lahůdkářství."

"Okay," reagoval Copek a zabýval se dál námořníkem. "Stejně jsem nepochopil, jak vás to vlastně zmlátí. Pojdte, vezmem to ještě jednou."

Námořník ještě více zrozcitěl. Byl středního vzrůstu, štíhlý. Ve srovnání s Copekem, který proti němu seděl v košili se spuštěnou kravatou a rozepnutým límcem, vypadal jako trpaslík.

"No víte, přepadli mě a hotovo," řekl námořník.

"Jak?"

"Šel jsem, a oni mě přepadli."

"Kde to bylo, kaprále Milles?"

"Na Stemu."

"Kolik bylo hodin?"

"Kolem třetí v noci."

"Co jste tam dělal?"

"Prostě jsem šel."

"Kam jste šel?"

"Zrovna jsem vyšel z baru. Popíjel jsem v baru na Sedmnácté ulici."

"Stalo se tam něco?"

"Co jako?"
"Rvačka, hádka?"
"Ne-ne, to je slušný bar."
"Tedy odešel jste odtud kolem třetí hodiny ranní a procházel jste se po Stemu?"
"Tak."
"Kam jste šel?"
"Jen tak, šel jsem a hotovo. Chtěl jsem se vrátit na loď. Jsem z křižníku, co je ve Vojenském přístavu. V suchém doku."
"Hm," kývl Copek, "tak jste tedy šel a přepadl vás nějaký člověk?"
"Hmm."
"Jeden člověk?"
"Jo, jeden."
"Čím vás udeřil?"
"Nevím."
"Není to tak dávno, co jste přišel k sobě, že?"
"Jo, ti mizerové mi ukradli náprsní tašku a hodinky."
Copek se na chvíli odmlčel.
"Pochopil jsem vás tak, že pachatel byl sám."
"Správně, sám."
"Řekl jste "mizerové"."
"Cože?"
"V množném čísle."
"Cože?"
"Kolik jich bylo ve skutečnosti, kaprále?"
"Ten, co mě praštil, byl. sám."
"Nechte toho - praštil, nepraštil. Kolik jich bylo celkem?"
"No...dva."
"Tak. Teď si to vysvětlíme. Přepadli vás dva muži a..."
"E-e, ne. Ne tak docela."
"Poslyšte, kaprále," rozzlobil se Copek. "Chcete mi všechno říci, nebo chcete na všechno zapomenout? Víte, my tady teď máme fofr a na takové výsledky nemám čas. Buď mi všechno povíte a budete nám pomáhat, nebo - na shledanou, těšilo nás. Šťastnou cestu na loď!"
Milles se na chvíli odmlčel, pak se hluboce nadechl, rozhodl se a pokračoval.
"To jsem vlít do bryndy."
"Proč? Co se stalo?"
"Tam v baru byla holka..."
"To už jsem pochopil," kývl Copek. "Pokračujte."
"V červených satech. Celej večír mi kroutila před nosem zadkem. Tak jsem se s ní dal do řeči. Nebyla jako proti, tedy, chci říct... nic mi nenaznačovala. Za celý večer jsem jí koupil jen pár koktejlů."
"Tak, pokračujte."
"Byly už skoro tři, když mi řekla, že je unavená a že chce domů. Pak jde ke dveřím, mrká na mě, a tak jako mi kývá. Takhle, takový nezatelný pohyb hlavou, chápete? Abych jako šel za ní. Tak jsem zaplatil a vyšel na ulici, stála tam na rohu. Uviděla mě a vykročila. Ohlédla se a znova na mě hlavou, jako že jdeme. A jen tak cvaká kramflekama - cvakcvak. A pak zahrnula za roh. Šel jsem za ní a tam stál chlap a bác mě přes držku. A pak... probral jsem se s tím dárkem nad okem, bez peněz a bez hodinek. Štětka jedna!"
"Byla to černoška, nebo běloška?"
"Černoška."
"A muž?"
"Běloch."
"Poznal byste ji, kdybyste ji uviděl?"
"Tu nezapomenu nikdy."
"A muže?"
"Skoro jsem ho neviděl. Praštil mě, hned jak jsem vyšel zpoza rohu. Měl jsem mžitky před očima. Když jsem omdlel, asi mě odtáhli. Padnul jsem přece na chodník a probral jsem se v té hale."
Milles se odmlčel s pohledem na ruce. "Co dál, kaprále?"
"Ještě je tady...taková věc. Ta běhna mě kopl. Když jsem upadl na chodník, nakopla mě tím zkurveným střevíčkem. Z toho jsem omdlel, ne od toho chlapa. Kvůli tomu špičatému střevíčku."
Kaprál Miles upřel žalostně pohled na Copeka.
"Proč to udělala? Vždyť jsem se jí ani nedotkl. Ani nedotkl."

Přijela a zase rychle odjela záchranka, odvázející člověka, který byl zbit na prahu vlastního domu. V deset ráno bylo zápraží stále ještě zalito krví. Detektiv 3. třídy Alexandro Delgado besedoval na stupních se ženou a dcerami postiženého. Tmavovlasá žena - paní Huertová, si kapesníkem utírala hnědé oči naběhlé od pláče. Její dvě dcery ve svátečním - při příležitosti návštěvy kostela - na sobě měly stejné zelené vlněné kabáty, černé lakované střevíčky a bílé podkolenky a velmi se podobaly matce. Ale jejich široce otevřené oči jevily zvědavost, strach, nepochopení, žádné

slzy. Kolem se tlačili zvědavci. Unavená hlídka se je bezúspěšně snažila rozehnat.

"Řekněte mi, jak se to všechno seběhlo, paní Huertová," začal Delgado.

Byl, stejně jako žena, kterou vyslýchal, Portorikánc. Stejně jako ona vyrostl v ghettu. Ne právě tady, ale ve stejném, na periferii Kums Point Bridge (kdo viděl alespoň jedno brlohy, viděl je vlastně všechny). Mohl by s ní hovořit v rodné španělštině, ale ve službě dával přednost angličtině. Paní Huertová ve snaze co nejméně prozrazovat soukromé záležitosti sousedům se také rozhodla pro angličtinu. "Šli jsme do kostela na mši na osmou. Kostel je támhle ve stejné ulici. Pět minut pěšky. José, já a děvčata jsme vyšli na ulici a ti lidé ho přepadli."

"Kolik jich bylo?"

"Čtyři

"Znáte je?"

"Ne."

"Co bylo dál?"

"Začali ho bít."

"Čím?"

"Násadama od košťat. Víte, když se vezme koště a upiluje se ..."

"Říkali vašemu manželovi něco?"

"Nada. Nic."

"Říkal on něco jim?"

"Ne."

"A vy je neznáte? Nejsou z vaší barrio, čtvrti?"

"Nikdy jsem je neviděla."

Jedno z děvčat pohlédlo na matku, ale hned odvrátilo oči.

"Sí, que hay?" obrátil se na ni Delgado.

"Nic," odpovědělo děvče.

"Jak se jmenuješ?" oslovil ji inspektor.

"Paquita Huertová."

"Viděla jsi lidi, kteří zbili tvého otce, Paquito?"

"Ano," kývla dívka.

"Znáš někoho z nich?"

Děvče zrozpačitělo.

"Puede usted decirme? (Můžeš mi něco říci?)"

"Ne, neznám je."

"A ty?" Delgado se obrátil na druhou dívku.

"Ne"

Policista se jim podíval do očí. Dívky pohled opětovaly bez mrknutí oka. Vrátil s k paní Huertové.

"Jaké je plné jméno vašeho muže, José Huerta?"

"José Vicente Huerta."

"Kolik je mu let, paní?"

"Čtyřicet sedm."

"Čím je?"

"Obchoduje s nemovitostmi."

"Kde má kancelář, paní Huertová?"

"V Riverhead. Harrison-avenue, 1345. Firma se jmenuje J-R Reality."

"On je majitelem?"

"Ano."

"Má partnery?"

"Ano, má partnera."

"Jak se jmenuje?"

"Ramon Castaneda. Proto se firma jmenuje J-R. José-Ramon."

"Kde bydlí pan Castaneda?"

"Dva bloky odsud. Ve Čtvrté ulici."

"Adresa?"

"Jižní Čtvrtá, 112."

"Tak dobře, děkuji vám," řekl Delgado. "Dám vědět, kdybychom na něco přišli."

"Por favor (prosím)," odpověděla paní Huertová a odvedla své děti za ruce domů.

Černá blůzka z koupelny Louiee Scotta byla zakoupena na Culver-avenue v obchodě s názvem "Opičí pitvoření". V neděli měli v obchodě zavřeno. Policista hlídkující kolem bloku si všiml Willise a Genera, jak tiskli tváře k výloze.

Přiblížil se k nim kolébaným krskem.

"Potřebujete pomoc, co, chlapi?" oslovil je.

Genero a Willis se ohlédl. Ani jeden, ani druhý tu hlídku neznal.

"Jseš tu na oddělení nový, starouši?" zeptal se ho Genero.

Hlídkující policista byl nejméně o tři-čtyři roky starší, než Genero, ale ten, s přihlédnutím k rozdílu v hodnostech, bez ostychu zvolil právě takový tón. Strážník si nebyl jist, s kým má tu čest - jestli se zločinci, nebo se stejnými služebníky

zákona, jako byl on sám. Někdy se rozdíl pozná těžko. Přemýšlel, co má dělat - zda má odpovědět podle předpisu, nebo je sebrat. Willis řekl.

"Jsem detektiv Willis. To je detektiv Genero."

"O!" zaznělo to velmi významně.

"Pracuješ na tomhle oddělení dávno, chlapče?" zeptal se Genero.

"Od minulého týdne. Přeložili mě z Majesty."

"Zvláštní úkol?"

"Ano. V poslední době si někdo zvykl vylupovat tenhle obchůdek. Pokud vím, byly tady zdvojeny všechny hlídky."

"A kde je ta stálá hlídka?"

"Šel do bufetu, dát si něco na zub. Můžu vám pomoci?"

"Kdo je to?"

"Huskins. Znáte ho?"

"Jo, odpověděl Willis, "bufet je na rohu?"

"Na rohu."

"Tak dří dál, kámo," odušil Genero a oba inspektoři se vydali směr bufet.

Policista pokrčil, rameny a přemýšlel o tom, jak jedna nudle navíc udělá z lidí hnusná prasata.

Kromě Huskinse policisty ve službě a bufetáře nebyl u pultu ve tři čtvrti na deset nikdo. Huskins se skláněl nad šálkem kávy. Vypadal, jako by nespál celou noc. Genero a Willie se uvelebili vedle něho.

"Nazdar, Bille," pozdravil Willis.

Huskins zvedl oči od kávy.

"To jseš ty. Nazdar."

"Dvě kávy," objednal Genero.

"Hledáte mě, nebo jste tu jen tak?" zeptal se Huskins.

"Hledáme tě."

"Proč?"

"Jaké to budou kávy?" zeptal se bufetář.

"Se šlehačkou," odpověděl Willis.

"Jedna se šlehačkou, druhá bez," dodal Genero.

"Dvě se šlehačkou, jedna bez," uzavřel bufetář.

"Jedna se šlehačkou, druhá bez," opravil ho Genero.

"Pán chce se šlehačkou," trval na svém bufetář, "a vy chcete se šlehačkou a bez."

"Co jste zač? Šašek?"

"Stejně je kafe v čudu," řekl na to bufetář.

"Pročpak?"

"Až mi někdy policajt zaplatí za kafe, udělám přehlídku na Hall-avenue."

Nikdo mu neoponoval. Neměli sice ve zvyku v okolních podnicích za kávu platit, ale neměli rádi, když se jim to připomínalo.

"Bille, hledáme kluka, osmnáct-devatenáct let," začal Willis, "dlouhé světlé vlasy, mroží knír. Potkal jsi tady někoho takového?"

"Takových potkám denně tisíce. Máte chuť na fóry?" zabručel Huskins.

"Měl bundu g kožešinou dovnitř."

Huskins pokrčil rameny.

"Na zádech měl nakreslené velké slunce," dodal Willis.

"Jo, něco jsem viděl. Někde tady ta bunda byla."

"Majitele si pamatuješ?"

"Kde jsem ji jen viděl?" ptal se sám sebe hlídkující policista.

"Mohl být ještě s jedním klukem zhruba stejného věku, černý plnovous, černé vlasy."

"Ne," pokýval hlavou Huskins, "oranžové slunce? Takové oranžové slunce s paprsky? Je to tak?"

"Přesně tak. Oranžové."

"Viděl jsem takovou bundu," mumlal Huskins, "docela nedávno. Kde jsem ji ale viděl, krucinál!"

"Dvě kávy, jedna se šlehačkou, druhá bez," ohlásil bufetář a postavil šálky před policisty.

"Jerry, neviděl jsi tady kluka v kožešinové bundě s nakresleným sluncem?" zeptal se ho Huskins.

"Ne," zněla lhostejná odpověď a bufetář zmizel v kuchyni.

"Bílá kožešina?" znovu se obrátil Huskins na Willise, "zevnitř?"

"Přesně."

"Je to tak. Viděl jsem tu ztracenou bundu. Počkej, chvíli si to rozmyslím."

"Rozmysli-rozmysli," Willis trpělivě čekal.

Huskins se otočil ke Generovi a zeptal se důvěrným tonem.

"Prej jsi dostal nudli. To máš protekci?"

"Povýšili mě už před rokem. To jsi spadl z měsíce?" urazil se Genero.

"Tak jsem to nějak zapomněl," usmál se Huskins. "A jak jde sladký život?"

"Nejvíc mi pijou krev hlídky!"

"To se stává."

"Tak co je s tou bundou?" přerušil je Willis.

"Počkej-počkej. Nech mě vzpomínat."

Huskins vzal šálek do obou dlaní, usrkl a zeptal se:

"Kolega tam maká?"

"Maká-maká. Neboj se."

"Opíči pitvoření!" vykřikl Huskins a lusknul prsty. "Tam jsem ji viděl! Ve výloze. Tady vedle."

"Prima," kývl Willis. "Kdo je majitelem toho obchodu?"

"Dvě lesby z Osmé. Hned za obchodem, za rohem."

"Jak se jmenují?"

"Flora Schneiderová a Freda nějaká. Nevím přesně. Všichni jim říkají Flora a Freda."

"Adresa na Osmé?"

"Severní Osmá, 327. Hnědý dům za rohem."

"Díky," řekl Willis.

"Díky za kafe!" zavolal Genero do kuchyně.

Bufetář se neozval.

Inspektor Artur Brown byl černoš, velice černý, s kudrnatou hlavou, velkým chřipím a plnými ústy. Nepodobal se ani Harrymu Belafonte, ani Sydney Poitierovi, ani Adamu Claytonu Pellowi. Podobal se jen sám sobě, což zas nebylo tak málo při jeho vzrůstu šest stop čtyři palce a váze dvě stě dvacet liber. Když ho spatřili, běloši přecházeli na protější chodník, přesvědčení, že to tupé hovado (velký a černý - to znamená, že je to tupé hovado!) je určitě příškrť nebo píchne nožem, nebo si vymyslí ještě něco horšího - kdo ví? Dokonce když Brown ukazoval svůj průkaz detektiva, mnoho bělochů se nemohlo zbavit podezření, že je to zločinec, převlečený za policejního důstojníka.

Proto pro Browna bylo příjemným překvapením setkat se se svědkem, kterého nezajímaly ani jeho rozměry, ani barva kůže. Svědkyní byla drobná stařenka s jasně bílým deštníkem v ruce. Deštník slušel modrým stařenčiným očím, stejně jasným a pronikavým jako tento říjnový den. Na hlavě měla šikovně posazený klobouček s květinou. Kdyby stařenka byla mladší, její dlouhý černý kabát by se dal nazvat maxi. Spatřila Browna vstupujícího do lahůdkářství, rychle povstala a zvolala úsečným sonorním hlasem:

"Konečně!"

"Madam?" zvedl obočí Brown.

"Jste inspektor, že?"

"Detektiv," přiznal se Brown.

"Já jsem paní Farradyová, dobrý den."

"Detektiv Brown," představil se návštěvník a kývl.

Spokojil by se s tím, ale paní Farradyová mu podala ruku. Brown ji tedy stiskl a zdvořile se usmál. Paní Farradyová opětovala úsměv a uvolnila ruku.

"Řekli mi, abych tu počkala. Čekali vás každou chvíli, ale už tu jsem půl dne."

"Odpusťte paní Farradyová. Vyptával jsem se sousedů od osmi od rána. Víte, nejde to tak rychle."

"Ano, umím si to představit," soucitně pravila žena.

"Hlídka mi hlásila, že pro mne máte informace. Je to tak?"

"Tak. Viděla jsem dva bandity,"

"Kdy jste je viděla?"

"Když vyběhali zpoza rohu. Šla jsem domů z kostela. Vždycky chodím na mši na šestou, k sedmé mše končí a já si zajdu k pekaři pro pečivo - manžel v neděli rád pečivo nebo kávový dort."

"Chápu."

"Ale do kostela se mnou nechodí."

"Tak?"

"Vycházela jsem z pekařství, bylo asi sedm třicet a viděla jsem ty dva. Vyběhli zpoza rohu. Nejdřív jsem si myslela..."

"Co měli na sobě paní Farradyová?"

"Černé pláště. A masky. Jeden byl dívčí obličej, druhý nějaké strašidlo. Tedy masky, samozřejmě. Nevím, co to bylo za strašidlo. Měli pistole. Oba. Ale to není důležité, detektive."

"A co je důležité?"

"Sundali si masky. Hned jak vyběhli zpoza rohu, hned si sundali masky. Dobře jsem si je prohlédla."

"Můžete je popsat?"

"Samozřejmě."

"Výborně."

Brown vyndal blok, otevřel ho, vyndal psací pero - patřil k tomu málu detektivů, kteří ještě dávali přednost psacím perům před kuličkovými, - odšrouboval kryt a zeptal se.

"Jsou to černoši, nebo běloši, paní Farradyová?"

"Běloši," odpověděla žena.

"Věk?"

"Mladí lidé."

"Jak dalece mladí? Dvacet? Třicet?"

"Ne-ne. Přes čtyřicet. Řekla jsem mladí lidé, nikoli kluci, detektive."

"Vysocí?"

"Jeden je jako vy, takový udělaný. Kolik měříte vy?"

"Šest-čtyři."
"Tak ten jeden byl stejný."
"A druhý?"
"Mnohem nižší. Pět-osm nebo devět, tak nějak."
"Barvy vlasů jste si všimla?"
"Ten malý byl blondák. Vysoký měl tmavé vlasy."
"Co barva očí čirou náhodou?"
"Utíkali rychle, nevšimla jsem si."
"Jizvy? Tetování? Mateřská znamení?"
"Ne, neviděla jsem."
"Byli oholení?"
"Tedy zda měli plnovous a kníry?"
"Ano, madam."
"Ne, oba byli oholení."
"Říkáte, že oba si sundali masky hned, jak zatočili za roh, že?"
"Ano, strhli si je."
"Čekalo na ně auto?"
"Ne, detektive, myslím že auto neměli. Neutíkali by tak rychle, co myslíte?"
"Ještě nemohu nic říci, paní Farradyová. Mohla byste mi ukázat to pekařství?"
"Ale jistě, je hned tady za rohem."
Policista vyšel se stařenkou z obchodu. Hlídka u vchodu se Browna zeptala.
"Nevíte pane, kdy mě vystřídají?"
"Proč?"
"Myslím, že je to nedorozumění. Ani tu není můj rajon."
"A kde je tvůj rajon?"
"Na Grover-avenue, vedle parku."
"A co děláš tady?"
"No právě. Sebral jsem jednoho chlapa - páčil dveře mercedesu na Jižní Druhé a přivedl jsem ho na oddělení. Když jsem ho předal, bylo kolem sedmi patnácti, vyšel jsem na ulici. Kolem jeli Nesly a O'Hara v hlídkovém voze a já jsem je stopnul. Cestou v rádiu vyhlásili poplach, hnali jsme to sem, tady rambajs, binec. Parker to přece dostal. Nesly a O'Hara jeli na roh Deváté-Třinácté a seržant mi rozkázal, abych zůstal tady u dveří. Tak tady trčím celé ráno. Měli mě střídát v osm, ale parták mě nenašel. Jak má vědět, že se poflakuju tady? Jedete na okrsek?"
"Ještě ne."
"Pane, já sám nemohu odejít, to by seržanta klepla pepka. Řekl, že mám stát tady."
"Zavolám tam."
"Opravdu? Mnohokrát děkuji, pane!"
"Hned tam zavolám."
Brown zabočil spolu s paní Farradyovou za roh k pekařství.
"Stála jsem tady, když přiběhli," ukázala stařenka. "Strhli si masky a běželi kolem mne už bez nich. A pak letěli nahoru ulicí a... Ó, Bože!"
"Copak, paní Farradyová?"
"Vzpomínám si, co udělali s maskami, detektive. Hodili je do kanálu, támhle. Zastavili se u víka, hodili tam masky a pak běželi dál."
"Díky, paní Farradyová, velmi jste mi pomohla."
"Ale jděte," usmála se stařenka.

Flora a Freda se vrátily do svého bytu v Severní Osmé teprve sedm minut po jedenácté. Obě byly přitažlivé ženy ke třicítce, obě měly na sobě kalhotové kostýmy a pláště. Flora byla blondýna, Freda rusovláška. Flora nosila velké zlaté náušnice ve tvaru kruhů, Freda měla maličké mateřské znaménko v koutku úst. Vysvětlovaly policistům, že vždycky, za jakéhokoli počasí, mají ve zvyku se v neděli procházet v parku. Flora jim nabídla čaj. Souhlasili a Freda se vzdálila do kuchyně.

Byt se nalézal v hnědé cihlové budově, která za svou existenci prodělala dlouhou cestu od luxusního obydlí k činžáku s padající omítkou, který se zoufale snažil vyniknout nad okolní brlohy. Ženám patřil celý dům. Flora jen vysvětlila, že ložnice jsou v horním patře, kuchyně, jídelna a místnost pro hosty ve středním a salon v přízemí. Tam zrovna seděli detektivové. Přes vzorované hedvábné záclony na oknech do salonu proudil sluneční svit. Vedle kachlového krbu dřímал kocour. Salon zabíral celé přízemí budovy a byl mile a útulně zařízen. Vznikal pocit, že člověk není ve městě, ale někde v anglickém domě na venkově, třeba v Dorsetu, nebo na waleském statku, tichém a osamělém, s vyhlídkou na oblé kopce. Ale jedna věc je změnit chátrající brlohy v nádhernou městskou vilu, a úplně jiná věc je ignorovat skutečnost, klokotající za zdi domu. Flora a Freda nebyly hloupé. Okna do dvora byla chráněna ocelovými mřížemi a vstupní dveře měly těžkou závoru.

"Doufám, že nevykradli obchod," řekla hrdelním hlasem Flora.

Zvuk jejího hlasu připomínal chrapot zpěváka, tisknoucího mikrofon k ústům.

"Ne-ne," uklidňoval ji Willis, "jen bychom si rádi ledacos ujasnili o nějakých věcech, které u vás byly koupeny."

"Zaplať pánbůh," povzddechla Flora.

Freda vyšla z kuchyně a momentálně stála za ohýbaným lenochem Flořina křesla, ruku graciálně na krajkovém opěradle těsně vedle vlasů přítelkyně.

"Byly jsme už čtyřikrát vykradené," stěžovala si Freda. "Pokaždé vezmou zboží tak za sto dolarů, víc ne. Je to k smíchu. Oprava rozbité výlohy nás přijde draž. Vždyť bych jim ty hadry darovala, kdyby přišli a požádali o to," Flora nechápavě zavrtěla hlavou.

"A už jsme čtyřikrát vyměňovaly zámky, to také něco stojí," dodala Freda.

"Máme docela malé zisky," vysvětlovala Flora.

"Jsou to feťáci," s jistotou pravila Freda, "viď, Floro?"

"A kdo jiný? Také se s nimi někdy setkáte?" zeptala se detektivů.

"Občas," odpověděl Willis, "ale kradou nejen feťáci."

"Ale všichni feťáci jsou zloději," nevzdávala se Freda.

"Některé."

"Většina!"

"Mnozí. Potřebují peníze na dávku."

"S tím by se mělo něco udělat," poznamenala Freda.

Kocour u krbu se pohnul, protáhl se, pozorně si prohlédl policisty a důstojně vyšel z místnosti.

"Poesie má hlad," řekla Flora.

"Hned dostane," reagovala Freda.

"Na co jste se chtěli zeptat?" otázala se Flora.

"Tak především na bundu, která visela ve vaší výloze minulý týden. Kožišinová bunda s..."

"Z lamy, vzpomínám si. Co s ní je?"

"S oranžovým sluncem na zádech?" ozval se Genero.

"Ano-ano, se sluncem."

"Nevzpomenete si, kdo ji koupil?" zkusil to Willis.

"Já jsem ji neprodávala," Flora se podívala na přítelkyni, "Fredo?"

"Ano, já jsem ji prodala."

"Nevzpomenete si, komu jste ji prodala?"

"Takovému mládenci. Dlouhé světlé vlasy a knír. Mladík. Chtěla jsem mu vysvětlit, že je to vlastně dámská bunda, ale prohlásil, že je mu to fuk. Je padací a jemu se líbí. Nemá knoflíky, takže to není znát. Dámské věci se zapínají na druhou stranu..."

"Ano, vím."

"Je to bunda s páskem. Vzpomínám si, jak si ji zkoušel nejprve s páskem, pak bez něj."

"Promiňte," vmísil se do rozhovoru Genero, "je to kabát, nebo bunda?"

"Vlastně je to krátký dámský tříčtvrteční kabát který se nosí s minisukní. Takhle dlouhý."

"Chápu."

"Ačkoli muž si ho také může obléknout," nejistě dodala Freda.

"Neznáte toho mladíka?"

"Bohužel ne. Nikdy jsem ho neviděla."

"Co stojí ten kabát?"

"Stodeset dolarů."

"Platil hotově?"

"Ne, šee... O, jistě!"

"Copak?" zeptal se Willis.

"Dal mi šek. Jeho jméno přece musí být na šeku," otočila se k Floře, "kde máme šeky k proplacení?"

"Nahore, v zamčené zásuvce." Usmála se na policisty a vysvětlila. "Jedna zásuvka ve stole se zamyká. I když to stejně nepomůže, jestli se k tomu někdo bude chtít dostat."

"Mám to přinést?" zeptala se Freda.

"Buďte tak laskava," požádal Willis.

"Jistě. A voda se už asi bude vařit."

Vyšla z místnosti. Její kroky měkce zazněly na schodech, krytých kobercem.

"Je tu ještě jedna věc," pokračoval Willis, "Dicku, kde je ta blůzka?"

Genero mu podal balíček. Willis ho rozbil a vyndal černou hedvábnou blůzku, nalezenou ve Scottově koupelně. Na jednom knoflíku se houpala policejní visačka.

Flora vzala blůzku a chvíli ji povrtěla v rukách.

"Ano, je od nás."

"Nevíte, kdo ji koupil?"

Flora zavrtěla hlavou.

"Bohužel ne. Prodáváme jich desítky každý týden. Podívala se na označení."

"Rozměr třicet čtyři, těch bývá hodně," a znovu zavrtěla hlavou. "Promiňte."

"Dobře."

Willis znovu zabalil blůzku. Do místnosti vešla Freda s tácem, na kterém byl čajník, čtyři šálky s podšálky, konvička na mléko, cukřenka a několik plátků citronu na ploché misce. Zpod cukřenky vyčníval šek. Freda postavila táč, zvedla cukřenku a podala šek Willisovi.

V horní části šeku bylo natištěno :

ROBERT HAMLING

Currier-avenue, 3541

Isola

Šek byl vystaven na sto třicet pět dolarů, šedesát osm centů. Willis zvedl zrak.

"Myslel jsem, že kabát stojí sto deset dolarů, ale šek..."

"Ano, kupoval ještě blůzku. Ta stojí osmnáct dolarů. Zbytek je daň."

"Černá hedvábná blůzka?" upřesnil Genero a vytáhl z batohu blůzku, jako kouzelník králíka z cylindru.

"Ano, to je ona," potvrdila Freda.

Genero spokojeně kývl. Willis obrátil šek. Na zadní straně bylo napsáno: "Řid.pr." a číslo. "21546689 16506607-52"

To jste psala vy?" zeptal se Willis.

"Ano," přikývla Freda.

"To znamená, že předložil doklady?"

"Ano, řidičský průkaz. Pokud zákazník platí šekem vždycky kontrolujeme doklady"

"Ukaž, já se podívám," natáhl ruku Genero, "Currier-avenue. Kde to je?"

"V centru," odpověděl Willis, "ve Čtvrti."

"S čím pijete čaj, pánové?" zeptala se Flora.

Seděli v salonu ozářeném sluncem a popíjeli čaj. Během jedné pauzy v besedě se Genero zeptal.

"A proč jste váš obchod pojmenovali "Opičí pitvoření"?"

"Proč ne?" pokrčila rameny Freda.

Zjevně byl čas k odchodu.

Bylo to divné, ale když Brown ve stoce lovil karnevalové masky, najednou pocítil takové radostné vzrušení, jaké pocítil jen v dětství. Vzpomněl si na stovky případů, kdy s kamarády odsouvali litinovou mříž a hledali v tekuté špině ztracený baseballový míček nebo kostěnou kuličku, a někdy dokonce deseti- nebo dvacetí cent'ák, který vyklouzl ze sevřené pěsti a zakutálel se do dešťové kanalizace. Brown teď každopádně viděl jednu masku, která zůstala viset v ohybu roury, pokryté hnědým slizem, asi tak pět stop pod vikem. Policista se roztáhl na chodníku a zkusil na ni dosáhnout, neměl ruku dlouhou, na masku nedosáhl. Prsty chytaly jen hnilobný vzduch. Brown vstal, otřel si kolena a lokty a rozhlédl se. Žádný kluk nablízku. Tak to podle zákona schválnosti bývá. Prohledal si kapsy, v náprsní tašce našel sponku. Z jiné kapsy vyndal svazek visaček na doličné předměty. Otvorem v rohu každé visačky byly provléknuty krátké šňůrky. Uvolnil deset šňůrek a navázal je. Vydalo to na něco kolem pěti stop. Zkroutil sponku do tvaru jakéhosi rybářského háčku a přivázal ho ke šňůře. Za olůvko mu posloužil klíč od skříňky v šatně. Policista se usmál a spustil své náčiní do otvoru. Na dvacátý pokus zachytil gumičku, která přidržuje masku na obličejí. Pomalu, opatrně a trpělivě dostal svou kořist na světlo boží.

Brown si prohlížel poněkud umazanou Sněhurku. Copak by se dala v sedmdesátých letech najít panna ve stoce? Stále ještě s úsměvem detektiv vrátil mříž na místo, znovu se oprášíl a vykročil.

Ve městě, kde Brown sloužil, fungovalo o víkendu identifikační oddělení a policejní laboratoř jen s minimálním obsazením, tedy ne o moc lépe než vůbec bez lidí. Většina žádostí se odkládala na pondělí, mimo ty zvláště důležité. Zranění policisty se pokládalo za událost mimořádně důležitou a tudíž se masce Sněhurky, kterou přinesl Brown do laboratoře na High-street, dostalo patřičné pozornosti. Detektiv - poručík Sam Grossman - náčelník laboratoře, samozřejmě o nedělích nepracoval. Úkol zjistit otisky prstů (nebo jakékoli příznaky, které pomohou identifikovat majitele) připadl detektivovi 3. stupně Marshallu Davisovi. Davis se stejně jako Genero stal detektivem poměrně nedávno, a to vysvětlovalo jeho služby ve dnech volna. Slíbil Brownovi, že se s ním spojí, kdyby něco ujistil, a šel na věc.

Ve služební místnosti Brown zavěsil sluchátko a pohlédl na hlídku, která vedla zadrženého k odřenému zábradlí. U svého stolu Copek žvýkal sendvič a chystal se do baru, kde se námořník seznámil s dámou, která uměla tak šikovně vrtět zadkem. Bary se o nedělích otevíraly až od dvanácti. Mělo se za to, že ctnostní věřící by se po návštěvě kostela už pomalu mohli začít opíjet. Ve služebně teď bylo víc lidí než obvykle v tuto dobu o nedělích. Hodiny ukazovaly tři čtvrtě na dvanáct. Levin, Dee Meo a Marywether, odvolání z dovolené, seděli u jednoho ze stolů a čekali na poručíka. Ten mezitím telefonoval s kapitánem Frickem, náčelníkem 87. oddělení o přestřelce v lahůdkářství a o nutnosti sehnat na věc další lidi. Dvojice detektivů samozřejmě reptala. Dee Meo řekl, že na příští dovolenou pojede do Portorika, aby si poručík ušoupal nohy, kdyby ho chtěl zase odvolat. Kooperman je přece také na dovolené, ale je ve Virgin Islands a šéf mu tam zřejmě nechtěl volat. A koneckonců Andy Parker, dodal Levin, byl policista na baterky, a i kdyby ho oddělali docela, co by se vlastně stalo? Marywether, dobromyslný veterán, který se chystal do důchodu, protože mu bylo přes šedesát, smířlivě zabručel.

"No dobře-dobře, chlapi. Je to potřeba. Co se dá dělat, když je to potřeba?"

Dee Meo si místo odpovědi našťavaně odplivl.

Hlídku přistoupila k Brownově stolu a usadila zadrženého na židli. Policista odvedl Browna stranou a něco mu zašeptal. Brown kývl a vrátil se ke stolu. Zadržený seděl, ruce v poutech měl na kolenou. Byl to tlust'oučký človíček se zelenými očima a nitkovitým knírkem. Inspektor ho odhadl na čtyřicet let. Zadržený měl na sobě hnědý plášť, černý oblek a

polobotky, bílou košili s knoflíkovým límcem, žlutohnědou pronikavou kravatu. Brown požádal hlídku, aby vysvětlila zadrženému jeho práva, což bylo s jistou trémou splněno. Sám Brown mezi tím zavolal do nemocnice ohledně Parkerova stavu. Dozvěděl se, že raněný je v pořádku. Brown nad tou zprávou neprojevil nijak zvláštní potěšení. Zavěsil a uslyšel, jak zadržený říká hlídce, že nemá co skrývat a že je připraven odpovídat na jakékoli otázky, otočil se spolu se židli k mrňousovi a zeptal se.

"Jak se jmenujete?"

Muž se vyhýbal Brownově pohledu, díval se kolem levého detektivova ucha na zamřížované okno a nebe za ním.

"Parry Lians."

Mluvil velmi tiše, Brown ho sotva slyšel.

"Co jste dělal v parku, Liansi?"

"Nic."

"Hlasitěji!" zařval Brown.

Jeho hlas prozrazoval nepřátelství. Hlídka, obočí nasupené, rty sevřené a ruce zkřížené na prsou, se na vyslýchaného dívala nepřátelsky.

"Nic jsem v parku nedělal," odpověděl Lians.

"Hlídkující policista Brogan je jiného názoru."

Lians pokrčil rameny.

"Tak jak, Liansi?"

"Neexistuje zákon, aby se zatýkalo za řeči."

"S kým jste hovořil, Liansi?"

"S dítětem."

"Co jste mu říkal?"

"Že je dneska hezký den. To se nesmí?"

"Dítě řeklo hlídce něco jiného."

"To víte, děti."

"Kolik let je tomu dítěti?"

"Asi tak devět," odpověděl Brogan.

"Vždycky oslovujete devítileté děti v parku?"

"Někdy."

"Jak často?"

"Neexistuje žádný zákon, aby se zatýkalo za řeči s dětmi. Mám děti rád."

"No to určitě," jízlivě poznamenal Brown, "pověz, Brogane, co ti řekl chlapec."

Hlídka zaváhala.

"Chlapec řekl, že jste mu nabídl, aby si s vámi lehl do postele, Liansi."

"Ne," zvolal Lians. "Nic jsem mu nenabízel! Mýlíte se!"

"Já se nemýlím," namítl Brogan.

"Tak ten prcek lže. Copak bych mohl říci něco takového, pane?"

"Už jste byl někdy zadržen?" zeptal se Brown.

Lians povadl.

"Odpovězte," pobízěl ho Brown. "Stejně si to můžeme ověřit."

"Ano," pokleslým hlasem odpověděl zadržený

"Kolikrát? Za co?"

"No..." Lians pokrčil rameny. "Dvakrát."

"Za co, Liansi?"

"No, jaksi... měl jsem kdysi nepříjemnosti."

"Jaké nepříjemnosti?"

"S dětmi."

"Z čeho jste byl obviňován, Liansi?"

Lians mlčel.

"Z čeho jste byl obviňován?" hrozivě opakoval Brown.

"Donucení k obcování."

"Obtěžujete děti, Liansi?"

"Ne-ne. To byla pomluva."

"Byl jste odsouzen?"

"Ano, ale to nic neznamená, přece chápete. Kluk lhal. Chtěl mi udělat naschvál. Nakecal o mně hlouposti. Můj Bože, proč bych ho obtěžoval? Měl jsem dívku, jednu číšnici. Takovou sympatickou, proč bych obtěžoval kluka?"

"No tak to povězte."

"Ale to byla pomluva, přece víte, jak se to dělá."

"A druhé zatčení?"

"No, to..."

"Co?"

"No to, zase... když mě pustili, ubytoval jsem se v tom motelu, kde jsem bydlel před zatčením."

"Kde jste byl ve vězení?"

"V Castleview."

"Pokračujte."

"No, zase jsem se ubytoval ve stejném pokoji. Co jsem tam bydlel před zatčením. A ukázalo se, že tam bydlel kluk s mámou, tedy ten kluk, kvůli kterému jsem šel sedět."

"Náhodou to byl tentýž kluk?"

"No, ne tak docela náhodou. Su... Tedy nemohu říci, že to byla prostě shoda okolností. Matka byla majitelkou motelu. Měli ho napůl s jejím otcem. Takže o shodě okolností se sotva dá mluvit. Ale já jsem si nemyslel, že ten kluk mi zase bude solit, chápete? Odseděl jsem si to od A do Zet, už se mi pomstil, myslel jsem, že dá pokoj. Zkrátka jednou ke mně přišel a začal mě vydírat. Hrozil, že řekne matce, že jsem ho zase obtěžoval, když neudělám, co mi řekne. A já jsem byl pod dohledem, chápete? Kdyby mě ten kluk prásknul, byl jsem v base v tu chvíli."

"A co jste tedy udělal, Liansi?"

"Ale to... kluk začal řvát a mě znova zatkli."

"Se stejným obviněním?"

"Ne, ne tak docela. Kluk už byl starší. Existuje paragraf o nucení k obcování dítěte mladšího než devět let, a jiný paragraf od deseti do šestnácti. Poprvé mu bylo osm a teď jedenáct. Byla to pomluva. K čemu by to bylo dobré? Myslíte, že to potřebuji? A vůbec, bylo to dávno. Vždycky jsem to odseděl. Copak jsem blázen lézt do toho potřetí?"

"Mohl jste dostat doživotí už když to bylo podruhé," poznamenal Brown.

"Myslíte, že to nevím? Proč bych zbytečně riskoval?" Pohlédl na Brogana.

"Ten kluk asi něco nepochopil, pane. Nic takového jsem mu neřikal, čestné slovo!"

"Obviňujeme vás z mravnostního deliktu vůči dítěti, článek 493 Trestního řádu," vyhlásil Brown. "Máte právo na tři telefonáty..."

"Hej, počkejte, počkejte," přerušil ho Lians. "Všechno vám to vysvětlím. Nic jsem mu nechtěl udělat, přísahám! Nic hrozného jsem mu neřikal. Copak bych mohl něco takového nabízet, dítěti? Copak jsem úplně idiot? Víte co, nechme to plavat, co? Inspektore, nechme to plavat, co?"

"Radím vám, abyste si našel obhájce," chladně reagoval Brown. "Odved'te ho, Brogane."

"Poslyšte..." zkusil to ještě Lians.

Brown se díval, jak hlídka vyvádí Lianse ze služební místnosti. Sledoval očima vzdalující se postavu a hlavou mu procházelo. "Ten člověk je nemocný, a my ho zase strkáme za mříže. Ne abychom mu pomohli." Pak si uvědomil. "Mám sedmiletou dceru", a pak na to přestal myslet, protože to bylo příliš složité a na stole drnčel telefon.

Zvedl sluchátko.

Byl to Steve Carella. Vzkazoval, že jde na okresek.

S José Vicente Huertou to vypadalo špatně. Obě nohy přeražené, obličej zavinutý do fáčů, ukrývajících mnohočetné rány, krev která zalila schody jeho domu. S těmi fáci připomínal Neviditelného. Skrze otvory v obvazech upřeně zíraly hnědé oči.

V otvoru, co byl níž, byla vidět ústa, podobná zející ráně. Huerta byl při vědomí, ale lékaři varovali Delgada, že pacient dostal velkou dávku uklidňujících prostředků a může během výslechu usnout. Delgado se rozhodl zkusit štěstí.

Usedl na židli vedle Huertova lůžka. Obě nohy postiženého byly zavěšeny na kladkách, ruce měl na prostěradle dlaněmi vzhůru, hlavu zaborenou do polštáře, hnědé oči horečnatě planoucí, ránu v ústech bezmocně pootevřenou.

Huerta vyslechl Delgada, který se mu představil, a kývnutím dal na srozuměnou, že je schopen odpovídat na otázky.

"Zaprvé," začal policista.

"Znáte ty lidi?"

"Ne."

"Nikoho z nich neznáte?"

"Ne"

"Viděl jste je, když vás přepadli?"

"Ano."

"Byli mladí, nebo postarší?"

"Nevím."

"Ani přibližně?"

"Nevím."

"Jsou z vašeho bloku?"

"Nevím."

"Pane Huerto, jakákoli informace může..."

"Já nevím, kdo to byl."

"Pořádně vás zřídili. S jistotou..."

Zafačovaná hlava se odvrátila od Delgada.

"Pane Huerto?"

Huerta neodpovídal.

"Pane Huerto?"

Zase žádná odpověď. Jak předvíдали lékaři, usnul. Delgado si vzdychl a povstal. Když už přijel do nemocnice Bueno vista, rozhodl se navštívit Parkera, aby ta návštěva nabyla úplně k ničemu.

Parker nevypadal o nic lépe než Huerta. Také spal. Praktikant na chodbě řekl, že Parker to přežije.

Tato informace zapůsobila na Delgada stejně, jako oheď na Browna.

Je těžké být policistou, když o tom vědí téměř všichni obyvatelé vašeho bloku. Bar, ve kterém se námořník potkal s dívkou, která ho knokautovala špičatým střežíčkem, se jmenoval "Sedmnáct". Název pocházel z toho, že bar byl na Sedmnácté ulici. Barman znal Carla Copeka jako své boty, proto si nehráli na schovávanou. Barman před Copeka mlčky postavil pivo. I když neměl ve službě pít, neodmítl bezplatné pohoštění. Věděli jeden druhého skrz naskrz. Copek se nevyptával barmana na kopající děvče a jejího přítele. Barman se zase raději ani neptal policisty na příčinu jeho návštěvy. Pokud přišel, bylo to třeba. Policista a barman udržovali uctívou vzdálenost a jen čas od času barman stavěl před Copeka novou sklenici. Barman jen doufal, že Copek nepřišel kvůli němu samotnému, beztak už platil dvěma chlapům od hasičů a seržanta-okrskáře. Stačí ještě jeden s nataženou dlaní a už by to šlo těžko. Copek zase doufal, že barman nebude vyprávět všem hostům, že velký světlý chlap na vysoké židli u baru je důstojníkem policie. Není to jednoduché si dnes vydělávat na chleba.

Aby si na chleba vydělal, Copek se pokusil zatáhnout do důvěrného rozhovoru jednoho opilce. Už téměř hodinu trčel v baru, studoval návštěvníky a snažil se určit, kdo z nich je štamgast, kdo náhodný, kdo z nich ho určitě poznal a kdo ani netuší, že je lízl. Carl si počínal konspirativně, zašel do telefonní budky jako zatelefonovat, na záchod, tři-čtyřikrát šel k hudebnímu automatu a během svých pochůzek si pozorně prohlížel osazenstvo. Ale vždycky se vracel na židli u baru, kde mohl slyšet besedu barmana a mužem v tmavomodrém obleku. Inspektor rozevřel přinesené noviny na sportovní stránce, dělal, jako že čte výsledky včerejších dostihů a sám pozorně poslouchal každé slovo muže v modrém obleku. Počkal, až barman poodešel na druhý konec baru a zkusil to.

"Zasraná kobyla, nikdy nedoběhne pořádně!" zamumlal.

"Promiňte?" muž v modrém obleku se otočil k policistovi tvář.

Měl už pořádně nakoupeno, zřejmě začal pít ještě doma, před úředním otevřením baru. Hleděl na Copeka jako někdo, kdo chce žít v souladu se svým okolím, i kdyby se v něm vyskytl detektiv od policie. Muž nevěděl, kdo Copek opravdu je, alespoň to na sobě nedával znát. Ten si to pochopitelně raději nechal pro sebe.

"Fandíš poníkům?" oslovil ho Copek.

"Někdy si dovolím menší sáztíčku," odpověděl muž.

Modré oči měl zamlžené, na sobě modré žilky. Bílá košile nevypadala vyžehleně, kravata byla uvázána ledabyly, oblek pomačkaný. Ruka s vysokou sklenicí whisky odpočívala na pultě.

"Říkám, ta hajtra je devětkrát z deseti favoritkou, ale nikdy nedoběhne první, když je to potřeba, mizera. Ti žokejové jsou určitě domluvený."

Blížil se barman. Copek po něm hodil varovný pohled. "Nepřekážej! Děláš si svoje - já svoje". Barman se zastavil v půli cesty, prudce se otočil a šel k jinému zákazníkovi.

"Jmenuji se Carl Copek," představil se policista a sbalil noviny jako výzvu k pokračování rozhovoru, "už dvanáct let sázím na dostizích, ale pořádně jsem to trefil jen jednou."

"Kolik to hodilo?"

"Čtyřista dolarů na dlouhé štrece. Na dvoudolarovou sázku. Jo, to bylo prima!"

Copek se usmál a pokýval hlavou ve vzpomínkách na parádní výhru, která ve skutečnosti nikdy neexistovala. Největší výhrou v jeho životě byla chemická souprava, kterou vyhrál v dobročinné loterii v kostele.

"Bylo to dávno?"

"Před šesti lety," ušklíbl se Copek.

"To je jako včera," podpořil ho muž a také se ušklíbl.

"Jak ti říkají?" detektiv přátelsky napřáhl ruku.

"Leonard Sutherland. Pro kamarády Lennie."

"Dobřej večír, Lennie," muži si stiskli ruce.

"A jak říkají tobě, kamaráde?"

"Carl."

"Těší mě, Carle."

"Mě taky."

"Já hraju poker. Dostihy, promiň Carle, to je pro mimina. V pokeru se musí koumat."

"To víš!" souhlasil Copek.

"Ty fakt piješ jen pivo?" zeptal se najednou Lennie.

"Co?"

"Ale koukám, že piješ jen pivo. Kdybys neměl nic proti, Carle, bylo by mi ctí ti objednat něco ostřejšího."

"Trochu brzy," usmál se omluvně Copek.

"Jeden frťan není nikdy brzy" také se usmál Lennie.

"Včera jsem přebíral," vysvětlil Copek a otřásl se.

"To já přeberu denně," namítl Sutherland, "jeden frťan, stejně není brzy."

A na důkaz do sebe hodil půl sklenice.

"M-m-m, zatraceně," řekl a odkašlal si.

"Popíjíš tady vždycky?" zajímal se policista.

"Ehm?" nerozuměl Lennie.

Jeho oči slzely. Ze zadní kapsy vyndal kapesník a utřel si je. Pak si znovu odkašlal.

"V tomhle baru?"

"Jo tak. Já se stěhuju, stěhuju," Lennie mávl ve vzduchu prsty, aby ukázal, jak se stěhuje.

"To já jen," pokračoval Copek, "že jsem tady seděl včera večer, ale tebe jsem si nevšiml."

"Ale ne. Byl jsem tady," namítl Lennie, ačkoliv detektiv už to věděl, protože vyslechl besedu Lennieho s barmanem o

incidentu, který se v baru "Sedmnáct" udal včera večer. Barman musel vyrazit dvacetiletého návštěvníka, který příliš hlasitě vyjadřoval své názory na snížení věkové hranice při volbách...

"Byl jsi tady, když toho kluka vyhodili?" zeptal se Copek.

"Nojo."

"Že jsem tě neviděl."

"Ale byl. Právě tady."

"Byl tady jeden námořník," hodil návnadu detektiv.

"Ehm?" nerozuměl Lennie s omluvným úsměvem, pak pozvedl sklenici a hodil do sebe zbylou whisky. Řekl. "M-mm, zatraceně", odkašlal si, osušil oči a teprve potom dodal. "Jo-jo. Ale přišel později."

"Až když vyhodili toho kluka?"

"Jo. Mnohem později. A tys tu byl, když přišel ten námořník?"

"To víš, že jo!" ujistil ho Copek.

"To je divný, že jsme se neviděli," Lennie pokrčil rameny a zavolal na barmana. Ten neochotně přistoupil, očima varoval detektiva. "Ten chlap je stálý zákazník. Moc by mě mrzelo, kdybych ho kvůli tobě ztratil."

"Ano, Lennie?" ozval se barman.

"Ještě tuplovanou, prosím. A mýmu příteli, co bude chtít."

Barman znovu varovně pohlédl na Copeka. Inspektor očima neuhnul a řekl.

"Mně jen to pivo."

Barman kývl a odstoupil.

"Včera tady bylo děvče," pokračoval Copek, "vzpomínáš si?"

"Jaké děvče?"

"Černoška v červených šatech."

Lennie pozoroval barmana, nalévajícího whisky.

"Ehm?"

"Černoška v červených šatech," opakoval Copek.

"Jo. Belinda."

"Belinda, a dál?"

"Nevím". Oči se mu rozjasnily, když se barman vrátil s whisky a pivem.

Lennie okamžitě pozvedl sklenici a hodil ji do sebe.

"M-m-m, zatraceně," řekl a odkašlal si.

Barman se k nim naklonil. Copek se a ním setkal pohledem, usoudil, že se chce také zúčastnit debaty a zeptal se:

"Ty nevíš?"

"Co nevím."

"Včera tady bylo děvče v červených šatech, Belinda."

"Neznáš její příjmení?"

"Já?" barman pozvedl obočí, "Já jsem hluchý, slepý a němý."

Odmklčel se.

"Tenhle je od policie, Lennie. Víš to?"

"No jo, samozřejmě," zamumlal Lennie a svalil se ze židle.

Copek vstal, vzal Lennieho v podpaždí a odtáhl ho do jednoho z boxů. Uvolnil mu kravatu a otočil se k barmanovi, který stál vedle s rukama v bok.

"To vždycky prodáváš chlast nachmeleným?"

"A ty se jich vždycky vyptáváš?" nedal se barman.

"Tak já se tě taky na něco zeptám," odsekl Copek. "Co je to za Belindu?"

"Nikdy jsem o ní neslyšel."

"Dobře, tak ať, ona o mně taky nic neuslyší."

"Cože?"

"Ty jsi se tady snažil tomuhle kamarádíkovi povědět, že jsem policista. Říkám ti rovnou, já tu Belindu hledám, čert vem její příjmení. Jestli se o tom náhodou dozví, budu tě pokládat za spoluviníka. Chceš mít nepříjemnosti?"

"Koho tady straší? Jsem čistej. Neznám žádnou Belindu a nemám s ní nic společného. Takže si trhni nohou."

"Snaž se zapomenout, že jsem tu byl. Nebo se najde i ta "spoluvina", rozumíš?"

"Mám pro strach uděláno!"

"Víš, kde bydlí?" Copek ukázal na Lennieho.

"Vím."

"Je ženatý?"

"Jo."

"Zavolej manželce, ať si pro něj přijde."

"Ta ho zabije," barman pohlédl na Lennieho a pokýval hlavou. "Až se tu prospí, já ho pak pošlu domů. Neber si to tak."

Když Copek opouštěl bar, barman už ztvrdlému Lenniemu něco říkal něžným a přejícím hlasem.

Ramon Castagneda, jen ve spodní košili, otevřel Delgadovi dveře.

"Si, que quiere usted? (Ano, o co jde?)"

"Jsem detektiv Delgado, osmdesáté sedmé oddělení."

Delgado ukázal Castagnedovi svůj odznak. Ten si ho pozorně prohlédl.

"Co se stalo?"

"Smím dál?"

"Kdo je to, Rai?" ozval se z hloubi bytu ženský hlas.

"Policista," zvolal přes rameno Catagnieda, pak pozval Delgada dál, "raďte."

Inspektor vešel do bytu. Vpravo kuchyně, přímo obývací pokoj, za ním dvě ložnice. Žena, která vyšla z bližší ložnice, měla na sobě nylonové šaty s pestrými květy. V ruce držela hřeben. Žena byla dosti přitažlivá, měla dlouhé černé vlasy, bledý obličej, šedozelené oči, větší prsa a půvabné křivky. Byla bosa a nehlučně prošla do obývacího pokoje, kde se zastavila, nohy poněkud od sebe, a držela hřeben jako tasený meč.

"Promiňte, že ruším."

"Co se stalo?" zeptala se žena.

"To je moje manželka," představil ženu Castagneda. "Rito, to je detektiv... jak se jmenujete?"

"Delgado."

"Jste španěl?"

"Ano."

"Dobře," kývl Castagneda.

"Co se stalo?" znovu se otázala Rita.

"Váš partner José Huerta..."

"Co je s ním?" zeptal se ihned Castagneda, "Něco se stalo?"

"Byl dnes ráno přepaden..."

"O, Bože!" Rita přitiskla k ústům ruku s hřebenem, jakoby potlačovala výkřik.

"Kdo, kdo to udělal?" zeptal se Castagneda.

"Ještě nevíme. Je v nemocnici Buenovista." Delgado se odmlčel.

"Má zlomené obě nohy."

"O, Bože!" znovu zvolala Rita.

"Jdeme za ním," rozhodně prohlásil Castagneda a otočil se k východu z pokoje s tím, že se ihned oblékne a pojedje do nemocnice.

"Já bych..." pokusil se Delgado a Castagneda si uvědomil, že tu je i detektiv. Stále ještě na odchodu řekl netrpělivě manželce:

"Oblékej se, Rito," a otočil se k policistovi. "Poslouchám. Musíme k Josému co nejdříve."

"Rád bych vám napřed položil několik otázek."

"Prosím."

"Jste dávno partneři? Vy a pan Huerta?"

Žena stála nadále poněkud stranou, hřebenem si přejížděla po dlani. Její oči byly široce rozevřené.

"Řekl jsem, oblékej se!" připomněl jí Castagneda.

Rita chtěla něco namítnout, ale pak jen krátce kývla, odešla do ložnice a nedovřela za sebou dveře.

"Spolupracujeme už dva roky," odpověděl Castagneda.

"Vycházíte spolu?"

"Samozřejmě. Proč?"

Castagneda dal ruce v bok.

Delgado se chvíli odmlčel.

"Co myslíte, má nepřátele?" zeptal se lhostejně.

Přes nedovřené dveře do ložnice viděl, jak Rita Castagnedová přistoupila k toaletce.

"I kdyby měl, nevím o nich."

"Nevíte něco o výhrůžných dopisech nebo telefonátech?"

"Vůbec ne."

Za dveřmi se znovu mihly květované šaty. Inspektorův pohled tam nevolky sklouzl. Castagneda se zachmuřil.

"Nějací lidé, kterým třeba vaše firma ublížila?"

"Ne."

Castagneda přešel ke dveřím a přibouchl je.

"Zabýváme se nemovitostmi," pokračoval, "konkrétně obytnými místnostmi. Zkrátka, pronajímáme byty."

"Žádné nepříjemnosti se zákazníky?"

"S nájemníky se téměř nestýkáme. Někdy se sice pozdrží nájemné, ale to je obvyklá věc. Zášť k nám nikdo nechová."

"Co myslíte, umí váš partner vycházet s lidmi?"

Castagneda pokrčil rameny.

"Co znamená vaše gesto, pane Castagnedo?"

"No, umí nebo neumí, kdoví? Je to člověk jako každý jiný. Některým sedí, některým ne."

"Komu nesedí?" ihned se zeptal Delgado.

"I když třeba někomu nesedí, určitě ne natolik, aby mu přerážel kosti."

"Chápu," Delgado se zdvořile usmál. "Děkuji vám za informace, nebudu vás dál zdržovat"

"Dobře dobře."

Castagneda postoupil ke dveřím a otevřel je policistovi.

"Řeknete mi, kdo ho zmlátil, až se to všechno dozvíte?"

"Určitě se to dovíte."

Delgado vyšel do haly, dveře se za ním zavřely. Slyšel, jak Castagneda zvolal. "Rita, esta Jista?" (Rito, jsi hotova?) Inspektor přitiskl ucho ke dveřím. Slyšel, jak Castagneda velmi tiše mluví se ženou, ale slovům nerozuměl. Jen jednou, když Rita zvýšila hlas, Delgado uslyšel jediné slovo. To slovo bylo "hermano", což španělsky znamená "bratr".

Blížilo se ke druhé hodině odpolední, ve služební místnosti bylo velmi ticho. Copek listoval v kartotéce pouličních lupičů a hledal děvče jménem Belinda. Právě se dostavil Carella, sedl si s Brownem ke dlouhému stolu u okna a odsunul zařízení ke snímání otisků prstů. Dali se do oběda - sendvičů s tuňákem a kávy v papírových kelímkách. U jídla Brown zasvětil Carellu do celé záležitosti. Marshall Davis si vzal Sněhurčinu masku do parády skutečně hned, jak ji dostal a před půlhodinou poslal závěr. Dokázal identifikovat pouze jediný jasný otisk palce, zanechaný na vnitřní straně masky. Okamžitě jej odeslal na identifikaci. Tamní chlapi se pohrabali v katalogu a když zvládli bludiště oblouků, smyček, kruhů a jizev, vytáhli kartu se jménem Bernarda Goldentalova. Žlutá karta byla dodána na okrasek a ležela teď na stole před Brownem. Oba detektivové ji pozorně zkoumali. "Žlutá" se karta jmenovala proto, že kopie evidenčního listu se zhotovovaly na žlutém papíru. Možná neupoutávala čtenáře na způsob dobrého románu, ale měla svého druhu vyprávěti moc, vyjádřenou čísly a zkratkami. Zkrátka Goldentalova karta se četla se zájmem. Blížilo se rozuzlení.

Poprvé byl zatčen ve věku šestnácti let za loupež a jako neplnoletý poslán do Židovské kolonie pro nezletilé pachatele. Neuplynul ani rok od jeho prvního zatčení, a už byl zase chycen při loupeži. Tady zápis nebyl úplný, ale soud zřejmě přihlédl k mladistvému věku - právě mu bylo sedmáct, - a vynesl podmíněný rozsudek. Za rok chlapec vyrostl pro větší a vážnější věci. Nejdříve byl zatčen za loupež, pak za loupež s použitím zbraně. A opět se porotci slitovali a neposlali ho za mříže. To mu dodalo naděje a zanicení, zkusil tedy krádež za přitěžujících okolností 1. třídy a loupež 3. třídy, znovu ho čapli a tentokrát putoval do vězení. Dostal trest podle obou článků, ale začátkem roku 1959 byl podmíněčně propuštěn. Rozhodl se tedy přepadnout nákladní auto, které jelo za hranice státu, a tím k sobě přivábil pozornost Federálního vyšetřovacího úřadu. Carella s Brownem to pochopili tak, že "3 r. věz." byly tři roky, zbylé z jeho prvního odsouzení, porotci opět prokázali velkorysost.

Trestné činy, ze kterých byl Goldental obviňován po svém druhém propuštění, nebyly zas tak moc vážné v porovnání s předešlými. Článek 974 Trestního řádu zněl "provozování herny nebo peněžní transakce při hazardních hrách". Článek 974-a - "organizace hráčského byznysu". Goldental zřejmě dočasně vyměnil profesi lupiče za více váženou, zabýval se hazardními hrami. Mnoho ctihodných občanů to pokládalo za nevinnou zábavu, příliš tvrdě postihovanou zákonem. Zákon však nebyl příliš tvrdý vůči samotnému panu Goldentalovi. Mohl vyfasovat pět let za své poslední menší dobrodružství, ale dostal se z toho s pokutou sto padesáti dolarů za nezákonné přechovávání pomůcek k hazardním hrám.

Osobní karta vězně
Policejní správa
Identifikační odbor

JMÉNOBernard Goldental Per.č.47-61842

PŘEZDÍVKY "Bernie Gold", "Goldie" C.O. č.C-21-3479

"GOLDFINGER"FVÚ č. 74-81-22

DATUM NAROZENÍ12. února 1931
89234

REG. KÓD OTISKU PRSTU

.....27 LITr 28

.
.....LIu

Tímto se potvrzuje, že otisky prstů výše uvedené osoby jsou identifikovány. PŘÍLOHA : kopie otisků prstů.

Datum zatčení
Místo zatčení
Obvinění
Zadržení
Datum, místo, soudce, soud
7.5.47
Isola
loupež
Insp. pro zál.
nezl.

Žid. kolonie
9.2.48
Coms.Point
loupež nezák. vnikn.
Weksner
75.okrsek
Mac Carthy
soud.hrabství
5.6.49
Isola
loupež
Janue, 19. odd.
6.30.49 Podm.
ods. Soudce
Evans,
Nejv.soud
17.8.49
Isola
Loup. s
použ. zbr.
Cauper 19. odd.
11.38.49
zprostř. Soudce
Mastro Valné
zas.
31.1.51
River-head
krád. za
přít.okol. 1.st.
loup.3.st
Franklin
3-11-51 5-10 I.
za kr.za přit.
okoln. 5-10 I.
za loup.3.st.
soudce Lefkine
soud hrabství
19.12.59
Isola
kr. s opušt. Úz
státu
FVÚ
3.r.věz. 10 I.
dohled, soudce
O'Hara, obv.s.
23.12.69
Isola
974 TR
Magruder 2. div
28.1.70 100\$ n.
10 dní, soudce
Fields, Zvl.zas.
9.1.70
Isola
974 TR
Donnovan 2. div
28.1.70 100\$ n.
30 dní, soudce
Fields, Zvl.zas.
19.9.70
Isola
974a TR
Donato, ústř.
vyš. služba

25.11.70 Valné
zas., nezák.

Bernard Goldental zahájil svou kariéru ve věku šestnácti let. Teď mu bylo ke čtyřicítce, z toho něco přes deset strávil za mřížemi. Jestli ho chytí a obviní z ozbrojeného přepadení lahůdkářství, všechny své zbylé roky stráví za ostatným drátem.

V obálce, která došla z identifikačního odboru, byly také další informace - kopie listu s Goldentalovými otisky prstů, s úplným slovním portrétem na zadní straně, kopie zprávy důstojníka, který měl na starosti dozor v roce 1959, kopie zprávy Vyšetřovací správy o posledním zatčení. Ale největšímu zájmu se u Carelly a Browna těšila poslední Goldentalova adresa. Podle všeho žil na okraji Isoly s matkou, paní Minnie Goldentalovou. Matka před třemi měsíci zemřela a Goldental se přestěhoval do bytu blíže ke středu města, kde teď možná žil.

Goldental už byl dříve obviněn z použití zbraně. Nejdéle před sedmi hodinami on nebo jeho společník věnoval sedm kulí dvěma lidem.

Carella a Brown se rozhodli k němu vypravit.

Asi tak za deset minut po odchodu Carelly a Browna ve služební místnosti začalo představení. Říkali tomu "přehlídka štětek". Účinkovaly čtyři osoby. V hlavních rolích vystupovaly dvě pouliční holky, prohlásivší se za Rebeccu a Sally Goodovy.

"To nejsou vaše pravá jména," trval na svém Carl Copak.

„Jsou pravá," oponovala Sally, "a když mi nevěříte, tak jděte do prdele."

Dvě druhé postavy byly reprezentativní pán v obleku s jemnými proužky a hlídka, která holky na žádost pána zadržela. Postižený se tvářil smrtelně uraženě, ale vůbec ne trapně. Tak vypadá člověk, který neudrží moč, a je proto v nemocnici, kde by jeho nemoc nikdo nepovažoval za trapnou.

"O. K., tak co se stalo, Phile?" zeptal se Copak hlídky.

"To bylo takhle..."

"Pokud nemáte námitek," vložil se do toho reprezentativní pán, "já jsem tu postižená strana."

"He, a čípkak si asi byl postiženej, co?" udělala na něj ksicht Rebecca.

"No tak, bude klid," rozkázal Copak.

Zrovna přestal studovat katalog "Pouliční lupiči" a chtěl začít studovat "Způsoby činnosti". Ten brajgl se mu vůbec nehodil.

Holky, černá a bílá, na sobě měly krémové svetry, sametové minisukně a hnědé střevice. Rebecca, ta černá, udivovala africkým účesem z odbarvených vlasů. Obě něco přes dvacet, obě přitažlivé. Obě vysoké, s dlouhýma nohama, prsaté, nestydaté a laciné jak fľaška nejhorší pálenky. Reprezentativní pán se uvelebil dále od nich, jeho oči plály hněvem.

"Já si žádám, aby ty dívky byly zatčeny," prohlásil. "Jsem strana postižená a hodlám proti nim vznést obvinění. Žádám, aby byly okamžitě zatčeny."

"Dobře, pane..." Copek nahlédl do bloku, "Pane Surley. Povězte nám, co se stalo."

"Jsem z města Independence, stát Missouri. Je to rodiště Harryho Trumana."

"Ano, pane," kývl Copek.

"No teda!" sarkasticky zvolala Sally.

"Přijel jsem služebně," pokračoval Surley. "Obvykle nocuji v jiném hotelu, ale mám na zítra sjednáno několik setkání v tomhle obvodu, a tak jsem si myslel, že bude lepší se ubytovat někde nedaleko," odmlčel se, odkašlal si a pokračoval.

"Vedle parku je obstojný hotel Grover."

"Ano, pane," kývl Copek.

"Alespoň jsem si myslel, že to není špatný hotel."

"Štěničárna," ohodnotila ho Rebecca.

"Dej si zatím pohov," odtušil Copek.

"No jistě! Ten kozel se tady rozparádil, čert ví o čem, a my abysme..."

"Poslechneme si nejprve jeho," přerušil ji policista.

"O. K.," smířila se s tím Rebecca, ale teď se do toho vložila Sally.

"Proč ho posloucháte? Vždyť, je to dub!"

"Poslyš, sestřičko..." hrozivě začal Copek.

"Dobře-dobře."

Sally si upravila své dlouhé vlasy. Rebecca hodila nohu přes nohu, zapálila si cigaretu a pouštěla kouř Surleyovi do obličeje. Ten mával vztekle rukou.

"Pane Surley?" vyzval ho Copek, aby pokračoval.

"Seděl jsem na pokoji a četl Times, když někdo zaklepal na dveře."

"Kdy to bylo, pane Surley?"

"Asi tak před hodinou."

"Kdy jsi dostal hlášení, Phile?"

"V jednu dvacet."

"Pokračujte, pane Surley."

"Přišly asi v jednu deset."

"Kdo přišel, pane Surley?"

"Tyhle dívky," ani se na ně nepodíval.

"Zaklepaly na vaše dveře?"

"Ano."

"A co bylo pak?"

"Otevřel jsem dveře. Stály na chodbě. Obě. Řekly..." Surley zakýval hlavou. "To je pro mne nepochopitelné!"

"Co řekly?"

"Muž od výtahu prý jim řekl, že bych se rád procvičil, a že mi přišly pomoci. Nechápal jsem hned, o čem to mluví. Zeptal jsem se, co to znamená. A tak mi to řekly rovnou."

"Co tedy řekly?"

"Musím to říci?"

"Pokud proti nim chcete vznést obvinění, pak určitě. Já ještě nevím, co ty dívky řekly nebo udělaly..."

"Navrhly mi, abych si s nimi lehl do postele," Surley se odvrátil.

"Kdo o tebe stojí!" zavřeštěla Sally.

"Úplně zmagofil," Rebecca mu znovu foukla do tváře porci kouře.

"Řekly mi, že by si to se mnou obě rády rozdaly," pokračoval Surley. "Spolu."

"M-h-m," Copek chápavě zakýval hlavou a pohlédl na Rebeccu "Je to tak?"

"Né."

"Dobře. Co bylo pak?"

"Požádal jsem je, aby přišly za pět minut."

"Proč?"

"Chtěl jsem zavolat policistu."

"A zavolal jste?"

"Ano."

"Dívky přišly?"

"Za sedm minut. Stopl jsem to."

"A co bylo pak?"

"Vstoupily do pokoje a řekly, že mne to přijde na padesát dolarů pro každou. Řekl jsem, že je to moc. Pak obě sundaly svetry, aby mi ukázaly, co za ty peníze dostanu. Podprsenky neměly."

"Je to tak?" obrátil se Copek k dívkám.

"Kdo dneska nosí podprsenku?" opovržlivě se zašklebila Sally.

"Zeptejte se tohoto policisty, v čem je překvapil."

"Phile?"

"Po pás obnažené," odpověděla hlídka.

"Když bez podprsenky, tak hned běhna?" nedala pokoj Sally.

"Musíte je zatknout," trval na svém Surley, "za prostituci."

"To bude problém, drahouši!" usmála se Rebecca.

"Víš, co to jsou intimní části, miláčku?" zajímala se Sally.

"Musím to poslouchat?" rozkatil se Surley. "To je..."

"Ticho!" obořil se na holky inspektor, "Pane Surley, chtěly vám říci, že v tomto městě je mimořádně těžké zdůvodnit obvinění z prostituce. Jenom když žena předvádí své intimní části, chápete? Své pohlavní orgány. Tady je to tak zavedené," a pokrčil rameny.

Rebecca a Sally se šklebily.

"Předváděly," nevzdával se Surley.

"Ano, ale ne intimní části. Není to důvod k zatčení, ani k vznesení obvinění. Chápete, tak je to na zdejší Policejní správě zavedené. Ale můžeme je samozřejmě postihnout za protispoločenské chování..."

"Ano, prosím."

"Je to paragraf 722, část 9. Budete muset dosvědčit u soudu, že dívky vám nabízely příslušné služby, tedy nalézaly se na veřejném místě za účelem vykonání trestného činu proti přirozenosti nebo za účelem navázání neřestného styku.

Tak je formulována část 9. U soudu budete muset vyprávět, co se událo. Tedy všechno, co vám říkaly a tak dále.

Chápete mne, pane Surley?"

"Doufám, že ano."

"Můžeme je také pohnat k odpovědnosti podle článku 887, část 4. To je svádění nebo přinucení jiné osoby k výkonu neřesti nebo smilstva..."

"Ano-ano, všechno chápu," řekl Surley a zamával rukou, jako kdyby odháněl kouř, ačkoliv Rebecca už nekouřila.

"...nebo nezákonného pohlavního styku nebo jiného nepřístojného úkonu," skončil Copek. "Ale i v takovém případě budete muset vypovídat před soudem."

"Svědectví hlídky by nestačilo? Viděl přece, že jsou polonahé."

"Víte, v našem městě se hraje asi desítka představení, kde se dívky svlékají do pasu a ještě níž, ale to přece neznamená, že se zabývají prostitucí," Copek se obrátil na hlídku. "Phile, říkaly něco o prostituci?"

"Ne, pane," policista se usmál. Zjevně se bavil. "To jsem neslyšel."

"Ale já to slyšel," stál na svém Surley.

"Jistě. A jak už jsem řekl, musíte dosvědčit u soudu..."

"Ale vždyť jsou to děvky!" zvolal Surley.

"Možná už za to byly i zadrženy, ale..."

"Nebyly," odsekla Sally.

"A co ty, Rebecca?"
"Jestli mě chcete vyslýchat, zavolejte obhájce."
"Tak co povíte, pane Surley? Trváte na svém obvinění?" zajímal se policista.
"Kdy se mám dostavit k soudu?"
"Případy o prostituci se projednávají okamžitě. Jsou jich denně desítky. Myslím, že zítra ráno."
"Zítra ráno mám nějaké jednání. Kvůli tomu jsem vlastně přijel."
"Potom, ovšem..." Copek pokrčil rameny.
"Ale přece je nemůžete jen tak pustit?!" rozhořčil se Surley.
"A pročpak?" zajímala se Sally. "Udělalysme ti něco?"
"Hluboce jste mě urazila, slečno."
"A jak?" připojila se Rebecca.
"Prosím vás, ať odejdou."
"Rozhodl jste se odstoupit od obvinění?"
"Ano, to je mé rozhodnutí."
"Marš ven!" řekl Copek holkám. "A nestrkejte do toho hotelu své zadky, nebo se příště nevykrouťte!"
Holky neřekly ani slovo. Sally počkala, až Rebecca schová cigarety do kabelky a obě vyklouzly z místnosti.
Surley vypadal poněkud zdrceně. Hleděl přímo před sebe. Pak pokýval hlavou a řekl:
"Když vám něco takového navrhnou, když se domnívají, že muž potřebuje dvě ženy, tak si určitě myslí, že to nezvládne ani s jednou..."
Surley znovu pokýval hlavou, vstal, nasadil si klobouk a opustil místnost. Hlídka se mávnutím obušku rozloučila s Copekem a kolébavým krokem vyšla ven.
Copek si povzdychl a vrátil se ke složce s nápisem "Způsob činnosti"

Poslední bydlíště Bernarda Goldental bylo na Severní Straně ve skladištní čtvrti přiléhající k řece Garb. Dům, ve kterém bydlel, byl zmáčknut dvěma obrovskými budovami, které jakoby ho chtěly rozdrtit. Ulice už byla prázdná. Provoz je v neděli slabý. I remorkéry na řece strnuly. Carella s Brownem vešli do domu, prohlédli si poštovní schránky - jméno bylo pouze na jedné, ale jiné, ne Goldentalovo. Vystoupili do druhého patra, kde měl v bytě 3A bydlet Goldental. Za dveřmi nebyly slyšet žádné zvuky. Carella kývl Brownovi a ten zaklepal.

"Kdo je?" ozval se zpoza dveří mužský hlas.

"Pan Goldental?" zeptal se Brown.

"Ne," odpověděl muž. "O co jde?"

Brown se ohlédl po Carellovi. Ten kývl.

"Policie. Otevřete, prosím."

Za dveřmi se ozval šramot. Carella si rozepjal plášť a položil ruku na pažbu revolveru. Dveře se otevřely. Stál v nich muž, asi tak čtyřicátník, velký jako Carella ale mohutnější. Černé vlasy trčí v chomáčích jako býlí v zahradě. Hnědé oči si tázavě prohlížejí policisty, husté černé obočí měl pozdvižené.

"Ano?" zopakoval muž. "O co jde?"

"Hledáme Bernarda Goldental, " řekl Brown, "bydlí tady?"

"Bohužel ne," odpověděl muž, "ten tady nebydlí."

Hovořil jemným hlasem, jako mluví dospělí a dětmi nebo starými lidmi, aby smazali nepříznivý dojem ze své fyzické převahy.

"Podle našich údajů tu ale má bydlet," vstoupil do debaty Carella.

"Bohužel ne. Není tady. Dřív tu bydlel, ale odstěhoval se."

"Jak se jmenujete?" otázal se Carella.

Jeho plášť byl stále ještě rozepjat. Ruka se zlehka dotýkala pouzdra.

"Herbert Gross."

"Můžeme dál, pane Grossi?"

"Proč?"

"Abychom se přesvědčili, že tu pan Goldental není."

"Řekl jsem vám, že tu není."

"Dovolte nám, abychom se podívali sami," řekl Brown.

"No já nevím... nerad bych někoho pouštěl," nevzdával se Gross.

"Goldental je nebezpečný recidivista," vysvětlil Carella, "hledáme ho v souvislosti s nedávným zločinem. Podle našich údajů jeho poslední adresa zní. Forrester, 911, byt číslo 3 A. Toto je Forrester, 911, byt číslo 3 A a rádi bychom si ověřili, jestli máme správné informace."

"Vaše informace nejsou správné," odmítavě kývl hlavou Gross, "jsou zastaralé."

"Nikoli, jsou zcela čerstvé."

"Jak staré?"

"Ani ne tříměsíční."

"A já tu bydlím už dva měsíce, to znamená, že se odstěhoval ještě dřív."

"Tak pustíte nás dál, pane Grossi?"

"Ne, myslím že ne."

"Pročpak?"

"Nerad bych, aby sem policisté vtrhli v neděli, to je všechno."

"Máte tam někoho?"

"Co je vám do toho?"

"Poslyšte, pane Grossi," rozhodl se začít z jiného soudku Brown. "Můžeme se vrátit s povolením, jestli si to přejete.

Ale nač ztrácet čas? Pomozte nám."

"Proč bych vám měl pomáhat?"

"A proč ne?" zeptal se Carella, "něco snad schováváte?"

"Nic neschovávám."

"Tak o co jde?"

"Promiňte," řekl Gross a zabouchl dveře.

Policisté uslyšeli cvaknutí zámku.

Oba inspektoři stáli na chodbě a mlčky přemýšleli co dál. Goldental mohl být ozbrojený. V tom případě už byl připraven a kdyby chtěli vylomit dveře, okamžitě by zahájil palbu. Možná jsou informace identifikačního odboru opravdu zastaralé a Goldental se opravdu odstěhoval z bytu před více než dvěma měsíci. V takovém případě by Gross získal nádhernou možnost zahojit proti nim soudní řízení. Obvinění z nezákonných způsobů vyšetřování by bylo jisté.

"Tak co?" zašeptal Brown.

"V lahůdkářství byli dva," stejně šeptem odpověděl Carella. "Třeba ten druhý je Gross?"

"Odpovídá popisu té babči," souhlasil Brown. "Zkusíme tam vtrhnout?"

"Pojď, počkáme dole. Jestli je s Goldentalem opravdu ve spojení, pokusí se zdrhnout, na sto procent!"

"To je fakt. Jdeme."

Před tím nechali Brownův sedan přímo pod okny bytu. Věděli, že je Gross sleduje a tak nasedli a odjeli na sever směrem k řece. Brown zahrnul doprava na River Highway a jel směrem ven z města. Na příští křižovatce znovu zahrnul doprava a dojel na roh Skovil-avenue a Forrester-street, kde zaparkoval auto u obručníku. Vystoupili na chodník.

"Myslíš, že se ještě dívá?" zeptal se Brown.

"Sotva. Ale nebudeme riskovat. Z průchodu na protější straně ulice nás neuvidí, ale my uvidíme všechno, kdo vychází, kdo vchází."

Zašli do průchodu, který byl zřejmě používán tuláky jako místo odpočinku. Válely se tu prázdné lahve od whisky a vína, všude plno obalů od potravin. Nesnesitelně to tu páchlo močí.

"Za tohle nestojí žádný případ," lapal po dechu Brown.

"I kdyby nakrásně picli guvernéra," souhlasil Carella.

Rychle vypadli na čerstvý vzduch. Brown si prohlédl ulici.

Spolu s Carellou se rychle přemístili do dalšího průchodu. Byť ne o moc, ale bylo to tu lepší.

"Kdyby se aspoň hnul!" zanaříkal Brown.

"Jo!" souhlasil Carella

Nemuseli čekat dlouho. Asi za pět minut Gross sešel po schodech a vydal se na jih směrem k budově, kde na něj čekali policisté. Ti se přitiskli ke zdi. Gross přesešel a do průjezdu se ani nepodíval. Detektivové mu nechali náskok a vykročili za ním, každý na jiné straně ulice. Vznikl rovnoramenný trojúhelník a Grossem na vrcholu a s Carellou a Brownem v rozích základny.

Ztratili ho na Payne-avenue. Gross naskočil do autobusu, jedoucího z centra a nechal policisty polykat výfukové plyny. Carella s Brownem se rozhodli vrátit do bytu a vyrazit dveře. Říkali si, že to asi měli udělat v první řadě.

Je takové staré španělské přísloví. V městské hantýrce zní následovně. "Pokud nikdo nic neví, znamená to, že všichni vědí všechno."

Vypadalo to, že o Huertově přepadení nikdo nic nevěděl. Za bílého dne ho čtyři muži zmlátili násadami od košťat tak, že mu přerazili obě nohy a z obličejů mu udělali biftek. Nikdo nic neviděl, nikdo si jich nevšiml, ačkoliv jim to trvalo celých pět minut, ne-li víc.

Delgado obešel všechny Huertovy sousedy, pobesedoval s nájemníky na každém patře. Pak navštívil cukrárnu na protilehlé straně ulice, ze které bylo nádherně vidět zápraží budovy, a pohovořil s majitelem - nic. Pak se inspektor rozhodl vzít to z jiného konce. Znal v tom bloku jednu fetující běhnu. Holce bylo něco kolem devatenácti, chyběla jí jedna ruka, Ale tento fyzický nedostatek nejen že neodpuzoval její potenciální zákazníky, ale naopak z jakéhosi důvodu je šíleně vzrušoval. Za "jednorukým banditou", jak jí někdy říkali, se sem slézali chtiví caballeros ze všech konců čtvrti. Stáli zákazníci z bloků poblíž ji znali jako Blancu Diazovou. Poptávka po ní byla značná také proto, že její drogová závislost jí nedovolovala dlouho smlouvat a šla prakticky za jakoukoliv cenu.

Blanca neměla radost z toho, že stráví neděli s policajtem, i když to byl Portorikáanec. Holka si právě dala svou odpolední dávku a kochala se říjnovým sluníčkem na lavici v jednom z parků. Úkosem pohlédla na Delgada, řekla si, že by měla poposednout, ale pak si pomyslela. "Čert ho vem!" a zůstala sedět na svém místě.

"Nazdar, Blanco," oslovil ji Delgado.

"No, nazdar."

"Jak je?"

"Normálka. Nic nepřechnávám, jestli ti jde o to."

"O to nejde."

"Chtěla jsem říct, že jestli..."

"Ne."

"Tak dobrá."

Blanca byla hezká. Snědá tvář, černé vlasy, světlehnědé oči. Jen rty měla snad příliš plné. A jizvu na bradě. Když jí bylo

šestnáct, už tenkrát si třikrát denně píchala heroin, dostala nožem od pasáka.

"Potřebuju pomoc."

"Jakou?"

"Informace."

"Nedonáším."

"Když nebudeš chtít, neodpovídej."

"Vřelé díky"

"Querida (miláčku)," pokračoval inspektor, "jednáme s tebou po dobrém. Tak ty s námi taky po dobrém, platí?"

Pohlédla na policistu a povzdychla si.

"Tak co chceš?"

"Všechno o José Huertovi."

"Nic."

"Nenavštěvuje tě?"

"Nikdy."

"A jeho partner?"

"Jaký partner?"

"Rai Castagneda."

"Toho neznám. Není příbuzný Pepeho Castagnedy?"

"Třeba. Pověz mi o Pepem."

Blanca pokrčila rameny.

"Libovej frajer."

"Starej?"

"Asi třicet."

"Co dělá?"

"Kdo ví. Třeba hraje. Pár let si píchal, pak toho nechal. Takovejch znám jen pár. Kdysi to válel s partou, říkali si

"Španělští rytíři" nebo tak nějak. Všichni je tady znali, často si to rozdávali s jinou partou, nevím, jak si říkali, z druhého konce parku. Pepe si fest píchal, ale nechal toho. Myslím, že se léčil v Lexingtonu. Nebo ho třeba čapli a zabásli a tam toho nechal, nevím. Ale už si nepíchá, to vím určitě," pokrčila rameny. "Stejně je to frajer libovej."

"Kdys ho viděla naposled?"

"Nedávno. Často se tady motá. Pořád sedí na něčím zápraží. Asi něco střílí klukům. Velkej člověk. Napravenej kozel!"

Blanca si odfrkla.

"Viděla jsi ho dnes?"

"Ne, teď jsem přišla. Měla jsem celou noc zákazníka."

"Kde ho mám hledat?"

"Pepeho, nebo zákazníka?" usmála se Blanca.

"Pepeho," bez úsměvu odpověděl Delgado.

"Na Ansley je biliárová hospoda. Často tam bejvá."

"Pojď se chvíli vrátit k Huertovi."

"Proč?" Blanca se odvrátila a prohlížela si autobus, který si to rachotil po avenue. Zdálo se, že ji zaujala šedá oblaka vypouštěná výfukem.

"Málo jsme si o něm popovídali."

"Skoro ho neznám."

"Podívej se na mě."

Blanca prudce otočila hlavu.

"Už jsem ti řekla, že nedonáším."

"Proč? Do něčeho se namočil?"

"Nech mě bejt."

"Drogy?"

"Nech mě bejt."

"Ano nebo ne, Blanco. Přece vím, kde bydlíš, postavím ti ke dveřím hlídku, stejně se to dozví. Pověz mi o Josém Huertovi."

"Tak jo, jo!"

"Myslel jsem, že dělá do nemovitosti."

"Má akr půdy v Mexiku, seje tam travu."

"Vozí taky něco silnějšího?"

"Ne, jenom travu."

"Víš o tom jeho partner?"

"Nevím, co jeho partner ví a co neví. Nejsem jeho partner. Běž a zeptej se ho."

"Půjdu," řekl Delgado, "ale až si pohovořím s bratrem."

"Jdeš k Pepemu?"

"Ano."

"Vyříd' mu, že mi dluží pět doláčů."

"Za co?"

"Zkus hádat?"

Willis vyšel z telefonní budky. Genero ho čekal na chodníku.

"Co řekli?"

"Nic. Mají plno jiné práce."

"Jak se to dozvíme, jestli je to tráva, nebo hašíš?" rozzlobil se Genero.

"Počkáme. Řekli, abychom zavolali za půl hodiny."

"Z té laboratoře je mi vždycky zle!"

"No jo, co se dá dělat?" Willis pokrčil rameny. "Každý si nese svůj kříž."

Šlo o to, že Willisovi už bylo zle z Genera. Vybavili a odeslali do laboratoře umělohmotný sáček s hašíšem a marihuanou a požádali o co nejrychlejší analýzu. Ale laboratoř se z takových žádostí denně prohýbala. Ani jeden vyšetřovatel nemohl s jistotou určit drogu bez analýzy. Willis by počkal na závěr, ale Genero se pořád snažil volat do laboratoře a dozvědět se co se děje. A tak se v patnáct čtyřicet dozvěděli, co se děje, nic. Genero se mračil a Willis se chtěl co nejrychleji dostat domů a povědět matce, jak je těžké být v tomto městě policistou.

Právě se nalézali v ne zrovna nejpřepychovějším obvodu Čtvrti - chyběla tu jistá elegance Levého břehu. Ale i tady se mohli pochlubit vicepatrovými činžáky, množstvím obchodů, divadel, restaurací. Currier-avenue, 3541 byl dům z hnědého kamene. Na jedné poštovní schránce detektivové našli tabulku s nápisem "Robert Humling". Willis zazvonil u 22. bytu. Vstřícné bzučení elektronického zámku se ozvalo téměř okamžitě. Genero otevřel dveře a oba inspektoři vstoupili do spoře osvětlené chodby v přízemí. Schodiště bylo přímo před nimi. Dům byl plný lyzolového pachu. Vystoupili do druhého patra, chvíli bezvýsledně poslouchali a pak zaklepali na dveře.

"Bobby?" ozval se ženský hlas.

"Policie," odpověděl Willis.

"Co si přejete?" zeptala se žena.

"Otevřete dveře."

V bytě všechno naráz utichlo. Policisté poslouchali. Pochopili, že Robert Humling v bytě nebyl. Ale kdo by věděl lépe než policisté, že na světě neexistuje nebezpečnější tvor než žena? Detektivové ostražitě čekali. Pláště rozepnuté, revolvery u ruky. Konečně se dveře otevřely a v nich stála mladičká dívka, na sobě volné kalhoty a tričko. Její oblé tváři s modrými očima velmi slušely kaštanové vlasy.

"Co si přejete?" opakovala.

Vypadala velmi polekaně a napjatě. Jednou rukou se držela kliky, druhou si stahovala límec trička.

"Hledáme Roberta Humlinga," řekl Willis. "Bydlí tady?"

"Ano," odpověděla dívka plaše.

"A je doma?"

"Ne."

"Kdy přijde?"

"Nevím."

"Jak se jmenujete, slečno?" zeptal se Genero.

"Soňa."

"Soňa?.."

"Soňa Sobolevová."

"Kolik je vám let, Soňa?"

"Osmnáct."

"Bydlíte tady?"

"Ne."

"Kde tedy?"

"V Riverheadu."

"Co tu děláte?"

"Čekám na Bobbyho. Je to můj známý."

"Kdy odešel?"

"Nevím."

"Jak jste se sem dostala?"

"Mám klíč."

"Dovolte nám vstoupit a počkat spolu s vámi."

"Jen račte," řekla a pokrčila rameny, "pojdte dál, jestli chcete."

Soňa ustoupila stranou. Stále ještě byla vylekaná. Když vpouštěla policisty, vyhlédla do chodby, jakoby tam hledala Humlinga. Willis dívčin pohled zachytil, Genero ne. Soňa zavřela dveře a doprovodila policisty do pokoje s několika opotřebovanými židlemi, molitanovým gaučem a starým kávovým stolem.

"Posaďte se," vybídla dívka.

Policisté si sedli na gauč, Soňa se usadila na židli.

"Jak dalece se znáte s Robertem Humlingem?" zeptal se Willis.

"Dost dobře."

"Kdy jste ho viděla naposledy?"

"No..." pokrčila rameny a zamyslela se.

"Tak kdy?"

"Proč, je to tak důležité?"

"Všechno je důležité."
"Asi tak minulý týden."
"Kdy minulý týden?"
"Poslyšte, zeptejte se Boba, až se vrátí."
"Zeptáme se," vložil se do rozhovoru Genero. "Ale teď se ptáme vás. Kdy jste ho viděla naposledy?"
"Nevzpomínám si."
"Znáte někoho jménem Louis Scott?" zeptal se Willis.
"Ne"
"Slyšela jste někdy o obchodu a konfekci pod názvem "Opičí pitvoření"?"
"Ano, slyšela."
"Nakupovala jste tam?"
"Nevzpomínám si."
"Třeba černou hedvábnou blůzku?"
"Nevzpomínám si."
"Ukaž jí tu blůzku, Dicku," řekl Willis.
Genero vyndal z balíčku blůzku a podal ji dívce.
"Je vaše?"
"Nevím."
"Ano nebo ne?" trval na svém Genero.
"Možná. Nevím určitě, mám hodně věcí."
"Máte hodně hedvábných černých blůzek, zakoupených v "Opičím pitvoření"?"
"Ne, ale když máte hodně věcí, tak se můžete splést. Ta blůzka může být číkoliv. Odkud mám vědět, že je moje?"
"Jaký nosíte rozměr?"
"Třicet čtyři."
"To souhlasí," poznamenal Genero.
"No a co?"
"Byla jste dnes v noci v Isole?"
"Ano, byla."
"Kde?"
"Tak různě."
"Kde?"
"Chvilí tam, chvíli jinde."
"Kde je to tam a kde jinde?"
"Nemusíš jim odpovídat, Soňo," ozval se hlas ode dveří a oba detektivové se současně ohlédlí.
Stál tam asi osmnáctiletý mladík s dlouhými světlými vlasy a mrožím knírem. Měl na sobě modré džíny a manšestrovou
bleděmodrou košili. Na vnitřní straně rozepnutého kabátu bylo vidět bílou kožesinu.
"Pan Humling, předpokládám?" otázal se Willis.
"Takže jste mě našli," zavrčel Humling. "Jste tu kvůli Louisovi?"
"To nám řeknete vy," odpověděl Genero.
"Samozřejmě kvůli Louisovi. Věděl jsem, že dřív nebo později mě najdete."
"Co se s ním stalo?"
"Vyskočil v noci z okna."
"Byl jste u toho, když se to stalo?"
"Všichni jsme tam byli," Humling se podíval na dívku.
Děvče přikývlo.
"Povězte, co se tam událo."
"Zmagořil. Najednou chtěl lítat. Pokoušel jsem se ho zastavit, ale vytrhl se mi a vyskočil z okna. To je všechno."
"Proč jste to nehlásili na policii?"
"Na co? Mám dlouhé vlasy."
Willis si povzdechl.
"No, když už, jsme přišli," začal, "povězte nám všechno, co se stalo. Sepíšeme protokol a uzavřeme ten případ, do
háje."
Genero na něj pohlédl.
Willis vyndával blok.
"Povídejte, v kolik jste tam přišli?"
"Bylo kolem půl páté. Poslyšte, nebudu mít nepříjemnosti?"
"A proč? Jestli Scott vyskočil z okna, je to sebevražda. Je to jednoduché."
"Ano. Je to tak."
"Okay. Pojďte začneme, ať jsme s tím hotoví. Už se nám z té záležitosti chce zvracet," přiznal Willis.
Genero se na něj znovu podíval.
"Co jste dělali, když jste tam přišli?"
"Ale vždyť my s tím nemáme nic společného!"
"Ale byli jste tam, nebo ne?"
"Ano, ale..."

"A co bychom podle vás měli dělat? Zapomenout, že jste tam byli? Nebojte se, nikdo vám nechce způsobit nepříjemnosti. Víte vy, kolik mešugů denně skáče z oken?"

"Já jen nechci, aby se to dostalo do novin," vysvětlil Humling. "Proto jsem vám hned nevolal."

"Rozumím," kývl Willis. "Uděláme, co budeme moci, aby se to nedostalo ven. Potřebujeme jenom informace do protokolu."

"Tak dobře," souhlasil nerozhodně Humling.

"Okay tedy, co se stalo? Přišli jste tam všichni tři, nebo jak?" začal zase Willis.

"Ne, potkal jsem ho na ulici. Byl jsem sám. Pak jsem zavolał Soně a ta přijela za námi."

Willis si dělal poznámky do bloku. Genero se na něj pořád díval. Cítil, že se něco děje, ale nemohl pochopit, co přesně. Chápal, že se může leccemus přiučit. V rozpacích a současně se zájmem to mlčky pozoroval a naslouchal.

"Dobrá," pokračoval Willis. "Potkal jste svého známého a..."

"To nebyl můj známý," odporoval Humling.

"Vy jste ho neznal?"

"Ne, jen tak jsem se s ním potkal u kavárny a dali jsme se do řeči. Nabídl mi, abych si k němu šel poslechnout hudbu a...poslyšte, když vám všechno povím, opravdu do ničeho nevlitnu?"

"Byl bych vám velmi vděčný, kdybyste to už pověděl," ujistil ho Willis.

"No, řekl mi, že má dobrou trávu a že bychom si mohli dát šluka. Nic jiného jsem si tenkrát nemyslel. Jen jsem si šel dát toho šluka. Kdybych věděl, že má doma LSD."

"V tu chvíli jste to nevěděl?"

"Ne, Bože chraň! Já se vůbec raději držím dál od těch igelitových hippies. Jsou s nimi jen samé nepříjemnosti."

"Jaké nepříjemnosti?"

"No, víte, oni se vždycky vytahují. Zkrátka frajeři. Nedělní hippies, igelitoví hippies, to je všechno na jedno brdo. Nikdo z nich ve skutečnosti nedrží pořádně partu. Jen tak, aby se nefeklo."

"A vy?"

"Já jsem ortodoxní," důstojně odpověděl Humling.

"A Soňa?"

"Ta je sice nedělní hippie, ale kádr a já s ní držím partu."

Robert Humling se široce usmál. Soňa neopětovala úsměv. Byla stále stejně vyplašená. Přenášela zrak z Willise na Humlinga a domýšlela, že jde o nebezpečnou hru. Strašně ráda by byla někde jinde. Genero to viděl. Jakkoli byl nezkušený, cítil, že právě děvče bylo toužebnou obětí Willisovou a že dříve nebo později se jí jako upír zakousne do krku. Soňa to také cítila. Humling byl jediný člověk v pokoji, který nic netušil. Velice sebejistě lezl hlavou rovnou do oprátky.

"Zkrátka jsme přišli k němu domů, dali jsme si šluka, něco vína a pak jsem navrhl, že zavoláme Soně, aby přišla a oslavovala s námi."

"Co jste oslavovali?"

Humling chvilinku přemýšlel nad odpovědí a pak se usmál.

"Život. Existenci."

"Okay," Willis se tvářil, že jemu to stačí.

Genero pozorně sledoval děj a pilně se učil. Chápal například, že Humling právě zalhal. Když už něco oslavovali, tak určitě ne život nebo existenci. Genero by nemohl přesně popsat, jak pochopil, že mladík lže, ale věděl to. I Willis to věděl. I dívka to věděla. Genero tušil, že Willis se časem k těm oslavám určitě vrátí. Dick Genero se cítil báječně. Zdálo se mu, že sleduje detektivku v televizi. Nechtěl, aby film skončil, to ne! A neznámo proč si během toho výjevu ani jednou neuvědomil, že je také detektiv. Báječně trávil čas. Téměř se dokonce zeptal Soni, jak se jí to líbí. Mít tak ještě balíček pražené kukuřice!

"Tak jsem tedy vyšel na ulici," pokračoval Humling, "neměl doma telefon. Zavolał jsem Soně z automatu. Soňa..."

"Kde byla Soňa?"

"Tady. Měli jsme se tu setkat v půl osmé večer a už bylo skoro osm. Má klíč a já jsem věděl, že se může dostat do bytu."

"Byla tady?"

"Ano, řekl jsem, aby jela naším směrem. Špatně to tam zná a tak jsem jí vysvětlil, jakým vlakem má jet a počkal jsem na ni u metra."

"V kolik hodin to bylo?"

"Přijela, myslím, kolem osmi třiceti. Jo, Soňa?"

Dívka přikývla.

"A spolu jste se vrátili do Scottova bytu?"

"Ano," potvrdil Humling, "a to byla první chyba."

"Proč?"

"Když jsem otevřel dveře, byl nahý. Nejdřív jsem si myslel... sakra, ani jsem nevěděl, co si mám myslet. Pak jsem pochopil, že je naládovaný. A pak jsem pochopil, že to je LSD. Pokusil jsem se dozvědět, co bral. Víte, hodně záleží na složkách, na dávce... Když se přidá strychnin nebo arsen, lezou oči z důlků. Už byl mimo, nevěděl, co si dal, nechápal, kde je. Běhal po pokoji s nahou prdelí a řval, že umí létat. Vyděsil Sonu k smrti. Víd', sluníčko?"

Dívka přikývla.

"Kdy vyskočil z okna?" zeptal se Willis.

"Nepamatuji se, asi tak dvacet minut po našem příchodu. Chtěl jsem ho uklidnit, říkal jsem mu, aby se uvolnil, aby

vychladl. A on pak najednou vyskočí a běží k oknu. Chtěl jsem ho chytit, ale nestih jsem to. Okno bylo zavřené, ale prorazil ho hlavou. Hrozná věc. Vykoukl jsem do dvora, ležel tam jako..." Humling zakýval hlavou.

"A co jste udělali?"

"Chytil jsem Soňu a zdrhli jsme. Nechtěli jsme se do toho namočit. Víte, jak to chodí, jak má člověk dlouhé vlasy, hotovo, basta!"

"Tak, já si myslím, že je to jasné," Willis zavřel blok. "Co ty, Dicku?"

Genero přikývl.

"Myslím, že taky."

Už se začínal domnívat, že se v kolegovi zmýlil. Copak jeho tak zkušený kolega skutečně upřesňoval okolnosti sebevraždy? Genero byl poněkud zklamán.

"Obrovské díky za pomoc promluvil Willis, "Víte, lidé nechápou, kolik nám přidělávají starostí, když se zbavují života."

"To si mohu představit," sdílel jeho názor Humling.

"Musíme se zabývat sebevraždami stejně jako vraždami. Stejně předpisy, stejné protokoly. Máme toho nad hlavu."

"No jistě."

"Nu což, ještě jednou děkuji."

Willis vykročil ke dveřím.

"Dicku jdeš?"

"Jdu," reagoval Genero.

"Vřelé díky," řekl Humlingovi.

"Rád bych vám pomohl," odpověděl oslovený. "Kdybych věděl, že jste všichni takoví, nezdrhnul bych. Hned bych vám zavolał."

"Jo vidíte! Mimochodem!" zvolal jako by si na něco vzpomněl Willis. "Slečno Sobolevová..."

Pohled Humlingův sklouzl na dívku.

"Slečno Sobolevová, sundala jste si blůzku před tím, než Scott vyskočil z okna, nebo potom?"

"Nevzpomínám si," Soňa vyděšeně pohlédla na Humlinga.

"Asi před," záměrně pronesl Willis, "vždyť jste hned oba odešli?"

"Asi ano," souhlasila dívka.

"Slečno Sobolevová, proč jste si svlékla blůzku?"

"No...já, já...sama nevím. Jen tak se mi zachtělo si ji svléknout."

"Myslím, že..."

"Nechte ji odpovědět samotnou, ano? Proč jste si ji svlékla, slečno Sobolevová?"

"Asi... asi bylo v bytě horko."

"A tak jste si svlékla blůzku?"

"Ano."

"Nikdy dříve jste nepotkala Scotta, ale svlékla jste si blůzku..."

"Bylo přece horko."

"On běhal zdrogovaný po bytě a řval, a vy jste si svlékla blůzku?"

"Ano."

"M-m-m," zamumlal Willis. "Chcete vědět, jak si to představuji já, pane Humlingu?"

"Jak?"

Humling se podíval na Willise, pak na dívku. Nechápal, co se děje. Nervy mu přímo pochodovaly.

"Myslím, že slečnu kryjete."

"Ano?" překvapeně se otázel Humling.

"Ano. Myslím, že si to rozdávali, ale něco se stalo a ona vystrčila Scotta z okna."

Dívka otevřela ústa. Willis se k ní otočil.

"Budete muset jít s námi, slečno Sobolevová."

"J-jak to?"

"Na oddělení. Pane Humlingu, zatím vás nepotřebujeme, ale může vás potřebovat obvodní prokurátor. Třeba vás ještě jednou vyslechne, až vzneseme proti slečně Sobolevové obvinění. Prosím nevzdalujte se z města, aniž byste nás uvědomil o..."

"Hej, počkejte!" vykřikla dívka.

"Oblékněte se, slečno," pravil Willis.

"Poslyšte, nikoho jsem z žádného okna nevyhazovala!" křikla.

"Scott byl nahý, vy jste byla bez blůzky, co ještě chcete?"

"To si vymyslel on!" vyštěkla Soňa Humlingovi do tváře.

"Klid, Soňo," varoval ji Humling.

"To si vymyslel on s tím svlékáním. Chtěl najít ten zatracený..."

"Zatracený co?" vyštěkl Willis.

"Pás s penězma!"

Humling skočil ke dveřím. Genero ho sledoval v jakémsi zcepenění. V cestě Humlingovi stál Willis. Mladík byl o hlavu větší a o stopu širší, než inspektor a Genero čekal, že srazí kolegu na zem. Skoro si to přál, protože by se hrozně rád podíval, jak to bude pokračovat. Humling letěl ke dveřím jako expres a Genero nepochyboval, že převálcuje Willise a foukne na chodbu, pak dolů po schodech na ulici a odtud až do samé Číny. Na Willisově místě by Genero z cesty ustoupil, protože člověk může přijít k újmě, když se srazí s lokomotivou. Ale místo toho Willis vyběhl Humlingovi vstříc

a nečekaně si klekl na pravé koleno. V tu chvíli pravá Humlingova noha vystřídala levou a nesla celou tíhu těla chlapa letícího dopředu. Willis ho chytl za levé koleno, postrčil a přizvedl zároveň a pravou rukou ho udeřil do prsou. Humling padl naznak, hlavou se dunivě udeřil o dveře. Willis pořád ještě držel mladíka za koleno.

Genero mrknul.

Willis se sklonil s revolverem v ruce nad ležícím Humlingem s připravenými pouty. Jedno pouto mu navlékl na zápěstí a pořádně ho utáhl. Pak ho bez okolků trhnutím zvedl na nohy, otočil, zkroutil mu druhou ruku za záda a zacvakl druhé pouto.

Genero přestal dýchat.

Danny byl donášeč, který o sobě tvrdil, že je bytař. To je pochopitelné. Jeho profese vyžadovala, aby patřil k podsvětí. Danny vlastně nebyl bytař, i když byl ještě v roce tisíc devětset třicet osm v Los Angeles zatčen a odsouzen za vloupání. Od dětství byl náchylný k nemocem a na západ si vyjel vyléčit chronické nachlazení. V baru na La Brea si přisledl k veselé partě a jeden z nových kamarádíčků ho požádal, aby s ním šel domů a počkal, než donese pár bankovek, aby měli na další útratu. Jeli Stripem podél la Sienedy a do domu oba vešli zadním vchodem. Kamarád nechal Dannyho v kuchyni a sám šel do ložnice a brzy se vrátil s několika stodolarovkami. A taky s náhrdelníkem z diamantů a rubínů v ceně 47 500 dolarů. Losangeleská policie už na ně čekala. Cenu náhrdelníku se Danny vlastně dozvěděl až od policie, která mu tuto informaci poskytla velmi ochotně. Danny se pokoušel soudci všechno vysvětlit. Také řekl, že v dětství prodělal obrnu a je vlastně invalida a že vězení sotva napomůže zlepšení jeho zdraví. Soud ho vyslechl s účastí a odsoudil Dannyho i všechny jeho nové kamarády na pět let vězení. Danny už nikdy s nikým z té party nepromluvil, i když s nimi obýval společnou celu. Partáka za rok zabil černoch-teplouš, který mu v zámečnické dílně vrazil do krku kuchyňský nůž nabroušený jak břitva. Černoch byl odsouzen za vraždu a poslán na elektrické křeslo. Danny kroutil basu a přemýšlel o vrtkavém osudu a dostal se na svobodu s jedinou profesí - nasazované vábničky. Je bývalý mukul. Když už by člověk nevěřil ani bývalému muklovi, komu by se vlastně dalo věřit?! Tak to v podsvětí chodilo a Danny za to byl velmi vděčen. Čas od času prodával za smluvní cenu policii odposlouchané rozhovory. Docela mu to vynášelo. Carl Copek zatelefonoval Dannymu po obědě a domluvili si setkání kolem páté v parku. Stmívalo se. Seděli na lavici a dívali se na guvernanky, které vezly v kočárcích své prezenty, na partu kluků, dělící se na Fotbalová mužstva, na malou holčičku, pomalu se loudající točitou cestičkou a táhnoucí za sebou síťku na motýly. Přitom se tak pozorně dívala pod nohy, jak to mohou dělat jen malé holčičky, přemýšlející o nejaktuálnějších problémech bytí.

"Tak říkáš Belinda?" opakoval Danny.

"Jo, Belinda."

Danny kýchl. Je pořád nachlazený, všiml si Copek. Asi stárne.

"A co to je za Belindu nevíš, co?"

"Proč bych ti volal?"

"Černoška?"

"Jo."

"Jen tak hned si nevzpomenu," Danny znovu kýchl. "Brzy bude zima, vid'?"

"Není to tak zlé," poznamenal policista.

"Je to hrůza," namítl Danny. "K čemu ji potřebuješ?"

"Okradla námořníka."

"Ty si mě ale ceníš!" zašklebil se sarkasticky donášeč.

"Nebyla sama."

"S chlapem?"

"Jo. Flirtovala s námořníkem v baru na Sedmnácté, pozvala ho k sobě. Navedla ho na partáka a ten ho knokautoval."

"Parták byl taky černoch?"

"Ne, běloch."

"Belinda," zamyšleně řekl Danny. "Znal jsem jednou jednu Belindu. Jediná ženská, které nevadila moje noha. Bylo to v Chicagu. Kdysi jsem žil v Chicagu, víš? Zbyli mi tam známí. Belinda Kolaskowská, Polka. Hezká jak obrázek - vlasy světlé, oči modré, kozy - tákhle!" popsal Danny rukama, ale pak je hned zase schoval do kapes. "Jednou jsem se jí zeptal, proč to koulí s takovým jako já. Měl jsem na mysli kulhavost, řekla mi. "Jak to, s takovým jako ty?" Podíval jsem se jí do očí a říkám. "Chápeš, o čem mluvím, Belindo?" A ona. "Ne, nechápu. O čem, Danny?", a já "Vždyť jsem chromý, Belindo". A ona. "Opravdu?" a usmála se. Nikdy ten úsměv nezapomenu, při svatém Bohu! I kdybych to dotáhl do sta let, stejně si budu pamatovat, jak se na mě tenkrát v Chicagu usmála. Ten den bych klidně uběhl míli. Překonal bych olympijský rekord!" Danny pokýval hlavou a opět kýchl.

Hejno holubů nečekaně vzlétlo a zaplnilo vzduch třepotáním křídel. Vzlétli k nebi, udělali obrat a spět klouzali na zem k lavici, na které seděl děda v obnošeném hnědém kabátě a házel jim drobty.

"No dobrá, stejně to není ta Belinda..."

Danny byl ještě chvíli pohroužen do svých myšlének, pak zřejmě potlačil příjemné vzpomínky, stáhl hlavu mezi ramena, ruce strčil hlouběji do kapes.

"Máš popis?" zeptal se.

"Vím jen, že je černoška, pěkně stavěná a nosí červené šaty."

"Tak to hledáš dva tisíce holek v tomto městě," poznamenal Danny. "Jak to vypadá a chlapem?"

"Nijak."

"Báječné."

"Co myslíš?"

"Říkám si, že je hrozně prima besedovat a tebou v neděli, když je zima na krku."

"Můžeš mi pomoci, nebo ne?"

"Budu poslouchat. Budeš ve službě?"

"Jo."

"Brnknu."

Jsou dny, kdy noc ne a ne začít. Připozdívá se, pomalu a nepozorovatelně se mění barvy, ve vzduchu je cítit příjemné napětí.

Právě takový den to byl.

Vzduchem občas pluly studené vlny, vůbec to není taková svěžest jako na jaře. Ale ve všem ostatním se den podobal jaru. Syté bleděmodré nebe jakoby hněvivě odmítalo vpád noci a rozhodně se bránilo změně spektra na tmavší odstíny. V pět třicet ještě bylo světlo, ale už se rozsvítily pouliční svítelníky. Neměly co osvětlovat, den ještě nepohasl. Slunce se odmítalo podříditi otáčení Země. Tvrdohlavě viselo nad domy na západě, zoufale se chytalo komínů a střešních hřebenů. Obyvatelé města nespěchali domů, pozorovali astronomickou kuriozitu. uskutečňovala se starodávná proroctví - ode dneška - Bude stále den, noc nenastane, všichni budou tancovat na ulicích.

Konečně to nebe na západě vzdalo.

V bytě Herberta Grosse se začalo stmívat. Carella a Brown se v něm hrabali už téměř tři hodiny. Prohledali všechno - počínaje stropem až po podlahu, zeď po zdi, od starých přiček po splachovací nádrž, ale nenašli nic, co by jim napovědělo, kam se vydal Gross, když naskočil do autobusu.

Klíč tu byl, ale neuměli ho najít.

Malý byteček, spíš díra, byl zavalen nábytkem, zřejmě nakoupeným někdy na začátku třicátých let, kdy se důkladnost pokládala za ctnost. Obrovský gauč v obývacím pokoji, zavalený všelijakým haraburdím, byl potažen vínově červeným mohérem. Nohama ve tvaru tlap stál gauč na vybledlém peršanů. Stačil by samotný gauč, aby se pokoj zaplnil, ale stála tam ještě dvě čalouněná křesla, také čímsi zavalená, pohovka z nějaké komfortní jídelny, stolní lampa s růžovým stínítkem, olemovaným třásněmi. Na zdi visel obraz ve zdobeném rámu, představující zasněžené pohoří nad poklidným jezerem. V rohu stála přenosná varianta gramofonu Stromberg-Carlsson s kostěnými klávesami, připomínajícími hudební automat. Po stranách pohovky stály stolky vykládané mahagonem a na každém obrovská porcelánová lampa s umělohmotnými stínítky.

V první ložnici našli grandiozní manželskou postel s pelestmi vykládanými mahagonem. Masivní mahagonová toaletka se zrcadlem v těžkém rámu stála naproti u zdi. Pánská varianta toaletky - s objemnými oddíly pro kalhoty a obleky byla umístěna u okna.

Druhá ložnice byla zařízena v moderním stylu. Dvě úzké postele s obyčejnými dekami, nad nimi mexický koberec. U protilehlé stěny knihovna a prádelník bez dvířek. Kromě kuchyně a koupelny měl být ještě jednu místnost, která jakoby se sem dostala ze hry Artura Millera "Cena". Doslova ke stropu byla zavalena nábytkem, porcelánem, křišťálovým sklem, krabicemi s nápisy (na jedné si inspektoři povšimli slov Světová výstava-1939), haldami knih, kuchyňským nádobím a dokonce starým oblečením, poházeným po židlích a krabicích.

"Ten byt nedává smysl," povzdechl si Carella.

"Mně taky," kývl Brown.

Rozsvítil v obývacím pokoji stolní lampu a unavení, zaprášení detektivové usedli proti sobě. Carella na obrovskou pohovku, Brown do jednoho z křesel. Místnost se zaplnila růžovým světlem stínítka s třásněmi. Carella si představil, že sedí a píše domácí úkoly při tlumených zvucích jazzu, plynoucích ze starého Stromberg-Carlssona.

"Všechno je divné, kromě jedné ložnice" řekl. "Všechno ostatní je jinak."

"Třeba naopak," dodal Brown.

"Chtěl jsem tím říct, který blbec by dneska sbíral takový nábytek?"

"Moje matka takový měla."

Oba zmlkli. První protřel ticho Carella.

"Kdy zemřela Goldentalova matka?"

"Před třemi měsíci, alespoň tak je to ve zprávě. Žil s ní."

"A co když všechny ty sračky patřily jí?"

"Třeba jo. Třeba sem všechno přestěhoval z matčina bytu."

"Vzpomeň si, jak se jmenovala?"

"Minnie."

"Co myslíš, kolik je v telefonním seznamu Goldentalů?"

Vynechali byty v Bettownu, Majestě a Cums Pointu. Autobus, do kterého naskočil Gross, jel z centra, a aby se člověk dostal do těchto čtvrtí, musel by jet do centra. Také neprohlíželi Riverhead, protože autobusem by to do Riverheadu trvalo příliš dlouho. Pohodlnější je to expresními vlaky, které jezdí nepřetržitě. Omezili své hledání pouze směrem na Isolu (byla tu ještě jedna příčina, proč policisté prohlíželi právě tento seznam. Jiný v bytě prostě nebyl).

V seznamu Isoly bylo osm Goldentalů. Ale Minnie Goldentalová tam byla jen jedna - nyní chudák zesnulá. Její jméno bude žít v telefonním seznamu do příštího roku, dokud telefonní společnost nevydá nový.

Sic transit gloria mandl. (Všechna sláva polní tráva)

Dům, ve kterém Minnie Goldentalová žila, představoval jedenáctipatrovou zděnou budovu, ježící se televizními anténami. Před domem byl dvorek, ohraničený dvěma žlutými cihlovými sloupy, na každém stála kameninová váza. V létě patrně ve vázách byly květiny, ale teď z nich trčela jen uschlá stébla. Dům připomínal architektonické ztvárnění obráceného písmene "U". Do dvorka vedly nízké, ploché schody. V průchodu zprava i zleva visely poštovní schránky.

Carella si prohlédl jednu řadu, Brown druhou. Nikde nebyla tabulka se jménem Minnie Goldentalové.

"Tak co?" zeptal se Carella.

"Přeptáme se domovníka," navrhl Brown.

Domovník bydlel v přízemí, v bytě za schodištěm. Otevřel dveře, na sobě nátělník. Kdesi v hloubi bytu byla zapnutá televize, ale program zřejmě nepohltil jeho pozornost, protože v ruce držel nedělní noviny s obrázkovými seriály.

Policisté se představili. Domovník si prohlédl Carellův odznak, pak jeho legitimaci a zeptal se:

"Ano."

"Bydlela tu jistá Minnie Goldentalová?"

Domovník Carellu vyslechl velmi pozorně, jakoby na tom, jak dalece pochopí otázku, závisela výhra sto tisíc dolarů.

Pak přikývl.

"Ano."

"Ve kterém bytě?"

"V devátém D."

"Teď tam někdo bydlí?"

"Syn."

"Bernie Goldental?"

"Ano. Ale já nevím, proč tady bydlí. Po matčině smrti odvezl veškerý nábytek. Ale za byt platí."

Domovník pokrčil rameny a pokračoval.

"Majitelé vlastně chtějí, aby vypad. Víte, ten byt má progresivní nájemné. Kdyby vypad, mohou legálně zvednout nájemné novým nájemníkům."

"Je tam teď někdo?"

"Nevím. Lidi pořád courají sem a tam. Mají svoje starosti - já svoje."

"Zákon vyžaduje," prohlásil Carella, "abyste měl klíče ke všem bytům. Máte ho k devátému D?"

"Mám."

"Potřebujeme ho."

"Na co?"

"Abychom se dostali do bytu."

"To je nezákonné."

"Nikommu o tom neřekneme."

"No," zaváhal domovník, "dobře. Okay"

Carella s Brownem vyjeli výtahem do osmého patra a vešli do chodby. Beze slova vyndali revolvery. Devátý D byl na konci chodby. U dveří policisté chvíli poslouchali, ale bylo ticho. Carella opatrně vsunul do zámku klíč. Kývl na Browna a otočil klíčem, Tlumené cvaknutí jim připomínalo výstřel. Policisté vtrhli do dlouhé úzké předsíně. Na jejím konci spatřili Herberta Grosse a světlovlasého muže, patrně Bernarda Goldentala. Oba byli ozbrojeni.

"Stát!" zařval Carella, ale muži neuposlechli a zahájili palbu.

Carella a Brown se vrhli na podlahu potaženou linoleem. Goldental skočil ke dveřím z pravé strany předsíně. Brown varovně vykřikl a téměř současně stiskl spoušť. Olovo zasáhlo Goldentala do kotníku, porazilo jej a odmrštilo ke zdi, po které pomalu sklouzl na zem. Gross se bránil střelbou po dlouhé předsíni, dokud mu nedošly náboje. Sáh si do kapsy saka, patrně pro další zásobník, ale Carella zařval.

"Pohni se - a střelím!"

Grossova ruka se zastavila v půli cesty. Přivíral oči před světlem, pronikajícím z místnosti, kam se chtěl dostat Goldental.

"Zahod' zbraň!" rozkázal Carella.

Gross se nepohnul.

"Zahod' zbraň. Dělej!"

"Ty taky, Goldie," křikl Brown.

Goldental a Gross, jeden skrčený u zdi, ruku na ráně na noze, druhý se stále ještě zvednutou rukou ke kapse od saka se na sebe rychle podívali. Mlčky odhodili pistole na podlahu. Gross do nich kopl, jako by byly nakažené. Pistole krouživě sklouzly po podlaze.

Carella vstal a vykročil k oběma mužům. Brown za jeho zády mířil vkleku na vzdálený konec předsíně. Carella přistrčil Grosse ke zdi, rychle ho prohledal a sklonil se ke Goldentalovi.

"Okay," řekl Brownovi a nahlédl do místnosti z pravé strany předsíně.

Byla také zavalena domácím haraburdím. Ale nebylo to haraburdí z domu zemřelé ženy, toto se neshromažďovalo po celý život. Nikoli, toto byl výsledek bůhví kolika krádeží a loupeží, improvizovaný sklad televizních přijímačů, radií, psacích strojů, elektrických plotýnek, magnetofonů, mixerů - všeho, co je obsaženo v encyklopedii Britannica - zločinecká komoditní burza, čekající jen na šikovného makléře.

"Slušný byteček!" poznamenal Carella, spojil pouty Goldentala s Grosse a Grosse připoutal k tělesu ústředního topení. Zvedl sluchátko telefonního přístroje, pod kterým ještě ležel poslední seznam nákupů Minnie Goldentalové, zavolal na stanici a obstaral sanitku. Ta přijela přesně v 18.00, za pouhých sedm minut. Do té doby z Goldentala vytekla na linoleum slušná porce krve.

"Já tady vykrvácím," stěžoval si jednomu ze sanitářů, který ho ukládal na nosítka.

"To ještě není to nejhorší, co tě čeká," odpověděl sanitář.

Delgado nenašel Pepeho ani u biliáru, ani v tuctu dalších barů. Bylo už čtvrt na sedm a Delgado pomýšlel na to, že

toho pro dnešek nechá. Veden nejistou domněnkou, že kdo hraje kulečnick, musí hrát také kuželky, rozhodl se navštívit kuželnu Pons na Culver-avenue, a kdyby tam neuspěl, tak se vrátí na stanici.

Podnik byl v prvním patře starého cihlového domu. Delgado vystoupil po úzkých schodech a vešel do místnosti osvětlené zářivkami, s pultem přímo proti vchodu. Na vysoké židli u pultu seděl plešatý člověk a četl noviny. Zvedl zrak na vcházejícího Delgada, znovu jej sklopil, dočetl odstavec a odsunul noviny.

"Všechny dráhy jsou obsazené," prohlásil, "budete muset půlhodinky počkat."

"Nepotřebuju dráhu," odpověděl inspektor.

Člověk u pultu na něj pohlédl pozorněji a pochopil, že před ním stojí policista. Souhlasně kývl, ale nic neřekl.

"Hledám člověka jménem Pepe Castagneda. Je tady?"

"Nač ho potřebujete?"

"Jsem policejní důstojník," Delgado ukázal odznak, "musím mu položit několik otázek."

"Nerad bych tu měl výtržnost."

"Proč si myslíte, že zrovna výtržnost? Copak je Castagneda výtržník?"

"Není výtržník," muž mnohovýznamně pohlédl na inspektora.

"Já také ne. Kde je?"

"Pátá dráha."

"Děkuji."

Delgado šel ke dveřím vedle pultu a dostal se do velké místnosti, mnohem větší, než by člověk očekával. Bylo tu dvanáct drah, všechny obsazené. Na vzdálené straně byl barový pult, kolem něj stolky. Z hudebního automatu hřímal rokenrol. Když inspektor procházel kolem stojanů a koulemi, hudba skončila. Po čase reproduktory vydaly zvuky španělské písně. Vibrující rachot padajících kuželek doprovázely radostné i zklamané výkřiky hráčů.

Na páté dráze hráli čtyři muži. Tři z nich seděli na lavici potažené kůží, která tvořila půlkruh vedle tabule pro záznamy. Čtvrtý stál a čekal na kouli. Koule se skutálela ze stojanu na vzdáleném konci dráhy, narazila na zpomalovací zařízení a pomalu se přiblížila k očekávající ruce. Muž vyndal kouli, poodstoupil pět-šest kroků od kontrolní čáry, sehnul se, rozběhl a stácel pravou rukou s koulí dozadu, přitom levou udržoval rovnováhu, prudce se zastavil a hodil kouli. Ta vyrazila po dráze a udeřila přímo do středu sestavy kuželek. Hráč ustrnul v pohybu, pravou rukou stále ještě napřaženou, levou vzadu. V přikrčené poloze očekával pád kuželek. Ty vesele vzlétly do vzduchu, nadhozené úderem koule, pak zarachotily po leštěném povrchu dráhy. Hráč zvolal. "Mám!" a otočil se k ostatním, co seděli na lavici.

"Kdo z vás je Pepe Castagneda?" oslovil je Delgado.

Hráč, který směřoval k tabuli zapsat výsledek, se zastavil a pohlédl na policistu. Byl to polovysoký muž s rovnými černými vlasy a poďobaným obličejem. Pohyboval se lehkou chůzí tanečníka.

"Já jsem Castagneda," řekl, "a kdo jste vy?"

"Detektiv Delgado, 87. oddělení. Mohu vám položit několik otázek?"

"O čem?"

"Ramon Castagneda je váš bratr?"

"Ano."

"Pojďte trochu stranou, popovídáme si."

"Kam?"

"Ke stolkům."

"Hraju."

"Hra počká."

Castagneda pokrčil rameny. Jeden z mužů na lavici řekl.

"Jdi, Pepe. My si zatím dáme pivčo."

"Po kolika hodech ještě máme?"

"Po třech," odpověděl muž.

"Je to nadlouho?" zeptal se detektiva Castagneda.

"Sotva."

"Tak dobře, jdeme."

Přistoupili k baru na vzdáleném konci místnosti. U hudebního automatu dvě mladičké dívky v přiléhavých kalhotách vybíraly další melodii. Castagneda po nich sklouzl pohledem.

Muži usedli proti sobě u jednoho ze stolků. Hudební automat znovu začal chrlit zvuky. Pozadí tvořil rachot padajících kuželek.

"Co byste rád věděl?"

"Váš bratr má partnera jménem José Huerta," začal Delgado.

"Správně."

"Znáte ho?"

"Znám."

"Víte, že ho dnes ráno zmlátili?"

"Ano? To nevím. Máte cigarety? Nechal jsem si svoje na dráze."

"Nekouřím," zavrtěl hlavou detektiv.

"Taky jsem nekouřil. Ale znáte to," Castagneda pokrčil rameny, "s jedním praštíš, chytne se tě druhé."

Usmál se. Úsměv byl široký a nakažlivý. Pepe byl o pouhé tři-čtyři roky mladší než Delgado, ale teď najednou vypadal jako výrostek.

"Dřív jsem si píchal. Víte o tom?"

"Ano, slyšel jsem."
"Nechal jsem toho."
"O tom jsem také slyšel."
"Překvapuje vás to?"
"Ano."
"Mě taky," Castagneda se znovu usmál.
Policista opětovně usměv.
"Tak co byste ode mne chtěl?"
"Zmlátili ho pořádně," pokračoval Delgado, "obě nohy zlomené, obličej na kaši."
"Neříkejte? A kdo?"
"Čtveřice mužů."
"No tohle!" Pepe pokýval hlavou.
"Přímo u vchodu jeho domu. Šel zrovna do kostela."
"Ano? A kde bydlí?"
"Na Jižní Šesté."
"Ach, ano! Jistě! Naproti cukrárně, že?"
"Ano. Chtěl jsem se vás zeptat, váš bratr se domnívá, že tu čtveřici někdo objednal."
"Nerozumím vám."
"Když jsem se zeptal vašeho bratra, kdo nemá Huerta v oblibě, řekl: "Má - nemá, ale nemlátili by ho."
"No a co to znamená?"
"To znamená..."
"Nic to neznámá," řekl najednou Castagneda.
"To znamená, že váš bratr si myslí, že Huerta byl zmlácen na vaši objednávku."
"Co je to za nesmysl. Prostě to tak řekl, to je všechno. Určitě tím nic nemyslel."
"Řekněme, že ne. Připusťme na chvíli, že Huerta zmlátili na něčí objednávku. A připusťme, že ten někdo požádal tu čtveřici o službu."
"Dobře. Připusťme to."
"Tak. Nevíte náhodou, kdo jsou ti čtyři?"
"Ne-e. Poslyšte, chci si zakouřit. Počkáte? Skočím si pro cigarety."
"Cigarety počkají, Pepe. Tam v nemocnici leží člověk s přeraženými nohama a rozmláceným obličejem."
"No jo, to je fakt," Pepe chvilku přemýšlel. "Ale třeba měl ten člověk být opatrnější. Třeba by ho pak nikdo nechtěl zmlátit?"
"Kdo ho chtěl potrestat, Pepe?"
"Máte rád drby?"
"Mám."
"Víte, že José cosi pašoval?"
"Vím."
"Trávu. Dodnes. Ale postupem času člověk pochopí, že silnější drogy jsou výhodnější. Je to jen otázka času."
"No a?"
"Třeba někdo nechtěl, aby José otravoval rajon? Já to netvrdím. Ale dalo by se nad tím uvažovat, myslím."
"Třeba také José chodil někomu za ženou? Třeba má někdo hezkou ženu a José to u ní zkoušel? Třeba se někdo rozhodl mu přerazit hnáty, aby se nechytal cizích žen a neprodával svinstvo místním klukům? Tak mu zformovali ksicht, aby to pochopil. Aby se nelíbil cizím ženám. A aby se mu kluci vyhýbali."
Castagneda se odmlčel.
"Myslím, že by to stálo za úvahu."
"Jo, stálo," souhlasil Delgado.
"Sotva ty lidi najdete. A k čemu taky?"
"Co tím chcete říct?"
"Sám narazil. Bylo to spravedlivé. Vždyť vy ji také hájíte, tu spravedlnost?"
"Ano, hájíme."
"No tak. Já mluvím o tomtéž."
Delgado upíral zrak na Castagnedu.
"Není to tak?"
"Ale jo, asi je."
Detektiv vstal od stolu, kývl, postavil židli na místo a rozloučil se.
"Těšilo mě. Nashledanou."
"Dáme si něco?" nabídl Castagneda.
"Díky. Služba mi končí za hodinu."
Delgado vykročil k východu. Castagneda mu zamával.

Copek si to rázoval od baru k baru na Stemu od osmi večer. Už bylo jedenáct dvacet. Jeho srdce poskočilo, když do dveří "Romea" na Dvanácté ulici vstoupila černošská dívka v červených šatech. Dívka proplula kolem mužů, sedících na vysokých židlích u pultu a uvelebila se opodál u telefonních budek, nohu přes nohu. Copek jí poskytl deset minut a pak prošel kolem ní k telefonům. Zavolal službě a natrefil na Fenga z nové směny.

"Co máš v pácu?"

"Ale, jen se tady motám," odpověděl Copek.

"Myslel jsem, že už jsi dávno doma."

"Odpočinu si v důchodu. Rýsuje se mi tady zadržení, když to vyjde."

"Potřebuješ pomoc?"

"Ani ne."

Ve služební místnosti 87. oddělení zvonil telefon. Začínala noční směna...